

SUN KU - Světlo pravdy

Jednoduché úvahy z dobré dispozice, hodně nezávislosti, hluboké, zajímavé, jak můžeme vidět interakci, z níž vyplývají velmi dobré nápady. Budu vyprávět příběh s morálkou nebo morálkou příběhu... Tento příběh je o dvou oslech, kteří byli na cestě starým Japonskem, v době objevů, šedý osel byl naložen solí, velmi těžkým nákladem; Černý osel vedl karavanu k cíli, protože měl velmi lehký náklad, nesl houbu chlubící se štěstím, cesta byla velmi drsná. Šedý osel to už nevydržel a chystal se z námahy zemřít, když zakopl a spadl do velké louže vody, přičemž se mu polovina nákladu roztekla. Hnán závistí se vrhne do vody a doufá, že ho čeká stejný osud.

Houba se nasákla vodou tak, že černochoch téměř nemohl vstát a logicky podlehl vyčerpání a zemřel.

Příběhy dědečka

Láska je jako duha, není vždy přítomna, ale vždy se objeví!
Utopická teorie chaosu formulovaná $1=1+1=2:2=1$ utopická spirála multifaktoriální duhy lásky končí vyzařováním maximální energetické entity, rozkvétá do slunce - země vydechuje, slunce inspiruje stejné barvy k vymalování světa - já vydechuju, ty inspiruješ stejný vzduch milující bytosti, že jsem všechny barvy k vymalování tvého světa! Vše začíná tím, jak věci cítíme, a jsou věci, které spojují, jiné rozdělují, ale pravda neskrývá fakta. Moje první vzpomínky mám prostě jen vzpomínky, kdy se probouzím pohlčen jasným dnem a připravuji se silou světla vyjít z temnoty a rozdávat sílu a energii celému souhvězdí. Dostávám se k myšlence, jestli jsem jednoho dne byl bleskem? Kdybych byl jednoho dne bleskem, byl by ničivý, děsivý, hlučný, neúprosný, nebo by byl světelný, krásný, zářivý a plný energie. Každý paprsek má jiné vlastnosti jako člověk, jiné způsoby působení, jiné světlo, tedy každý paprsek/bytost je jedinečný a výlučný. No, kdyby to jednou byl paprsek, byl by alespoň originální. Každý paprsek má formu působení, stejně jako u lidí, v každém okamžiku se toto působení objevuje ve zlomcích okamžiku. Na paprsek/bytost působíme, mohli bychom změnit jeho směr a cíl. V souvislosti s osudy, a poprvé se dovolám jména Boha, jsem jednou vedl rozhovor o víře a přesvědčení s jedním vyznavačem Koránu, který mi vyprávěl následující příběh, který popíšu: Podáte si do rukou hrací kostku a vehementně žádáte Boha, abyste získali maximální skóre a dostali jste minimální skóre. Příběh se dá shrnout, ale kdo nakonec kostky hodil? Ale kromě tohoto příběhu vám chci říct, že

máme akci a máme blesk/bytost, která působí s médiem, každý hází kostkou se svou vlastní energií/formou/chováním. Věděl jsem, že se chystá transformátor a že věci budou mít rovnováhu zářivých sil, které budou transformovat realitu. Oživená energie a že ti, kteří žijí nespokojeností se spokojeností, se měli stát všemi barvami, aby vymalovali svůj svět. Probudil jsem se v jiné realitě než obvykle a zkoumání polí psaní prostřednictvím této knihy mělo rozšířit mé bytí. Zamýšlím se nad tím, jak se myšlenka přenáší, a přirovnávám ji ke světlu a jeho síle. Všichni přemýšlíme z různých úhlů pohledu, existuje proud, který je třeba sledovat, a duše má chvíle narušení, způsob, jakým se na ně díváme, není vždy naivní a energie se rozšiřuje. Mysl zneklidněná pochybeními se utvrzuje a hlas v unisonu zní hlasitěji než mnoho hlasů, slova jsou uměním vyjádření, z této chvíle bude inspirace. Tlukot srdce má svůj rytmus, který se rozšiřuje žilami. Represe se děje tiše, protože vše má své q. Všichni myslíme na zlo a někdy jsme nuceni mlčet, "ale všichni myslíme", vzpomínky nejsou vždy přítomny a já říkám, nepraktikujte nenávisť, protože je špatná. Všichni máme svobodu projevu, ale ne všichni ji máme v pravý čas, nic a upřímnějšího než pravda, máme různé formy projevu a být dobrý znamená mít rovnováhu. Rovnováha je koloběh rutiny, být nervózní je nerovnováha. Lidé to rádi komentují. Každý má čistotu univerzální láska vytváří soucit. Slunce je zdrojem energie, nenormální je, že se nic neděje, každý zapomíná, když chce, a vždy existuje několik pohledů, mnoho nápadů, málo přesvědčení... Jsou věci, které jsou nenapravitelné, protože každý podléhá nespravedlnosti. Láska je zdrojem potěšení a vždy je sama a chráněná: existují

lidé, kteří neradi přemýšlejí, ale vědomí je lucerna, která nás osvětluje.

Všichni máme nějaké neřesti, někdy máme strach, všichni říkáme a děláme hlouposti. Nepíšu za nikoho, každý máme něco, na co nechceme vzpomínat, ale je dobré vědět, kdy je nám smutno, a vždycky to přiznat a nic neskrývat, protože všichni máme zranitelná místa, všichni cítíme radost z něčeho, a když číhá příležitost, otevřeme jí dveře. Vždycky je tu nějaký cit vůči druhému, ale "nikdo nikomu nepatří", a tak má každý právo zazářit. Přátelství je vždy dobrým začátkem pro přítele jiného já. Řidte se svým instinktem, co vidíte pozitivně. Všichni můžeme být milováni a láska je generátorem světla, když jsme milováni, musíme tento pocit respektovat, milovat se navzájem a zvyšovat porodnost, vždy se slovy na křižovatce her, bezpochyby antagonistická fráze, ale svou logikou se vyhnout utrpení. "To, co mají staří lidé, není moudrost, ale rozvaha", tak poslouchejte! Zná každý dobro a zlo? Držíme v ruce to rozhodnutí být dobrý nebo zlý, šílenství je nějaký rozum, opravdu je důležité vědění!!!? Pokud je to možné, abychom absolvovali školu života... Proměním se pro vás, pro sebe a pro ty, kteří mě mají rádi. Změnit se pro evoluci. Kabel, kterým prochází živý proud úzkosti, elektrický, probíhá těly, živí naději a něco nového a úžasného, co nás zanechává statické pohybu, ale se zrychleným a úzkostným myšlením. Ochromeni pohybem stoupá napětí, které nás rámuje v realitě, a kontrolovanými a odměřenými pohyby sestupujeme po žebřících myšlení, kde se vzájemně propojujeme. Na tomto žebříku myšlení kategorizujeme chování, tváře a pohyby.

zarámované v sestupu a vzestupu okamžiků života, světla napájejí eskalátor, který vás bez zastavení vyveze do šílenství této reality jednadvacátého století, energie, magie, fantazie, vše se zdánlivou harmonií, ale pozor na schody, ne všichni stoupají po eskalátoru života, jsou bytosti, které stoupají po schodech, které se povznášejí a především je někdo pohybuje a podporuje, stačí to nebo je to otázka rovnováhy? Rovnováha sil je základem rovnováhy pohybů, vzestupů a pádů na úrovni každé bytosti, ale ne každý si zaslouží, abychom šli dolů nebo abychom byli podporováni při výstupu, úsilí a vytrvalost jsou základem, povznes se tedy k duchu oběti, bez zranění a zastavení a to tě dovede ke světlu myslící bytosti. Bez vyrovnávání vnějších sil, které mohou ustoupit, kroky jsou pevné a napájené kabely naděje dosáhnete nejdůležitějšího elektrického kabelu koloběhu života, té energie, která živí zemi. Moje elektrická deska byla tou, která bude velet pozicím a osudům univerzálního proudu. Bylo to sluneční světlo, které by osvětlovalo nejasné útroby pozemské přírody. Stalo se to, že jsem za úsvitu pocítil něžný smutek, který přišel se soumrakem, žil jsem, ožil a znovuzrodil jsem se Jsem on mocné slunce (sun)* zářivý zdroj, kde padají jako kapky na zem, v tomto zdroji života a světla. Můj maják, jenž nepřetržitě hledá, otáčivým způsobem pohyb abnormality. Začínám cítit první elektrošoky a hlučné nervy mrkají srdečními elektrošoky. Elektromagnetické vlny jdoucí sem a tam myšlenky se vlní kolem kruhu vln. Tělem mi protéká elektrický proud proud, který mě odvádí do okruhu vln. Elektrický impulz padl a mnou otřásají impulzy, které obíhají elektricky, vždycky jsem věděl, že

že pravda, když je objevena z podnětu, jasně září, objeví se výpadek a hlasy sužované světelným pocitem bytí umlknou, svíčka rozsvítí nahromaděnou bolest z roztaveného vosku. Elektrické dveře se otevírají s tichým zvoněním, ale zavírají se, aniž by se stihly otevřít. Elektrická pila řeže živoucími temnými kořeny nenávisti. Elektřina ve světelném dýmu, který vymazává paměť, elektromagnetická turbulence vše v myslích, turbulentní nekonečný elektromagnetismus. Táhnou se jako elektrizující paprsky, které paralyzují mysl, posedlou světlem, elektrizující černí záblesků, přerušovaná světla sužují můj průchod nepřerušovaným proudem. Neprůhledná světla osvětlují zázračné bytosti v temném světle. Elektrické dráty procházejí mým vibrujícím tělem plným energie. Jdu nahoru a postupuju k desátému elektrickému obvodu a tam je výpadek proudu', neúplatný i ve tmě je elektrický náraz a padl elektrický na slova extáze a pocitů. Řezavé světelné stříhy a světelné ozvěny, žhnoucí světlo zachycuje lámající se hlas, mihotavá temnota, kde záblesky zastírají oči orientované kráčeující bytosti. Je tu fluorescence a rozkvétají a padají jako hrom do všech stran a směrů. "Oslnění" a ty bodavé záblesky blesků zastírají potěšení ostatních z vjemů a pohledů. Žhavení a křížové oblouky hluboko v duši, které se drží atomů, dynamické a žhavé šoky. Jako odstín, který do mě vtluoká nesoulad pocitů, jež volají po silném a odhodlaném světle, v mé soumravné nepřítomnosti, v níž se jemně svíjím, v ostrých světlech svého bytí, a jemně se kochám jako blesk. Je tu hrozné světlo, hrozí ta světla.

rekonvalescence, které nás trápí a umožňují nám předvídat nebezpečí? Je tu světlo přítomnosti, to světlo, které vás provází v bukolických chvílích, a protože mu nedokážete čelit, zastrašujete se do skrytosti. Existuje intenzivní červené světlo, které blokuje zrychlující se nervy. Šíří se ostré a kontaminující šoky myslí bez impulsů, doprovodné světlo, osvětlující to, co není dáno ani pocíťováno doprovodným světlem. Hromy skřípou a tříští zvuky žíznící po rozkoši. Silná světla odsuzují cizí životy k poučování hlasy. Jako mocné a trýznivé paprsky, které přetínají pouta nemožná svázat matné světlo, v němž zastínily vědomí, do něhož pronikají objemné paprsky. Intenzivně osvětlují mlhy černého světla v zářivém kosmu, pronikavém a hlubokém kosmu, který uklidňuje zapomnění duše. Blesk se rozžhaví a potemní a stane se nehybným a tichým, ale skřípe a hluk, když se to stane, je dechberoucí a ohromující, který infikuje zuřivost žití a přítomnosti mezi jinými světly a osvětlením nebo i prostou pomíjivou, ale údernou temnotou vzdechů a který přerušuje nejvíc elektrizující ticho. Ten blesk, který zhasíná vaše vědomí poznamenané vysíláním výmluvných sténání a který sráží zanedbané působení smyslu pro příležitost být v klidu v okamžiku, kdy na tento svět dopadl další blesk. Vzpomínám u fotografie pořízené s bratrem (dnes visí v mém pokoji) a jsem na místě, kde jsem jedl pekelné oplatky, o nichž se zmiňuji později. Tehdy se popel světla, ten popel, který tě poznamená žářem zuřivých a silných želez jen z jednoho úderu, kontaminuje popelem světla minulosti a všudypřítomné budoucnosti, na kterou nezapomeneš. Impuls okamžiku tě odřízne a šíří se pomalu, trýznivě a výbušně, říká ti

ovládá tě a vrhá tě do studny světla, která se utápí ve vzpomínkách na nesouvislá slova a vylévá svou žízeň po světle. Hořící jsou žhavé popely magnetického těla, které syčí a bliká ve tvém srdci hořícím touhou po něčem, mužném a mužném, anebo naopak ženském a smyslném, tou urážkou dvojí osobnosti, která neustupuje ani jedné, ani druhé straně. Tento popel světla zahřívá ponuré a frivolní a má ve svém teple ochranu deštěm pohlcené a, který se rozlévá po kontinentech a bezčasí nás napadá a obdarovává nás luxusními vhledy a poskytuje nám nesčetné a skličující rozkoše. Úzkost sedavé rozkošnické chemie, ale ne křehká, nýbrž vtisknutá do naivních tváří. Cizí emoce cítění a bytí, cítí se zázračně a úchvatně a zmírňuje stahy pociťované excesy, excesy, které nás přesměrovávají do jiné dimenze, rozvíjí se, živí se neřestí neustupuje nekolísá ani se nesráží v bláznivých vlasech popření. Hypnotické světlo a tápání pociťované na tváři zakouší pocity, které nám umožňují předvídat podlehnutí touze, vede nás k dynamizaci a víře, že existuje, jsme jí bráni bez zásluh bez dluhů, stagnujeme jako hypnotický život transcendentních bytostí, které se zaplétají do suchých pramenů, blouznivých obočí zatížených nestydatostí a zahálkou. Které nás vedou k novým výzvám rovným v myšlení odlišným v reakci, reakcím, které jsou někdy nezměrné tam, kde jim čelíme s čistou touhou mít, být schopni, být jimi živeni a ne hnáni jako sypké kusy hlíny, které se po zahřátí spojí.

Moje druhá vzpomínka je právě fotografie v montérkách, kde mám na sobě stejné oblečení jako na první fotografii, která je dnes v mém pokoji, jsem v...

Açoreira na střeše auta Vzpomínám si, jak jsem spadla na babiččiny schody, kde byly u vchodu stuhy na mouchy. Vzpomínám si, že jsem zemi své babičky říkal země much tam bylo hodně rozčilení osli nebo koně vždycky projížděli kolem. Můj otec, který vlastnil modré auto, kde se zrodila moje druhá vzpomínka, byl datsun. Můj "dědek" vyprávěl příběh, historku podle něj mezi babičkou a oslem, který ho neposlouchal, stařenka ho kousla do ucha. Dnes vypráví z příběhu, který se chystáte číst, žádné zuby nevypadly. Babiččina prsa jsem viděl jen jednou, a to v zrcadle pod postelí mých rodičů. Byl to ten nejlepší vtip z dětství, který jsem zažil až do nejhorších nočních můr, nočních můr, které jsem míval strašné, Myslím, že to může být to nejhorší, o čem se vám jako dítěti může zdát, což je nakonec smrt, smrt a jen jako před smrtí nebo nesmrtelná toto světlo, které je rozděleno mezi těla odcizená pohybu a osciluje mezi dvěma cestami, které se snadno osvětlují, ale bez života, přežívá v hořkosti a hrůze systémové hypnózy, která nás živí a rozvíjí. Vědomě je tak intenzivní, že je vyhaslá a dokonce existuje vymazaná. Psychedelické smyčky se proplétají v hluku odvážných blesků, které podporují a potencují abnormalitu, jež pramení z toho, že jsme vším tím psychedelickým hřměním zahrnutí. Nuže, zde vše zůstává koherentní, bez potencí a šupin, poddajnost by byla jen záminkou pro abnormalitu, černého hromu, který je v kleci a vydává nejpodivnější a nejhlubší chrčení pohlcení rozumu, protože sám sebe zhasíná, skřípe a vyklouzává bez minimálního utajení, zřejmě ve světě psychedelických světél, která postihují toho, kdo chce ztratit z dohledu nebo si užívat skalnatých rozkoší.

předsudky zbarvené stagnujícími šikmými barvami, neochotou tvořit nebo pouhou shovívavostí. Proniknutí duchem útržků myšlenek, roztříštění jsou vsutku všichni ti, kdo si představují jiný svět, vzdálený rušivým vlivům, které nás dráždí, jako když se škrábeme do oka nebo jen mrkneme. Toto odcizené hnutí od jiného hnutí rozpaluje a rozprašuje mysli vzdálené a zapomínající na prostý fakt, co je to být pohnut nebo rozrušen. Hrom je psychedelický a plaší duchy, aniž by se projeví, a protože neexistují, je to paralelní realita fám a nesmiřitelnosti jako strašidlo, a tady se nikdo neživí bizarními osobnostmi a poznává preexistenci, i když ve skutečnosti neexistuje. Proto vše, co je neskutečné, má nadčasovou historii, ale má, něco, má strach, strach, který nás deportuje do pětidimenzionálního horizontu, polygonálního a lineárního, ale nepodléhajícího, ba ani nepoddajného žádné stopě, stopě, která představuje hemisféry transcendentního a apoteotického myšlení. Myšlenky nekvetou ani nerostou ve vláknách abstraktního rozumu, ale jsou to impulzy znaků již viděných, vyzdobených, pohyby napodobování a přizpůsobování se okamžiku, ale vše vědomě a minimálně vypočítané. Bez kalkulace je skutečná a nepředvídatelná, proto má takovou opravdovou spontánnost, že je absurdní cokoli myslet. Hlavy minulých let melou a melou, už vybledly na zažloutlých stránkách a jsou sežrány bibliofily, kteří bez jakékoli vytrvalosti zadržují zastaralost paměti a vyrobeného a na míru. Obklopeni měřícími přístroji si blahopřejí etiketovací abexíni a smějí se hromotluci z Habeše. Ti, kdo žijí ve světle minulosti, jsou nabádáni, ti, kdo umírají mimo, napadají

nebeských těles v prominentní skutečnosti dění, bezprostřední. Jsou to však všechno technické záležitosti, více či méně intenzivní, ale jsou to energetická vyzařování, která nejsou slučitelná s minulostí, dokonce ani s předchozím okamžikem. Vzpomínky, které proto vyzařují škodlivé záření, jež však nezastírá žádnou myšlenku, kterou by člověk chtěl v daném okamžiku, impulsu či okamžiku roznítit. Protože minulost se kříží s přítomností, okamžikem, impulsem, vteřinou či zlomkem, ale neovlivňuje ji, jsme proto vždy v čase, neboť mocné světlo je čistý proud extáze, který se zařezává jako vítr do tváře, něco do té doby zbaveného záměrů a pohybu kolem potěšení z konání či bytí, protože to, co existuje a počítá se v našem bytí, je kliknutí ,které prostým pohledem vysílá světlo své minulosti, světlo více či méně intenzivní, poty minulých životů, které však nevedou princip odpoutaný od pohybu zbývajících impulsů, bez masky, prožité do vteřiny, v okamžiku ne jako ty, které se jen plazí kolem světel minulosti a nelpí na ničem. No, to je synonymum pro kontaminaci, radiaci, ne, díky! Proto není nic silnějšího než se rozsvítit v okamžiku a být v každém okamžiku s veškerou silou, ale nikdo není lepší než kdokoli jiný, je to opravdu otázka boje, a nedejte mi to vrozené světlo, protože každý má, žíznivý vůlí a představivostí a čistou energií rozvoje a tvorby, kouzelné barvy odrážející se v odstínech žlutého slunce. Ve skutečnosti toho světla moc není, jsou jen ohniska zbývající existence a vyvážený způsob objektivizace, co není vidět. Neexistuje to tedy, není to skutečné, je to plod něčeho, co nám pomáhá stát se vědomými. Ale co je k čertu vědomí? Co je skutečně vědomé nebo nevědomé? Tady je překážka, která není zhmotněna tím.

Ať už je to smysluplné a chápané jakkoli, všichni směřujeme k tomuto okamžiku. Tato věc stavění předpřipravených překážek a tvrzení, že jde o nepřekonatelné proudy, když ve skutečnosti žádné překážky neexistují! Všechno je tedy imaginární, všichni žijeme v tom samém proudu iluzí, žízně jiných duchů, které nás ve skutečnosti neovlivňují, protože není, nebo ve skutečnosti není žádná bariéra mezi touhou nevědomého vždy přítomného ve vědomí a že si vyhradjeme jen pro nás, jen prázdnotu, existují ano imaginární nebeských bytostí, které žijí, jak se říká, ve světle minulosti, většinou, která uvažovala, že člověk musí mít váhu nebo míru, ale opět, kdo jsou, aby se do toho pletli. Člověk pozoruje a hledí na den, dokud nezmizí, nic přirozenějšího než to průzračné světlo, jemuž se rádi přizpůsobujeme. Konformity, protivenství, konflikty, pouhé požitky, které slouží jako akumulátor postojů a vědomé problematičnosti, ale nejsou tak hluboké, protože jsou přirozené. Mezi přirozeným a transcendentním není sebemenší střet, takže normální nás zapojuje a dává nám pocítit pohodu a klid, všechno je přirozené: vzduch, radost, která nás zapojuje, to, co bije a utíká, a především doteky, jemný dotek pro ty, kdo oceňují obláčky lehkosti. Energie řízená v jádře, mocný zdroj nás ozařuje, proměňuje nás, psychické mutace, uvažujme tedy o sobě zasažených touto jadernou silou. Toto zářivé světlo roste v očekávající bytosti, která ve skutečnosti netrpí, ale jako páv proniká podněty, které zachycuje a které nás vedou k aktu jednání či nejednání, impulsu, této dynamické a průzračné explozi. Proto využijeme maximálního exponentu v jeho síle, budou to obyčejní činitelé, kteří korigují, drolí pilíře nemožné vyvést z rovnováhy, protože je to síla proměny. A nic není silnější než být

proměnit v něco, co nás povznáší a chrání před kontaminací. Vzpomínám si, jak jsem první den plakala a nechtělo se mi do školky, ale hlavně jsem si pak užívala přátelství, hraní s kamarády. V dětství bylo normální, že vysoké horečky vyvolávaly obvyklé noční můry, ty, ve kterých mě chytali za řetězy a spouštěli do hořícího kotle, ale při deliriu jsem si myslel, že jdu do pekla, ale najednou jsem se probudil a byl jsem zachráněn při závěrečném odpočítávání, které probíhalo. Víím, že jsem se kdysi také naučil rozlišovat horké od studeného tím, že jsem poslechl svého bratra, který podle něj položil ruku na topení na nejstudenější část a on na nejteplejší, výsledek: skončil jsem popálený na pravém zápěstí, které mi připomíná 666 neboli znamení šelmy ze zvědavosti můj poslední telefon končil na 666. - Něco nás donutí přestat, pokud nechceme pokračovat, ale proč přestávat, když je to akce, která rozvíjí a vytváří emoce, pocity a podněty, když na nás někdo reaguje a reaguje, akce, přátelé, trpělivost a inteligence k pochopení druhé konfrontující bytosti. Proč se nechat paralyzovat negativními energiemi, jako bychom byli děti bez odpovědi, odvaha, přátelé, slovo je řád, který bude posuzován, a kdo bude soudcem rozumu, kdo bude normální nebo nenormální, nikdo! Všichni máme víru a já mám fezadu, z níž zůstává pochybnost o chtění a o vševědoucí a přítomné touze, ale jako harfa, která naráží a klame, vysílá zvuky sirén s halucinační ozvěnou. Nic víc než relaxace slyšet mluvení slyšíme dvakrát víc než mluvíme a ticho je akce a ne naivita nebo nezvládnutí, málokdo dokáže odolat tichu a je třeba to zkusit. Může být i trýznivé, ale odpoví na mnoho subjektivních i objektivních otázek, společenské ticho je němé, ale může fungovat jako dokonalá zbraň pro nekontrolovatelné,

touha po impulzivité a žízeň, ti, kteří se nedokážou ovládat. Zklidněte se a naslouchejte, naslouchejte tichu ve svém nitru.

Jednou jsem chytil ptáka, přivázal ho na provázek k žehlicímu prknu a dal mu chleba, vodu... A ten den moje živá hračka zemřela. Moje první hra na chytání dopadla špatně, když za mnou stál bratr a donutil mě, abych se hnul do toho "kouta", kde jsem si rozbil hlavu, dokonce byla vidět i bělavá tkáň. Chodil jsem asi čtyři kilometry do kopce kouřit kentucky za 12,50. Na těchto setkáních můj kamarád jedl žárovky, skleničky, cokoliv, co se naskytlo, vesnicí nedávno projížděl cirkus. Moje první cvičení v cyklistickém exhibicionismu bylo s mým bratrem, s oběma, nepodařilo se mi předat nějaké cihly a skončilo to tak, že mě odvezl do nemocnice. Téměř ve stejnou dobu mě koplá těhotná mrcha a pak jsem se s bratrem zapojil do krádeže kuliček, čímž jsem se pomstil malému zlodějíčkovi, který se později stal mým kamarádem a který měl nejbláznivějšího bratra ve vesnici. Tenhle kamarád nebyl pozván na moje narozeniny, ale postaral se o to, aby mi dal moje první a jediné lego v životě. Několik dní před mým prvním svatým přijímáním jsem šel s kamarádem do sociálního centra a ukradl oplatku za hřích. To byl teprve začátek. Pak jsem si začal hrát na schovávanou, a tak jsem svého nejlepšího kamaráda schoval před maminkou, nechal ho samotného v domě, věděl jsem, že se potom bojí, a když na nás zavolal, otevřeli jsme dveře. S kamarády jsme si hráli s koly, auty, kuličkami a měli jsme rádi dobrodružství... Jednou jsme si šli zaspívat janeiras (tradiční portugalské lidové písně) na svátek svatých, dostali jsme nějaké peníze a hned je utratili, vzpomínám si, že nabízeli chouriças (uzené vepřové klobásy) a další pochoutky.

Vyměnil jsem ji, školní hřiště bylo ve výstavbě se spoustou písku a děr, ale odvážil jsem se ven, když jsem přišel do třídy a poprvé jsem měl "dostat ránu" za takovou troufalost, odvážil jsem se odstranit ruku, než mě učitel udeřil, podruhé před žáky mi odpustil a předstíral. Už ve čtvrté třídě jsem spolužákům prodával obálky tatínkových sbírek, jako jsou ty přílohy, které jsou dnes v novinách. Vzpomínám si na první čarodějnice, kam mě, tátu a bratra vzala máma, viděl jsem, jak jim čarodějnice sahá na genitálie, on si to nedovolil a já ho nenáviděl. Jednou o Vánocích jsem s bratrancem a bratrem a on od toho prvního dostane LP Pink Floyd - The Wall, skvělý bratranec. Vzpomínat na 1. svaté přijímání v květnu 1986 v kostele freixo de espada à cinta, to byla intenzivní chůze v těsných botách. Přišel čas odejít do Estarreja, zanechat za sebou přátele a známé, podařilo se mi přede všemi utajit svůj odchod s výhodou, že jsem odešel kousek před začátkem školního roku ve 4. třídě, což mi vynahradil pozdější dopis od učitelky, která byla překvapená mým mlčením. Když jsem přišel do obce Estarreja, šel jsem bydlet do Pardilhó, kde jsem zůstal několik měsíců, tady jsem začal svůj každodenní život, vím, že v té době jsem byl obětí toho, čemu se dnes říká šikana, a bál jsem se toho, bál jsem se toho i při cestě z domova do školy autobusem, tam byl jeden, který měl chuť "namočit polívčičku"! První práce, na kterou si vzpomínám, bylo mytí otcova auta a psaní účtu na psacím stroji, platil mi. Do 5. ročníku jsem nastoupil se zvláštním povolením, tedy s termínem odpovědnosti podepsaným mým opatrovníkem, abych mohl nastoupit do 5. ročníku školy c+s Avanca, protože jsem neměl minimální věk. Musel jsem si vyhrnout rukávy.

Používal jsem jen toaletní papír a kouřil - dokonce jsem si přál, aby se celý svět zastavil včas a já si mohl užít bankovní loupež atd... Ale toho roku jsem dostal své první vysvědčení, v němž bylo uvedeno, že se student zúčastnil školního krosu 1988/89, umístil se na 15°, což nebylo špatné na někoho, kdo ještě nebyl dospělý, také jsem se cítil dost dospělý na to, abych přeskočil síť a šel si koupit cigarety. Chodil jsem bez brzd na kole a utrácel podrážky bot, když jsem začal vážně kouřit, vděčil jsem za obří sg sousedovi, nejlepšímu hospodskému z Estaré, takže jsem brzy ráno dával přednost bufetu a nejedl v jídelně. Vzpomínám si, že první pohřební obřad, kterého jsem se zúčastnil, byl pohřeb mého nebohého papouška, kterému uřízli křídla... Hrál jsem si na dvoře a vylezl jsem na trnovník, když jsem skočil na zem a papouška jsem rozdrtil! Tady začínají moje pokračování; usnul jsem s pláčem, že jsem o to zvíře přišel, nakonec jsem sebral nějaké mozaiky a tam jsem ho pohřbil. Všechno moc hezké, ale druhý den si pro něj přišla kočka! Výsledek tohoto příběhu končí psem, který si řekl o vánoční dárek, ale byl nalezen jako zatoulaný u dveří mého domu, přivítali jsme tohoto "teko" a skončilo to tak, že dostal pokyn zaútočit na cílovou kočku, moje teko nakonec kočku zabilo. Dokonce jsem ze zvědavosti praštil kamenem o zapalovač a ten praskl.

V prvních dnech práce jsem se bavil v pekárně, kde jsem pracoval, to byl vtip... Brával jsem si noviny na záchod, abych si je přečetl a vykouřil jednu nebo dvě cigarety, ale tehdy, aby mě bratr a švagrová nenachytali, jsem se tak bál, že jsem krabičku vyhodil z okna v autě. Měl jsem zkušenost se stínovým vlkem: ztratil jsem se, ale našel. Chráněná, ale jen z vlastní vůle. Živí se svou obratností chemickými pevnými látkami a nepostradatelnou vodou.

V čistotě svého vlastního "stínu" se potápí za dobrodružstvím a měl přistání, karikaturní. Jako vlk byl chráněn, ale jen svým postojem, ponořen do zdánlivé samoty. Dnes píšu jako karikatura vlka, čelím jeho světu a interpretuji ho. Nezávislý přítel nežije bez jeho divoké, ale dobročinné povahy skutečného nováčka života, zárodek v caricua, kde jsem absolvoval má krev mladého loajální, upřímný především nebojácné povahy, divoký ve své podstatě, ale loajální a přítel a respektující jeho společníka a přítele. Proto věrný společník na cestách a spoluúčast vždy vykládal s láskou a mlčením. Žil jsem s ním dost dlouho na to, abych poznal stíny karikovaných "ulic" a společnosti. Ale viděl jsem ve vlkovi odvalu a navázal pouto tichého důvěrníka, přítele a statut, pokud jde o jeho svobodu. Jestli vlk něco měl, tak to byla svoboda, byl, sám, sám! A svobodný! Stínový vlk zářící energií mimolidského způsobu bytí. Se svým vnuceným štěkotem ve své divoké nezávislosti na přirozenosti genů. Rozhodl jsem se sdílet příslušnou duchovní tresku, sám večerní jídlo s lobo, nebo lépe stínovým vlkem karikovaným, který se zároveň spojil jediným talířem svobodně v jednotě bratrsky sdílel i příslušný nápoj. Jsme sami z vlastní vůle? Samozřejmě! Jsme svobodní, jak nás příroda utváří. Byl to pro mě dárek k letošním Vánocům, karikovaný vlk, ale on divoký vrozeným genetickým prostředím je vtažen svými chromozomy do smyslu svobodného stavu čistoty své vlastní přirozenosti. Enigmatický, co se týče způsobu života, ale poháněný touhou žít a užívat si své samotářské stránky, ale bez jakéhokoli omezení nebo vnucování. Já a vlčí stín jsme přátelé, bezcharakterní je ve svém netradičním způsobu jednání v donucení druhých, jsme

zdarma rukama matky přírody, a tak pěstujeme a vyvoláváme to, co do nás proniká. Havana club je v podstatě šílenstvím stejné touhy po revoluci, převzít vládu nad naším bytím, zde je svobodný, ale osamělý pakt s kolaborací zvířecích instinktů.

Když jsem byl mladší, zavola jsem babičku Surucucu, jednoho dne hraje míč teko, že jsem skočil, co se mu zdálo jako 30 cm, protože byl nízký a spadl z 2 metrů vysoko, běžel jsem zavolat rodičům, když jsem se tam dostal malý přežil, že Vánoce moji prarodiče byli doma, Měl jsem diskusi s rodiči a dokonce řekl babičce předtím, než zemřela, že pes. Přijel jsem tam, kde jsem, do města, dnes město estarreja a začal jsem chodit do 6. třídy v donaciano school, tady jsem potkal svou velkou pubertální vášeň, která mě poznamenala na celé mládí. Víc než deset minut jsem se díval na otcovu milenku a myslel jsem si, myslel jsem si, že kdyby vydala jen sebemenší zvuk, měl bych nějaké problémy.

Vždycky jsem měl bratra rád, ale jednou mě praštil pěstí a poškodil otcovu identitu, když jsem v pyžamu utekl po ulici v Pardilhó v obci Estarreja a skončil vzadu za domem u ostružiní. Dokonce jsem se musela při své obvyklé nedělní vycházce nalíčit, protože jsem měla na obličeji stopy. Jezdil jsem bez brzd a opotřeboval jsem si boty na brzdění, prodal jsem kolo, na kterém jsem jezdil bez pneumatik, jen s ráfkem, který mi dal dědeček, a prodal ho na váhu, kde jsem za něj vydělal 300 dolarů. V této škole jsem skončil se dvěma zápornými známkami, jednou z matematiky a druhou z ručních prací, nikdy jsem si neuvědomil, že mi ruční práce tak nejdu. Přirozeně zapojen společností a jejími zvyklostmi, v roce 1989 jsem začal hrát

Jako fotbalista jsem začínal jako útočník a za svou dlouhou kariéru jsem vstřelil jeden gól ze tří, ale bylo to v tréninkovém zápase proti Ovarense. Pak, jak jsem rostl, jsem se přesunul zpět na pozici středního útočníka, pak na levé křídlo, pak na pravého záložníka, pak na středního záložníka, až jsem se dostal do obrany na posty středního a libera. Na konci kariéry jsem byl známý jako sportovec notorického antifair-playe, ještě musím zaregistrovat 2. gól vstřelený v den, kdy jsem požádal trenéra, abych byl kapitánem týmu a hrál jako střední záložník, na tomto zápase jsem vstřelil gól, udělal jsem rozdíl a překonal jsem vzdálenost od středu hřiště k soupeřově brance a udělal brankáři "panduláka". Napadlo mě vzít si na fotbalové zápasy špendlíky, abych vyhrával pohyby na hřišti.

V roce 1990/91 jsem navštěvoval sedmou třídu střední školy Estarreja, byl jsem v této škole špatně integrován, protože jsem byl vzpurný a prošel jsem příběhem, že jsem jednoho dne masturboval ve třídě, byl jsem přezdíván učitelem dějepisu jako nositel vlastenecké střely - to v době války v Iráku, jsem fatálně selhal 4 známky. Nejvíc mě stála ta z portugalského, protože byla první a jediná v mé školní kariéře. Rozhodl jsem se vrátit do školy v Avance, kde jsem absolvoval 5. ročník. Po školním roce 1991/92 se mi mezi spolužáky začalo říkat "AIDS", dokonce jsem získal pověst nevyhovance, ale školní úspěchy mi umožnily projít ročníkem. Když jsem byl tehdy konfrontován s důvodem, proč jsem přišel z Estarreji do Avanky, řekl jsem, že jsem byl z estarrejské školy vyloučen. Dělal jsem díry do disket s nízkou hustotou, abych zdvojnásobil jejich kapacitu.

Jezdil jsem na vyučování z Estaréji do Avanky na "kole" a pak jsem schválně jezdil do Ovaru krást žvýkačky a sladkosti v supermarketu. Nejlepší zápas za celou svou kariéru jsem odehrál po přímém kopu a bylo to proti beira-mar, klubová dodávka pro mě dokonce přijela domů. Do máslového chlebičku kamaráda zvaného "minete" jsem dal mouchu, první pornofilmy, které jsem viděl, mě ohromily, jedna žena měla péro a prsa zároveň, něco, co mě donutilo přemýšlet, další byl o hadech a úhořích, scény od mého otce ... Mezi cestami z Estaréji a Avanky jsem na ně měl průkazku cp, ale jak se závislost na tabáku začala zhoršovat, místo abych si průkazku koupil ... Už jsem byl ve fázi, že jsem stopoval jen proto, abych měl drobné na tabák, a chodil jsem do pekárny sníst půl žita a vypít s kolegy litr piva. U dědečka jsem vystřelil z tlakové pistole a olovo se odrazilo a málem mě zasáhlo. Jednou jsem šel na oslavu narozenin, spálil jsem žvýkačku a ta zčernala, takže si lidé mysleli, že je to hašiš. Před odchodem na trénink jsem zavolal domů kamarádům a ukradl jsem otci lahve šampaňského a pili jsme před tréninkem a několikrát nás vyhodili. Jednou se jeden z těchto kamarádů opil tak, že musel být hospitalizován. Jeho otec dokonce zavolal mému otci a stěžoval si. Ve fotbalovém klubu jsme měli speciální trénink, to byl náš protivník tým národního týmu Aveiro při hledání nových talentů. Měl jsem hrozivý trénink, a tehdy mě zařadili do přípravy ve výběru Aveira a já opravdu dostal místo. Hrál jsem jako útočník, na levé straně hřiště, a byl jsem náhradníkem za hráče, který byl více

Později to bylo pro FC Porto. Na 11- 07-1992 výběr pod 13 by mít setkání, ve kterém čelil výběr Aveiro s výběrem leiria uzavření sezóny 91-92, to bylo tady v této hře, že jsem měl svou příležitost a vstoupil do druhé poloviny, jak hlásil deník Aveiro, Úterý 14. července 1992 - Aveiro, 2 - leiria, 1 "hra na poli sportovního komplexu s. Jacinto. "Po návratu ze šaten nastoupil tým Aveira na hřiště s dalším odhodláním. Na rozdíl od prvního poločasu, v němž Leirienses dominovali, Aveiro převzalo kontrolu nad hrou a lépe využívalo obranu soupeře, čímž dalo výsledku "volte-face". Vyrovnání se dočkali zásluhou Filipeho Moury, který se obloučkem trefil do spodní části branky". V tom zápase jsem ani nevěděl, co dělám, vzpomínám si, že jsem hodně běhal, až jsem nemohl chytat míče, byl jsem buď příliš pomalý, nebo příliš rychlý, ale nakonec jsem dal gól, který by byl třetím v mé fotbalové kariéře, ten rok se z finančních důvodů nekonal žádný turnaj mezi národními týmy, mohl jsem se vyvinout víc? Člověk nikdy neví. Přišel školní rok 1992/93, kdy jsem chodil do 8. třídy na školu c+s Avanca, a já už jsem kouřil každou přestávku, už jsem byl rebel s deviantním chováním. Kamarádovi jsem říkal, že chodím na vojenskou školu, dovnitř třídy na podporu francouzštiny jsem vcházel s prkýnkem na hlavě se slovy, že jsem pan prkýnko, do první internace jsem neměl odvalu podívat se otci do očí, po fotbalových trénincích jsem před odchodem domů žvýkal bylinky, poprvé a naposledy jsem dostal nakládačku, když jsem si na tréninku hrál na začátečníky, "vzal jsem si jednu" a praštil ho a řekl mu, ať na mě počká venku, že si vezmu další, a on se dočkal... Dokonce mi šla hlava nahoru proti

Přezdívalo se mu "Pardilhó". Já mám svou první diskotéku na půdě a říkal jsem jí ku*. Vylezl jsem střešním oknem na střechu budovy a mimo jiné jsem měl na střeše i deky, s kamarády jsem několikrát kouřil vlnu, s nuno kamarádem jsem se dostal na okraj mezí u komína, vylezla sova a vyvedla mě z rovnováhy a vzala mě málem k pádu ze střechy. Rozzuřený modrý paprsek vniká do mé bytosti plný energie, která klíčí ve špinavých pórech předsudků a nesnášenlivosti, které tento modrý paprsek dosáhne. Světlo produkované všemi bytostmi se valí v nestydatých umělotinách, které je těžké nedat daleko neškodnými umělotinami. Toto laserové světlo je pronikavé a neviditelně proniká i do neviditelného a nepostřehnutelného. Je to vidoucí a mistrovské světlo v předpokladech a křížovatkách cizích samotnému vidoucímu. Nepostřehnutelné a neškodné vyvolává svým paprskem odsávání myšlenek a předsudků jedovatých vlastním jedem a protijedem. Půdní světlo, ten kouř, který proráží světlo mysli zahalené do hadrů vzpomínek nedokončených v hlavách bez směru a akce, akce, ten motor, který chladí echelon zběsilého myšlení pomalé a masírující nekoordinované mysli. Proniká do nečinnosti okamžiku, vzrušuje se a rozděluje se mezi mozková a vzrušující světla v toulavých elektrických podnětech. Zesiluje v hypnotizující a paralyzující tělesné hmotě jako spouštěč rýmů ve slovech bez nexu. Tato vznešená světla vstupují do každé hlavy typu inženýrství. "Někteří lidé mají malé opičky, jiní jen podkroví ! "Jiná světla, která zastiňují hlavní vchod, přál bych si proniknout na půdu vzpomínkami, myšlenkami, životy prožitými bez velkých příčin, ale s mnoha

vzpomínky. Vzpomínky, které osvětlují mysl navždy otevřenou nebo zavřenou v truhlách... Dostával jsem kazety VHS a nemaje na zaplacení, nájem se časem rozkládal a dluh narůstal, málokdy jsem spal s myšlenkou na to, co dlužím. Měsíce se mi kazety hromadily. V roce 1993 jsem začal chtít mít vlastní peníze a po pozvání jsem se rozhodl jít pracovat do herny. V té době mi bylo patnáct let a už jsem měl velkou autoritu, protože jsem udržoval pořádek v prostoru a zakazoval vstup osobám mladším šestnácti let. Tehdy jsem se poprvé setkal s hašišem, který jsem pak následujících 17 let konzumoval. V tomto prostředí jsem přišel do styku s dalšími skutečnostmi, ale užívání heroinu a kokainu jsem popíral a vždy odmítal, přičemž jsem dával najevo, že pokud jsem to v průběhu života dělal, nebylo to s úmyslem nebo záměrně, případně jsem byl "podminován", ale nikdy jsem je neužíval. Měl jsem nevhodné postoje ke konzumaci a byl jsem již známým "umělcem", když jsem v roce 1993/1994 uváděl večírek na závěr školního roku pro finalisty 9. ročníku.

Generátor, generátor lásky nebo generátor lásky, co živí tuto nevirtuální tělesnou touhu a toto průhledné a žíznivé líbající citové zapletení něčeho životně důležitého pro rozvoj energií citových a elektrických vazeb. Tento generátor živí ega a osobnosti se skrytými tvářemi v každodenní reprezentaci, jako je tomu při přijímání snídaně nebo večeře nebo vody, která živí energii každodenního života. Bez masek a slzavých myšlenek se ve skutečnosti vejdemo do energie lásky nebo do lásky elektrizující a řezavé energie pronikavých a reprezentativních pohledů lásky a samoty, kterou člověk žije živěný kabelem, který se nikdy neodpojuje, neúplatnou, ale pravdivou energií, vždy! Vždy elektrizující pohledy žíznící po touze a

nějaká trpělivost vynalezená monotónností dnů a šikmými tvářemi, které v tomto elektrickém médiu nic nepředstavují, jsou to volné nitky. Vydejte se do imaginace vrozeného a nespoutaného motoru skutečností, ale s dusotem okamžitého kontaktu. Nepostradatelný kontakt s motorickým životem, motorický, ten reality konsensu bytí a nebytí přítomný, ale odcizený ostatním realitám téměř nepostřehnutelný touhou vědomí, ale je tu! Je tam vždy přítomna ve smyslu možnosti bezprostředního, proto prostředky nemohou být vodnaté, ne-li kluzké v myšlenkách generující lásky prostředků a disponibilních zdrojů; protože pro generující lásku je vždy spojena a na pozoru před jakýmikoli jinými prostředky, které nejsou virtuální a kontrolované právě tímto bytím blahosklonného, nemůže se pak odcizit slasti, kterou generuje, a rozmnožuje se v těch stále přítomných tvářích hroudy duše, kterou jste vždy chtěli potlačit. Neboť nemůžete odcizit žádný kus, neboť energie je jedna a multikulturní ve svém smyslu uspokojení, uspokojení, které rozvíjí různé skutečnosti, neboť jsme virtuální a imaginární, jen v přítomnosti druhých nebo v samotném zrcadle skrýváme novou regulující energii v duchu neutronů, kteří jsou těmito pravými zvířaty světla. Světelní draci se mohou rozsvítit a tento proud, který námi denně prochází a oživuje nás, nám dává sílu a mimikry zářících a kráčejších bytostí, ano! Andantes, protože v něm může být síla světla nebo nemocného a rekonvalescentního útlaku, který čelí dualistické a utlačovatelské realitě. Nenechte se strhnout tímto proudem negativních pólů, které pronikají do podvědomí a redukují hluboké bolesti negativistické kritické osobnosti, ale živte se pozitivitou a transcendentní realitou chemických a antichemických okruhů, které živí ducha

inovace a úspěch, úspěch, který je osobní a nepřenositelný jako živitel zběsilých závodů, které nesměřují k žádnému potěšení, ale které vtahují mysl do vln myšlení a jeho přenosu. Přenos myšlenek je skutečný a rozvíjí okruhy, které nikdo nemůže popřít, a tyto okruhy mají proud, který se šíří v bezčasém ovzduší utlačovaných pocitů a slastí, protože všichni jsme beta blokátory vnějších podnětů, které však potencují naši žízeň po životě. Tyto podněty proto ovlivňují naše uvažování a někdy se stávají nebo rozvíjejí konflikty v myšlení, ale mohou přinášet štěstí, které nás se vzrušením protonů přivede k vnější realitě. Modré světlo uvolněné ze silných emocí modré světlo, které překračuje mosty a schody a proniká do síly pocitů, které živí rozvíjení tohoto duchovního potenciálu, kde svými ultra citlivými paprsky vítá krásu průzračnosti výmluvného přátelství, které touží po něčem "modrém", silnějším, intenzivnějším a rozvíjí v nás konstelace s hlubokými rozvětvenými pocitu a odcizení v této Hertzově vlně. Tato síla působí na šikmé mysli zbavené smyslu pro život, tyrkysová modř zasahuje hluboké a trvalé přátelství, nese v sobě magické paprsky šílenství a rozkoše milovníků vzácné a tónující krásy. Ve vláknech soumravné intenzity rozvíjí a přenáší přívětivou a ochrannou energii zla a rozkoše s agónií a tichem, ne, není to maska, která nás klame a odkazuje na abstraktní myšlení, je to spíše silné a zesilující světlo skutečné a imaginární rozkoše, které však ovlivňuje a vždy ovlivňuje ty, kdo se v něm nesou a zůstávají bez hranic pro vnitřní a trvalé přátelství. Zamiluje se a jako by byla zbavena rozumu, ale

Slouží jako potrava pro emoce, přichází a přináší požitky rozkoše a chtíče, tato rozkoš je kalorická a napadá vše v šílenství vzrušení této primární barvy, která se ukládá a nabaluje na sebe nahromaděné energie, které se časem vyprazdňují, ale nemizí v přítomné budoucnosti, to znamená, že je stále přítomná, ochranná, nedovolí nám vyvíjet se na úrovni zářivé nekontrolovatelné rozkoše.

V roce 1994 jsem nastoupil do učení na elektrikáře a tehdy jsem dostal přezdívku, jak mi někteří dodnes říkají, "fejsbůk", protože jsem dostal ránu na uvolněném drátu a nakonec nebyl proud. Začal jsem chodit v noci ven a při své první návštěvě zatmění diskotéky v roce 1994 jsem se stal "kelímkářem". Dodnes si pamatuji, jak jsem se ten den před nástupem do práce podrobil testu na alkohol v krvi a výsledek byl přes 2,0 promile. Ta noc byla fantastická, skončil jsem tak, že jsem na diskotéce sevřel všechny lahve a jeden z manažerů mě odnesl domů s hlavou svěšenou, a tam mě nechal doma, bylo to úžasné, v tom létě posledního roku zatmění se dostávám na konec jako barman, který dělá panáky a uprostřed noci střídá barmany, kteří se už neudrželi. Opustil jsem avanku a přijel do ovaru, ve školním roce 1994/95 jsem nastoupil do desáté třídy ve sportovní oblasti školy josé macedo fragateiro, v tělesné výchově a sportu jsem vždycky patřil k nejhorším, bylo to i kvůli mému špatnému chování, měl jsem dokonce lékařské potvrzení, které se v době plavání odvolávalo na alergickou reakci na chlor, ale co jsem neuměl, bylo plavání! Měl jsem fotbalový tým, který se jmenoval "les bufons" neboli prďolové, a dokonce se mi pro něj podařilo získat finanční prostředky v nákupní zóně estarreja. Před globálními testy na střední škole jsem chodil na stáže, kde se pily "ponorky", směs piva a

koláče se staly terčem posměchu.

Když jsme byli na cestě na promoci v Albufeire, odešel jsem ze supermarketu s vozíkem plným piv, který jsme odvezli do bytu, kde jsme prázdnými lahvemi naplnili základovou desku. V době narozenin mé přítelkyně ve furadouru jsem se tak opil, že jsem usnul u stolu, kam právě přišla polévka, a když mě vzbudili, pozvracel jsem se na stůl. Pak mě odvezli domů a já chtěl zůstat na večírku, a ne doma. Když mi bylo osmnáct, viděl jsem film Transpotting a vždycky mi přišlo vtipné, že ten člověk vstoupil na záchod a ponořil se do moře hoven, a mnohokrát jsem při rozhovoru s babičkou rád mluvil na to, co ze mě vyšlo, což je lejno nebo prostě hovno z mých středoškolských šikanistů, kteří šikanovali i ty starší, byli opravdu zastrašující, na bratrově svatební oslavě se třemi lahvemi rumu a mnoha panáky a chytal žaluzie, že ráno zvracel. Stal jsem se šampionem týmu zvaného "tchetchenos" ve fotbalovém turnaji a pokračoval v pokroku. V roce 1995/96 jsem už chodil do 11. třídy na škole José Macedo Fragateiro a podařilo se mi získat přechod do 12. třídy, ale s matematikou a fyzikální chemií za zády se mi to nikdy nepodařilo dohnat. Vyskočil jsem ze třídy oknem a vešel do dveří s tím, že jsem šel na záchod. Mezitím jsem běhal a hodně si stěžoval na sval, že jsem později musel jít na operaci kýly v roce 1996/97, po propadnutí jednoho ročníku jsem se chystal na vojenskou službu a při vojenské prohlídce jsem byl uznán neschopným, stěžoval jsem si, že nemůžu běhat, protože mě bolí nohy.

nohy. Se svými přáteli dělal tri-turbo, tj.

3 filtry. Vyprovokoval jsem šikanózní situace ovlivňující "zadní" skupinu školy, které jsem říkal eta. Podporoval jsem setkání 4 a 5 lidí ve městě ovar v době oběda, opravdové útoky na svobodu projevu hostů, kteří se sešli, a s mým nejlepším spojencem nuno jsme donutili skupiny k jakési šikaně. Přepisuji následující výpověď: "V měsících červenci, srpnu a září 1997 pracoval jako monitor v pracovním programu pro děti 1. stupně základního vzdělávání "aktivní prázdniny". V Santaremu jsem poté, co jsem řekl, že jdu na výstavu, šel ke kamarádům, dokonce jsem se tam vyprdl a vysral, vyhodil jsem z okna trenýrky. Čekání a on, chodil kolem a přál si, chtěl, skákal, poskakoval a kouřil, chodil, aniž by šel k cíli. Úzkost se mění s věkem, i když člověk žije vždycky velmi úzkostně a na něco čeká, pořád něco chceme, všechno v nás nedobrovolně stojí v cestě naší vlastní vůli. Toho roku jsem vypracoval následující volební návrh: S velkým odhodláním a pocitem odpovědnosti kandidujeme do voleb jako studentské sdružení střední školy José Macedo Fragateiro. Naším cílem je podporovat kulturní a volnočasové aktivity, abychom důstojně reprezentovali tuto školu, která se tolik potřebuje prosadit uvnitř i navenek. K dosažení tohoto cíle navrhuje:-

Podpora kulturních a sportovních akcí pro všechny studenty, konkrétně týdne mládeže, fotbalových, basketbalových a volejbalových turnajů (muži/ženy). Pořádání měsíčních debat s cílem vzdělávat a informovat studenty o problémech společnosti - podpora vzniku školního časopisu - školení členů - pořízení kulečnicku na stolní fotbal - organizace týdne mládeže s různými aktivitami - navázání kontaktu s "médii" za účelem propagace aktivit naší školy, a zejména iniciativ studentského sdružení. "Během kampaně jsem studentům rozdával kondomy a udržoval kontakty se zdravotním střediskem kvůli debatám, které byly naplánovány, ale neuskutečnily se, protože zdravotní středisko chtělo studenty připravit o vyučování, aby se jich mohli zúčastnit. Pod heslem kampaně "dáváme za vás svou tvář!" "následujte naše kroky" a dokonce "hrajte naši hudbu", s plakáty socialistické strany, která tuto kampaň podpořila tím, že dala k dispozici ústředí, chtěli protějšek, tedy militantní pro stranu, rozdávaly se militantní kartičky, ale ani jeden militant nezískala tato politická síla našeho sdružení. Co se týče dalších projektů, výkonná rada zakoupila kulečnick na stolní fotbal a ponechala si polovinu z 20 escudos, které každá hra stála. V den inaugurace, cituji: po volbách, které se konaly 14. ledna 1998 mezi 10. a 20. hodinou. Zúčastnily se jí dvě kandidátní listiny, a a b, jejichž zástupci jsou uvedeni v kandidátním spisu, a k uvedenému aktu došlo v rámci normálu. Po uzavření volebních místností, v nichž bylo 740

studentů, hlasy byly sečteny. Výsledky byly následující: deset prázdných hlasů - patnáct nulových hlasů - pět set sedm hlasů seznam a - dvě stě osm hlasů seznam b. Podle počtu hlasů se v prvním kole hlasování stala absolutním vítězem seznam a. Po této prezentaci není žádná kladná bilance. Je třeba také zmínit, že předchozí sdružení mělo ve svém dědictví stůl, kovovou skříň, židli, stoličku a dvě šachové soupravy (neúplné). Několik dní po kampani kolovalo ve škole anonymní obvinění, kdy jsem byl přezdíván král lev a al capone, protože jsem občas ve třídě předstíral, že jsem tyto postavy, věci se z mé strany zkomplikovaly, protože jsem byl výkonnou radou vnímán také jako konzument hašiše a podle školního psychologa jsem byl strůjcem. Na konci roku 1998 zahájil psp Ovar vyšetřování a probíhalo policejní vyšetřování. Když jsem přišel na policejní stanici, zrovna jsem kouřil jointa. popřel jsem, že bych kouřil, že jsem to zkusil a že mi to nechutná. V tom roce o maturitním plese se objevilo podezření a obvinění z nezaplacení té večere, nemorální věc, protože byla zaplacená v následujících dnech s první prací mého nejlepšího tehdejšího přítele, seznam, který běžel v roce

po se obával, že jsme nezaplatili za večeři, která byla provedena, pověsti. V lednu 98 jsem pozván na týden vzdělávání, přinesl vzpomínky na jeho exa. Jorge Sampaio prezident republiky, který určil fotografii s následujícím věnováním "skupině Aveiro, ve speciální pro A.E. školy José macedo fragateiro, s přátelským objetím" týden vzdělávání 24. ledna 1998 - prezidentství republiky, měl jsem oběd stojí v muzeu elektřiny, kde jsem pozdravil senhor prezidenta. V témže roce jsem dostal příležitost pracovat na diskotéce a pildrinha ve furadouru, tam jsem jako barman bavil zákazníky lahvemi a žongléřskými kousky, které mi připomínají film "koktejl" byla noc, kdy jsem se celý posral a měl pocit, že diskotéka vyhořela, věřil jsem tomu i po probuzení, když jsem se viděl celý zaneřáděný, vyhodil jsem kalhotky z okna, spadnou na slunečník kavárny, o pár dní později mi matka kamarádky vrací čisté kalhotky s tím, že možná spadly odtamtud. Často jsem s partnerem vypila dvě lahve zlatavého moku a absintu. Pak jsem na jednom večírku obsluhovala klienta před šéfem a začala jsem plnit skleničky, přičemž jsem tekutinu rozlila po celém pultu, a okamžitě jsem dostala padáka. Jeden z manažerů byl s klientem a já jim naservíroval dva panáky a všechno rozlil a on mi jen řekl: Vypadni odtamtud! Byl jsem na svatbě nejlepšího kamaráda svého bratra, kouřil jsem trávu na záchodě a opil se tak, že jsem položil botu na stůl a hrál roli mobilního telefonu. V noci jsem vždycky za doprovodu skleniček a hašiše, který jsem zkonsumoval, psal Einsteinovy formule do desek školního 1998-1999 monho baru - barmanem jsem tu byl nějaký

měsíce servírovací sklenice. Uskutečnil jsem závěrečný večírek 2. období, jako obvykle konkurenční diskotéka Fénix metia 900 lidí, v prvním večírku monho jsem dosáhl 700 lidí proti téměř 200 lidem zbývajícím v konkurenční straně, to byl úspěch. Po večírku jsem vzal všechny složky sdružení na večeři ven, zaplatil jsem majiteli monho večeři a nedal mu žádné další peníze za večírek. Toho roku jsem začal slevy jako zaměstnanec firmy philips, dělník v továrně, kde jsem pracoval dva měsíce s téměř dvoutýdenní absencí. V té době jsem dostal práci v uniteca/quimigal. Dělal jsem barmana/baviče se svými žongléřskými kousky na diskotéce dacasca a právě tady jsem zkonzumoval svou první "žvýkačku" Rozlomil jsem ji na dvě poloviny a bral jsem ji v různé dny půlky vypadalo to, že nic nedělám rychlostí těla, jako například prolistovat celý časopis a nic nečíst nebo přijít domů a pustit si hudbu a nestíhat. Byla to první a jediná zkušenost s těmito látkami. Na diskotéce dacasca mi člověk pro styk s veřejností a ochranka, když mě vyzvedávali na další pracovní den, řekli, že den předtím jsem s lahvemi a svým žongléřským číslem praštil jednu klientku do hlavy a ona odjela do nemocnice. Kvůli tříhodinovému zpoždění, kdy jsem byl s přítelkyní, jsem tam dorazil a na místě mě vystřídal chytač nápojů a vyhodili mě. V Estarreji se otevřel nový bar, kde jsem v letech 1998/99 působil jako barman/hrdina baru, v jedné z těch nocí jsem půjčil knihu o "dveřích" a "Američan" zemřel, jeho i mou knihu srazil vlak. Dokonce jsem složil zálohu 100 dolarů, takže jsem si mohl vybrat 1 000 dolarů... 2 roky jsem pracoval jako vrátný a dokud nevyhořeli.

dveří s benzinem na motorku, ale nikdy jsem nikoho neprovokoval ani se s nikým nepáral. Organizuji réveillon 1998/1999 u hrdinů baru organizace faiska & přátelé jsem zavolal všechny své přátele na Silvestra. Posílám všechny klienty baru, aby odešli před půlnocí zavírající bar a Silvestr. Jdu do skalního baru ovar, kde jsem napaden za reklamu na jinou akci uvnitř podniku, podal jsem stížnost na policii a oni jdou do baru, kde jim řeknou, že jsem uvnitř rozbíjel popelníky, čirá lež. Dokonce jsem šel na státní zastupitelství, ale proces jsem nedotáhl do konce kvůli nedostatku svědků. Na Silvestra 98/99 - hrdinové baru av. Visconde de Salreu Estarreja jsem sestavil program, ve kterém: 12 zvonů v jednu noc [a den] ...d.j. na kontrolu rezidenta sergius guest d.j. Vitorio a incognito. Uprostřed večírku a abych se doma oblékl na večírek a kamarádi přišli, vyhodil jsem všechny zákazníky z baru, kde jsem byl tu noc na konci roku vrátným. V myšlenkách zpochybňuji pořadí abecedy a myslím si, že ab nebo abba byly daleko vpředu, napadá mě vytvořit mezi muži bezpečnostní systém, jako mrknutí nebo dotek a osahání toho druhého a všichni se urychleně podívat, co je špatně nebo trpí, a pomoci. Dívám se na televizi a myslím si, že poznámky pod čarou obsahují zprávy pro mou mysl. Dívám se na f.t.v. kanál a myslím si, že v ten den dostanu Nobelovu cenu. Jednou jsem si myslel, že jím lidské orgány, a ten den to byl obchod s potravinami na kila myslel jsem si, že rozbité sklo na ulici jsou diamanty, díval jsem se na film Chňapnout / porcos e diamantes v kině v Aveiru, když jsem si myslel, že jsem herec ve filmu, začal jsem si zouvat boty a vcházet a vycházet z kina, byl to můj film. V Estarreji jsem v aktu nejvyšší svobody utekl do blízkosti řeky a

Přemýšlím o lezení po stromech, strkám půl těla do řeky a myslím si, že jsem génus a že mě pozoruje pan prezident republiky, mám kontakty s kravami, které se pásly, a snažím se jim sdělit své myšlenky. Myslím si, že mi kradou myšlenky a že mi chtějí ublížit, začínám pociťovat divné věci, izolovat se, dělal jsem takové věci, jako že jsem otáčel celou místnost, četl jsem psychologické knihy, abych se snažil pochopit, co se se mnou děje, začal jsem mít delirium, pronásledovací mánie nebo že mě sleduje a ovládá buď televize, nebo denní tisk, Dokonce jsem si myslel, že mi otec koupí bar a že je největší na světě, dělal jen bizarní věci, čímž rodiče vážně znepokojil, v tomto všeobecném zmatku někdo zavolal GNR a hasiče, kteří mě ještě převezli do nemocnice, odkud jsem prchal unášen několik hodin, dokud mě nenašli vojáci GNR, kteří mi řekli: "Já jsem si myslel, že jsem v pořádku: "Byl jsem převezen do nemocnice v Aveiru, později na psychiatrickou pohotovost v Coimbře. Odnesli mě hasiči přivázaného k nosítkům, po rozhovoru si myslím, že dostanu injekci, a po rozhovoru s primářem psychiatrie jdu k holkám, ale dostanu jen injekci... Když se probudím, jsem na pokoji na psychiatrickém oddělení! Utekla jsem, vzala si taxíka a jela z Coimbry do Estarrei, kde jsem taxikáři řekla, aby počkal, a šla jsem varovat matku... Druhý den jsem si vzal prášek, který mi poslali psychiatři, aniž bych věděl, že je to schválně, abych se cítil špatně, a požádal je, aby mě odvezli do nemocnice, zůstal jsem více než 20 dní v režimu fyzického omezení, tj. přivázaný páskem k posteli! V Estarrei mi přivítání intermarche připadalo jako pozvání do sousedního domu, dokonce jsem vstoupil do zahrady v domnění, že jsem

Dokonce podali stížnost, ale pak GNR řekli, že mě opravdu hledají, a odvezli mě do nemocnice. Podle hospitalizačního bulletinu - psychiatrická služba - byl pacient přijat do této nemocnice dne 1999-01-03 a propuštěn dne 1999-02-15 - normální onemocnění. V nemocnici v Coimbre dostal první číslo superinteressante, ve kterém byl člověk obracející se na papíry a bylo jméno Sparks. Zúčastnil se turnaje ve stolním fotbálku, který se konal na psychiatrické službě - muži huc 11. února 1999 v Coimbre mě oslovil primář psychiatrie, který se mnou kouřil a dával mi popel do plastového kelímku a namlouval mi, že budu úspěšný, budu mít ženy a budu cestovat, když nakonec přišla sestra a já si říkal, že mě vezmete na nějaký večírek na ftv a bude to jen sex, když nakonec to byla injekce, kterou si vezmu druhý den, když jsem se probudil, ocitl jsem se v pokoji nevím odkud, opustil jsem hranice nemocnice a vydal se směrem k projíždějícím autům a osvětleným domům nebo tam, kde byl pohyb, v domnění, že se mnou policie komunikuje, nakonec mě odvezl zpět nějaký pán, který jel kolem a viděl mě v pyžamu, požádal jsem je, aby mě propustili a dali mi podepsat termín odpovědnosti, což veškerý zdravotnický personál ignoroval, i když jsem byl plnoletý. Cesta odtamtud byla v mém společenském životě jako zemětřesení, na několik dalších let jsem zkřehla, dokonce jsem měla strach, například: jít do kavárny, bála jsem se, že mi spadne hrnek a lidé budou komentovat mé jméno.

Jako třetí úředník jsem v roce 1999 roznášel poštu a doporučené dopisy, v době, kdy jsem si odbarvoval vlasy, jsem roznášel poštu autem, aniž bych měl dopis, v obvodu továrny, kde jsem pracoval.

při jízdě rychlostí 30 km/h jsem chtěl poprvé pocítit, jak auto při nehodě dokonce rozbije nárazník, a opravdu jsem si to musel odůvodnit.

Nespím, protože nechci spát chci žít tady je překážka, která mi nedovolí spát budu jí čelit nespavostí.

Zapsal jsem se do externato luís de camões, požádal o ekvivalent v portugálštině 11 hodnot a znovu absolvoval kurz v kapitalizovatelných jednotkách středního vzdělání. Prohlášení ipj, pracoval jako informační animátor, jako stipendista, od 01. 03. 1999 do 05. 02. 2000 chodil do škol propagovat zdravé chování mladých lidí. Začal jsem se setkávat s pornografií na internetu a přicházet do styku s chatovacími místnostmi. "při plnění svých povinností projevoval zájem a dynamiku, řádně plnil své úkoly, a to věnovat se uživatelům, šířit informace zajímavé pro mladé lidi, aktualizovat informační média a kontaktovat Portugalský institut mládeže", Aveiro, 09. března 2000. Odjel jsem na Tenerife sám v posledních dnech začínám myslet na ženu svého života a napíšu 3 pohledy se jménem raquel Mamede - Bombarral Portugalsko a po několika dnech mi od ní zavolá do albufeiry simuluju špatnou náladu spolu s přítelkyní z té doby jdu do bytu, abych byl s raquel a po několika hodinách se ocitnu u bývalé. Jsem uprostřed nočního klubu s kamarádkou, která skáče z jednoho balkonu na druhý a varuje mě před ex. Po několika okamžicích také vyskočila a přišla mi naproti já jsem utekl do obýváku bytu a schoval jsem se pod peřinu své v té době nejlepší kamarádky a ona se mě zeptala, kde je Filip a já jsem vylezl z peřiny a

Řekl jsem, že jsem tady, ona utekla z bytu, honil jsem ji po ulicích a dokonce jsem jí podrazil nohy, abych ji uklidnil, a ona zůstala ležet na zemi. Dostal jsem opakované maturitní vysvědčení 1999/2000 s výslednou klasifikací 16 z 20 - ovar 11. prosince 2000, zkoušku jsem dělal v mezioborovém prostoru a odešel v polovině a uzavřel venku, poté jsem ji odevzdal jinému učiteli, za dva dny jsem se mu šel omluvit do kabinetu za nedostatek poctivosti a učitel udělal další zkoušku a připsal známku 20, maximální známka, kterou učitel použil, byla 16 z 20. Všichni učitelé se omluvili, ale já jsem se omluvil, protože jsem byl v pořádku. Z portugalského jsem dostal známku 11, z angličtiny 15, z francouzštiny 15, z mezioborové oblasti 17, z filozofie 18 a z informatiky 18, při zkouškách jsem podváděl, čímž jsem získal aprobaci v předmětu. Během studia jsem pracoval v hotelu "meia-lua", byl jsem zaměstnancem, s profesní kategorií "praktikant recepce 2. ročníku" od 8. února 2000 do 31. května 2000 "získal jsem znalosti v tomto hotelu v sekcích recepce/recepce a bar. Po celou tuto dobu prokazoval velkou schopnost učit se, neobvyklé pracovní nasazení a také smysl pro odpovědnost. Chválíme jeho pohotovost a jeho vztah k nám všem. Ovar 28/07/00. zde jsem spal v hotelových pokojích, pořádal večírky v baru a chodil k bazénu v nepřítomnosti odpovědných osob. Měl jsem kázeňské řízení za napadení kolegy z baru, protože mi dával pocítit méněcennost, protože věděl, že jsem byl hospitalizován na psychiatrii. Pak jsem odjel do Lisabonu a dostal jsem práci jako barový číšník v kavárně v nákupním centru imaviz. psal se rok 2000 a já chodil na diskotéku v nákupním centru, kde jsem tančil do pozdních hodin a představoval si, že jsem v té době nejlepší tanečník.

před hotelem sheraton, tato láhev byla mou druhou zkušeností s chemickými látkami, ale už jsem to nikdy v životě neudělal ani nevyhledal. V roce 2001 jsem se zúčastnil karnevalu zaměstnanců v Estarreja - entrudo nebo nic! Entrudo, nebo nic! Prohlášení ovarské městské rady - oddělení kultury, knihovny a historického dědictví. Prohlašuji, že jsem vykonávala funkci administrativní asistentky, v režimu smlouvy na dobu určitou, v období od 06. srpna 2001 do 30. května 2002, ve službách obsluhy veřejnosti městské knihovny v ovaru a v muzeu júlio dinis - ovarský dům, "což dělala s velkým smyslem pro odpovědnost a vytrvalost" měla dokumenty knihovny a nechala jsem zmizet rejstřík "ztracených případů" 2001 - GNR nemocnice leiria mezi leirií a bitvou došlo k udání rozhlasem řidiče kamionu, který narušoval dopravu, na místo je přivolána bt poté, co odtáhnou auto, řeknou, že žádná pokuta není, zavolají posily a odvezou mě spoutaného do leirské nemocnice. V caldas da rainha se mi zdálo, že vidím odstřelovače a lidi, kteří se dívají z oken. 26/11 až 07/12 2000, v nemocnici infante d. Pedro 2001 - jsem bez řidičáku od dgv vracím se domů s vozidlem, ale už bez řidičáku a nikdy už neřídím, dostávám dopis od soudu, který mě trestá pokutou za velmi závažný přestupek (bez minima) doba 30 dní, odnáším řidičák na dgv, které si ho ponechává a říká, aby mi vzali další kvůli tomu, že podle zákona jsem řidič méně než 2 roky. Dokonce jsem si obrátil pokoj vzhůru nohama a myslel jsem si, že mě natáčejí kamery a že mě sledují špioni. V Leirii si myslím, že se mnou pracoval Interpol, jednou jsem dal 5,01 centů. Jednou jsem vsadil 5,01 centu benzínu a zaplatil 5 eur, myslel jsem si, že jsem objevil recept na výhru a stal se milionářem. Tehdy jsem si myslel, že mám pod autem ruské špiony.

Myslím si, že jsem kouzelník a že ovládám auto svou myslí a mozkiem přilepeným k automatu při neustálém otáčení, které mě nutí vydat se uprostřed silnice ve spodním prádle se skákacím míčem, který mě dobrodružně provází tím, že míč byl vypuštěn v Caldas da Rainha a dopadl na zem před hřištěm a vystoupal až na jeho střechu. Jsem vyslýchán brigádou GNR z velitelství b5 považovanou za regiony Coimbra a Aveiro začínám mít myšlenky na pronásledování a dávám noviny do auta, které je odtaženo na příkaz bt v leirii. Prohlášení liscont - provozovatelé kontejnerů, pracovník s kategorií praktika ve správní oblasti. Na chvíli jsem si lehl na záchod v liscont, měl jsem 2 měsíce bez kouření hašiše a když jsem se vrátil, bolela mě hlava a začaly problémy s předčasným odchodem liscont hlubokou lásku, trpěnou lásku cítil i zapomenutý hluboko v půli ztracený litoval a žil. Cestoval jsem pod mraky letěl jsem pod oblohou byl jsem na planetách na Marsu a na Jupiteru na Marsu jsem se rozhodl tě milovat a na Jupiteru jsem tě chtěl mít a to je moje bytí, letěl jsem z pera na planetu byla tam síla, byla tam energie, radost byla něco co přenášelo lásku v podobě květu. Mělo to sílu slunce, pohybovalo se to jako slunečnice, mělo to vlastní vůli v neustálém hledání něčeho žhavého, byl to sen, dobývání, cíl, všechno s vášní, bez rozměru, bylo to grandiózní, úžasné, zkrátka velmi milující. Díval jsem se z okna, všiml jsem si obzoru, přejel jsem očima kopec, podíval jsem se před sebe, uviděl jsem tvou hvězdu, zářila, jiskřila, zvedl jsem oči, uviděl jsem měsíc, byl můj a tvůj, byla to krajina, cesta, viděl jsem tě cestovat po zemi i pod mořem, doprovázel jsem tě, cestovali jsme, dobývali jsme se navzájem po zemi i pod mořem, byl to jen měsíční svit. Chyběla jsi mi, chtěla jsem, toužila, milovala, myslela, cítila. Chybíš mi a chci tě mít.

Tady, přát si setkat se s tebou, milovat tě, stále na tebe myslet a cítit tvou přítomnost, stýskat si po tobě a být bez tebe, myslet, chtít, cítit a milovat tě, aniž bych tě viděl, toužit po tobě pěti smysly: zrakem, který tě vidí, aniž bys tam byl, čichem, aniž bys voněl, sluchem, aniž bys dělal hluk, chutí, aniž bys chutnal, a hmatem, aniž by ses tě dotýkal. Vzpomínka, že pro tebe jsem trpěl, cítil, miloval, žil, nikdy nemiloval jiného jsem líbal, v tobě viděl, do tebe vstoupil, jsou láskou, kterou si budu navždy pamatovat. 30 květen 2003 manželství láska mar filipe moura 02 červen. Lisabon - Madrid havana Madrid 09. června. Lisabon 10. června 2003 jedu na Kubu a v havaně si koupím za 100 dolarů marihuanu, což je vlastně hovno. Než jsem nastoupil, byl jsem 4 měsíce bez kouření jointů, pak jsem kouřil a bolela mě hlava, to byl začátek intrik se šéfem a nakonec jsem si vzal nemocenskou a šel si hledat práci. Na Filozofické fakultě jsem spal v učebnách a kouřil jointy. Câmara Municipal de Lisboa biblioteca orlando ribeiro děsil mě kontakt s mladšími, vytvořil jsem si fobii z činností s nimi. Poté, co jsem si chtěl vyjasnit některé pochybnosti s nadřízeným technikem, říkám, že podávám výpověď a беру si nemocenskou - poslal jsem dopis prezidentovi Iselovi s popisem skutečností, totiž že nesmím na toalety a nechávám sýr v toustovači, odešel jsem... Svou nespokojenost se spokojeností jsem napsal na pohlednici z ctt a poslal si ji, abych ji obdržel. Prezidentovi republiky jsem poslal dopis, v němž jsem podal zprávu o svých posledních osmi letech. Nezaměstnanost, kontaktuji sociálku na občance v lisabonu, která mi sdělí, že nemám nárok na podporu v nezaměstnanosti, i když jsem ji ve skutečnosti měl, pohádám se s manželkou a tchyní a jedu vlakem do Fara s tím, že chytím letadlo do lucemburku.

mluvit s durão barrosem v evropské unii, aby mi dal práci. Kulminovat jen další okamžik, moment vycházející z té vaší myšlenky, pravděpodobně všichni existujeme nejen jako ctnostný obraz, ale jako funkce zdání nebo stavu mysl neumírá v okamžiku, kdy přestane veškerá fyzická existence a najednou všechno zhasne, nebo by mohla kulminovat.

Slyšel jsem hlasy příkazů, které mi říkaly, abych spáchal sebevraždu, chvíli předtím jsem řekl své ženě, že jsem "hacker", že mám povolání, napsal jsem papír, že jsem je vždycky miloval Šel jsem do minimarketu koupit dvě láhve hořkých mandlí a vypil jsem to všechno spolu s několika prášky. Když přišla moje žena a viděla, že mě ta situace objímá, zavolala inem a za chvíli přijeli hasiči a dali mi olivový olej a když jsem se probudil, ležel jsem v nemocnici s plenou. O několik dní později jsem sousedům řekl, že to byla interakce s drogami, a dokonce mi řekli, že v nedaleké kavárně, jestli to nebyla jedna z káv, které jsem pil 02/2007 1. pokus o sebevraždu.

Kdyby se ve mně vypařila duše, nezbylo by nic než tajné trosky, cizí fantazii. Z vynořivší se subverze se vznáší nečinnost ještě jednoho, konkrétního okamžiku. Nepřítomnost, kdybych se dotkl a spatřil tvůj svět, byl bych špinavý, bez němého doteku citlivosti, alespoň víry, že někdo, přesahuje mou skutečnost. Můj prostý smutek je jako všechno štěstí dosažitelné jako nedosažitelné. Kouzlem, bez ironie jednoho dne ti řeknu, dotkni se a pociť mě, jak se na mě díváš, a uvidíš, kdo nejsem a co jsem nikdy necítil, tolik utrpení, nic víc nechtěl, umírat pro tebe skrze mě pro tebe jsem psal, pro tolik jsem trpěl a nikdy neumřel a

por ti nunca perdi perdi só senti ser junto a ti num ardente fósforo que queimima a dor que em me encerra quando tudo queimar. Nikdy jsem tě neodvedl, navíc v tobě řeknu, že trpíš, protože jsem tě nikdy neopustil a věz, že jsem tě miloval a vždycky budu milovat. Léčí se v nemocnici Curry a Cabral, kde byl v "kómatu", a zdá se, že se probral a vidí se jen v plence, nepamatují si rozhovor s psychiatrem, který mi však po podpisu souhlasu dává příkaz k propuštění. - Myslel jsem na vyhazování zvířat z oken v patrech a měl jsem myšlenky na ničení nebo zabíjení lidí neuvěřitelné poruchy cítil jsem řezné rány na těle a tržné rány velmi znepokojivé stavy myslí a emocionálně rozrušené touhu, prosím vás, dejte mi polibek jako ti, které znáte? Dej mi skrytý polibek, jako ty, které jsme si navzájem ukradli, když touha rostla dej mi polibek, jemný, takový, víš. Něžný, sladký pro tebe. Dám ti polibek od sebe. Se vší úctou, dovol nám dvěma! Co si myslíš o mně a já o tobě? Jsem ti vděčný, že jsi mě přečetl, že jsi mě snad pochopil! Pomíjím část úvah, jestli jste mě už četl, už vám vzali elações alespoň výmluvný dárek rozbalený v zákonnou hodinu už masa kohoutů nebo hra kohoutů tady ta strašná otázka!? Odraz ke komunikační extázi srozumitelné minimálně a prosté ozvěny ticha, které nás vzdaluje činy jsou slova bolesti i v prosté vroucnosti odmítnutí. Fyzicky nepřekonatelná překážka, ale ne hormonální a duchovní chemie světlé bytosti. Nebeská tělesa nás napadají pro rozkvět dokonalé lásky. Při hledání trojlístku lásky, neboť bohatství spočívá v pochopení mnohotvárných bytostí a vždy s něčím, co lze k tomuto pohledu přidat. Ještě jeden přídavek, ještě jeden přírůstek, tato touha po soucitu a něze, která nás vyhání do sebeúcty.

reprezentativní ve společenských kruzích. Z pohledu jediného a nedělitelného já není žádná vůle odcizena, ať už se v kruhu objeví kolikkoli vůlí. Onen zlatý kruh, spojenectví dobré vůle a věrnosti a úcty, především povinnosti k, neexistuje. Jsme čistí a divocí ve způsobu, jakým jednáme, a nic není sobečtější než já, které právě tím, že je takové, vždy napadá druhé svým hlediskem. Když je mysl rozjitřena prostou konfrontací myšlenek, musíme se odvolat na zdravý rozum. Kdy bychom měli ustupovat nebo se vměšovat já do druhého. Není nic banálnějšího než odmítnout to, co nechceme, to je snadné. Milovat a milovat znamená cítit druhého, a ne sebe. Konstruktivní postoj spojení mezi námi bytostmi. Otištění v instinktivním chování myslíme jen na sebe, pak na já a mimochodem zase na mě. Konflikty, protože člověk je já proměněné v "já" a nikdy si není zcela jistý, kolik "já" musí vydržet, než se poddá druhému. Je to druh příchodu k nám, který se stále otevírá. Sledujte, jakými "já" se maskujete a jaká je úroveň sobectví. Nuže, brnění "já" bude jednoho dne natolik prolomeno "ty", která existují a která jsou "já" plus "já", že toto brnění rozbijí. Láska: láska zvítězí nad vším. Srpen 2007 rozvod... Šumivé světlo - padá a šumí, ředí se a rozšiřuje v rozvětvení nepřekonatelné touhy, neboť je iluzí jako všechny pohledy, které se pak hroutí při konfrontaci s vnější realitou. Obdařena zlobou a falešnými sporadickými epizodami šílenství šumivé touhy jako láska, která se rozpíná a kontaminuje, okupuje všechny myšlenky a nechává se ovládat a ovládat, to je výměna oživující energie, světelný obsah je tu. Rozzářená obloha, nic silnějšího než touha dosáhnout dokonalé rovnováhy rozzážené oblohy, neboť jsou to hvězdy, které jí dávají život a hýbou myšlenkami

myšlenky nebo fakta, od touhy po konkrétní, nic krásnějšího než obloha osvětlená konstelačními energiemi, které vyžadují neustálou interakci mezi hvězdami, a hvězdná síla je jedinečná. Děsí mě, jak energie mizí v bezplamenném dýmu, to nechci vykládat kosmickou realitu. Jsem zklamán, když je vitalita potlačována přizpůsobením a krystalizace pocitů je nepochybně maskou politické korektnosti. Ó duše proměň se v kouzlo a přelet nad myslí, která nemá impulsivní proud pravdivosti faktů a neustálé mutace věcí, změny jsou etapy a cykly, jimiž všichni procházejí a vyvíjejí se, ale nikdy ne na cestě strachu a utrpení pocitů. Osvobodte se a rozšiřujte a především trpělivě snášejte mutaci života, tu změnu, která nás pohání. Světlo života, ponořte se do vášní šílenství. Proč? Instinktivně milujeme a chceme být milováni, vášně a rozčarování dláždí cestu různým iluzím. Oklamán a poblouzněn se soustředím a soustředím na celou metodiku opravdového milování, to proniká jakoukoli faleš. Obnaženi v oblasti působení milování se setkáváme s pravou identitou bytí, proto být milován od nás vyžaduje hluboké vědomí toho, proč jsme milováni, a přesto je nutná dichotomie ochotně se odvděčit a také milovat, tato dialektika předpokládá, že $1+1=1$, když logicky nikdo nemůže mít z ničeho radost. Takže logicky $1+1=2$, správně, ale jednání nebude produktivní, pokud výsledkem nebude technická vazba postojů a hodnot a chování vůbec, tudíž pak existuje jediná pozice uprostřed milostného života. Pochopeno a bude tato pravda jediným zdrojem potěšení, nebo individualistická bytost chce jiné jednání, jednání je chápáno jako pravá svoboda. No, já jsem nezažil

Nechci si být úplně jistý, proto si čas od času představuji, že jsem osel, a v dnešní době je těžké mít osly, ale existují umělé osly, které klamou ty, kteří se do této role skutečně staví, vyvozujte si závěry sami. Já tu od toho nejsem, jako fakt se bojím šíleností a postojů, kterých se nedopouštím, protože šílený je člověk jen za určitých okolností a když ho posuzují ostatní, což často záleží na "habadůře". Trochu odbočím od této úvahy, chci říct, že jsem blázen, předpokládám, že jsem měl rád několik lidí a odtud, že nikdy nejsme naplněni, chceme více lásky a více a více lásky, proč tolik milostných ambicí, jak jsem položil otázku. Beru to zpět tím, že říkám následující, všichni se můžeme v lásce dopustit šílených věcí, jsme zranitelní a často zmanipulovaní. Chceme věřit, že je pravda, že milujeme, proč, protože jsme byli milováni, tento pocit, který probouzí náklonnost a spouští životní moudrost

11/2007 2. pokus o sebevraždu pomocí prášků, eskalace v nemocnici Curry a Cabral, jakmile vstoupím na ošetřovnu, přistupují ke mně sestry: "Takže se v tuto hodinu snažíte zabít pomocí benzodiazepinů?!", po analýze jsem intravenózní, vyndám jehlu a vytryskne krev.

Žít a umírat mezi žitím a umíráním? Promiňte, ale sedí to? Samozřejmě, kdo se nikdy nezabil? Všichni jsme už přestali žít okamžik, všichni bez výjimky si myslíme, že zemřeme, a pak budeme žít, to je rozpor směšný. Po svých narozeninách se snažím jít "za hranice", probudím se po dvaceti hodinách úplně znetvořený a pod sedativy, přežil jsem, ale

jednou. Zúčastnil jsem se veřejné soutěže a byl jsem hodnocen týmem tří lékařů na pozici administrativního technika a získal jsem skóre 17,41, čímž jsem se umístil na druhém místě v soutěži, noc předtím jsem nespál a vykouřil více než 10 jointů, pohovor byl brzy ráno. Bylo to na lékařské fakultě v Portu. O několik dní později jsem tam dokonce šel, protože jsem měl myšlenky na sebevraždu a kde mě ani neviděli, čekal jsem, ale čekání mě unavilo. Světlo mě vedlo k proudu extáze každodenního života, osvětlovalo mi nezdravou a nerozumnou budoucnost, neboť tehdy ano, hromy do mě narážely a vybuchovaly jako dynamit zbavený pohřební rozkoše. Pak ano vyléčen jsem vyšel z kalorických útrob přísnosti a exaktnosti. Ale nevím, zda to osvítl mou minulost, neboť se obávám, že nemá energii. Proto jsou tu dva póly, dva extrémy, a mě zasáhl ten pozitivní a léčivý, a ne ten černý a strašidelný. Toto světlo pochází z čistoty citu a racionality soumraku bezprostředního a impulzivního, bez přechodu a neprůhlednosti smyslů, ne z pocitů zakotvených nebo přibitých k citu, z radosti žít a užívat si v plné síle to, co nás hýbe na zemi a dává nám sílu ne, chop se talentu, který máš, a síly jako modrý paprsek řezající a ventilující z neprožitých dušení a zlomyslných a pronikavých myšlenek, které nás obětovávají jako stíny, vše má pohyb, ale je přítomno a jako by se odhalovalo, proniká do smyslů zraku a ukazuje nám jasnost myšlenek skrze ticho času a jako by mlčelo, ztvrzuje názor a užívá si neslavné neschopnosti, kterou jiní přenášejí prostřednictvím negativních nebo pozitivních energií. Při rychlosti myšlení, bezprostředního, vteřinového, zlomkového, okamžitého, a okamžik je okamžitý, tudíž nebude žádné

stříhy v obraze ani v nejaburdnějším jednání, protože každý má svá práva, ať už mají pozitivní nebo negativní dopad. Již trhavý účinek černé faisky se děje v neutrálním pólu citlivosti a nese se v šílenství pulzující energie žíznící po rozkoši a luminiscenci, proto vám radím, abyste se vlastní energií nechali zasáhnout světlem a to vám rozmazalo hořící úsměv jako popel, zbavený žáru, ale zběsilý při rozrušení. Z jiného kvadrantu máme modrý paprsek s nerušenou myšlenkou na světýlka vánočního stromku a zdůrazněný, který nás přivádí k roztržitosti. Právě v tomto přechodu se střetává s pragmatickými energiemi, které nejsou výbušné, ale překážejí nám v prožívání okamžitého, hrom se bouří a výrazně ovlivňuje zvukovou vlnu, která vytváří nadzvukové rychlosti, ale není tak silná. Co je skutečné a zdá se neskutečné. Život, ve věčném sevření se tam vkládá sám a pak není možné mu čelit, obejít ho nebo s ním manipulovat, je to hrůza disidenta, která šumí a vrcholí v jednom bodě ochromení mysli tvoření, představivosti nebo jen namalovat rozkvetlou čárku zeleného odstínu a uchopit život v tom tónu živého rozkvětu, tady je značka, na kterou jsi vždy chtěl poukázat, žij intenzivně.

01/2008 Vytvářím tetování s písmeny

Darklightning a jiskra na lopatce a říká sílu světla'08 Po tomto tetování jsem nikdy nezkusil proti životu znovu

2007-11/2008-01 - Komerční rychlý telefon Jsem nejlepší klient šéfa, který kupuje 5 mobilních telefonů do firmy, přestává se objevovat v práci. V Estarreji v knihovně na místě vyhrazeném pro parkování invalidů jsem si sedl a lehl si na místo s narážkou na svůj protest.

o tom, že být jiný znamená nebýt jiný, tj. skončilo stížností na velikost samotné knihy, která začala i skončila a byla vyplněna plagiátem z knihy o "bytí jiném", která byla ve výloze u vchodu a která byla po jednom dni plná pravidel správné výchovy a etikety s více než 20 svazky na stojanu. V knihovně Estarreja 02/2008 chodím s modrou helmou prací a jako pracovník veřejných prací píšu na dveře místnosti: Ve mně vládne ticho pro trpící. Vyhrožuju bratrovi smrtí a pod tímto obviněním mě úřady odvádějí na psychiatrické vyšetření. Jdu z vlastní iniciativy do nemocnice visconde de Salreu, kde jsem přijat jako pacient, vzniká diskuse, kde a o tom, zda jsem nemocný, nebo ne, je to, že počítačový systém mě přijal pouze jako nemocného?! Navrhuji, že půjdu do psychiatrické nemocnice v Coimbře, přijedu s vojenským gnr, který mě odvezl domů, následující den. Udělal jsem slovní stávkou a zůstal jsem němý více než 10 hodin. Koupil jsem si světelnou a zvukovou aparaturu se 100wattovými zesilovači a přes okno ložnice jsem si pustil na maximální hlasitost cédéčko s manifestem proti Dantasovi, o José de Almada-negreirosovi, futuristickém básníkovi Orfeovi a vůbec. H.U.C. - Coimbra University Hospitals Inpatient bulletin - psychiatrická služba muži - pacient přijatý do této nemocnice 2008-02-02 a propuštěný 2008-02-18 - normální onemocnění, mění pleny svému spolubydlícímu, s jiným se s ním pohádám a pak uprostřed léčby odejdu. Veden úřady do nemocnice jsem spoután, psychiatr mě ani nevidí, jsem nucen proti své vůli dodržovat léčbu, přivázan k nosítkům a dostávám injekci. Vzal jsem si vypůjčené knihy a

Ten den jsem je hodil do jezera před radnicí a svlékl si košili, před mší venku jsem ukázal své tetování s kresbou síly světla, v průvodu jsem dokonce nechal 15 eur. Estarrejský radní pro kulturu mě vyzval, že pokud knihy odebrané z knihovny nevydám, bude zahájeno trestní řízení, a nejhorší je, že CD bylo poškrábané a v den průvodu byly knihy vhozeny do kašny radnice.

Když jsem kvůli nemoci oněměl, vymyslel jsem plán, jak udržet mnohamilionové tajemství. Myslel jsem si, že nepromluví, protože nechci, zůstanu němý, a můj syn s arabskou knihou, kterou jsem napsal ručně, bude mít největší poklad na světě.

V novinách na oddělení v Coimbře mi byla diagnostikována schizofrenní psychóza - možná si to myslím až teď... Poslouchal jsem rozhovory na sesterské poradě, nejchytřejší pomocná síla si všimla, že poslouchám, a řekla kolegyním, že jsem na řadě já... Do formuláře "nebezpečí útěku" jsem napsala "nechte si pyžamo" a přišlo mi to směšné, copak bych někdy utíkala v pyžamu! Abych se z této nucené internace dostal, musím u soudu podepsat dokument, v němž je uvedeno, jak budu dodržovat léčbu. Při pohovoru v nemocnici v Aveiru jsem řekl, že se chci léčit pod pseudonymem "pán světla", že jím jen ovoce spadané ze stromů a nemám rád máslo a jahodovou marmeládu. Co bylo v obvyklých jídlech. Přemýšlel jsem o způsobech, jak spáchat sebevraždu, například jak se vrhnout ze standarty Discoveries atd...

Žít, Cítím utrpení, které mi brání vidět, Chtěl bych být skutečný s chováním vždy věrný, ale jako smutný klaun jsem falešný úsměv, radost z nitra,

se nepodřizuje exteriéru. Cítím výkyv, který mě nutí opustit normální místo, cestovat a pobývat na místě, kde je člověk daleko od vlastního dohledu. Cítím propastný krok, nepřírozený jev, ale jako divoké zvíře cítím divokost a s rychlostí se vytrhávám, škrtím a zabívám, jako by mě vrozená síla předurčila k tomu, abych v daném okamžiku selhal. Na výletě beze stopy zůstává obraz vzpurného, nenávistného a vpravdě hříšného, tady je přísaha na obloze v teplotě času, ten násilný impuls kvete a roste, není to nic než zlá chvíle, všechna divokost vyvrcholila a zdokonalila se, oblékám se jako klaun a s čepicí itn - informovat Portugalsko v kavárně Venezuela. Jdu na CTT (poštu) vyzvednout dopis od soudu, zaměstnankyni říkám, že se kvůli nemoci nemůžu podepsat, dělám si otisk prstu, to znamená, že zůstávám bez psaní. V Coimbře, v nemocnici, stejně jako v hotelu, jsem našel kousek kartonu, který jsem si dal na kliku dveří a na kterém bylo napsáno: "Nerušit! Neobtěžujte!" Nosil jsem ho s sebou po obvodu nemocnice na zápěstí a zjistil jsem, že sbírám listí ze stromu, a z listí a pylu jsem si vyráběl cigarety z rubášů, které jsem si půjčil od Tomáše, jemuž se přezdívalo "parašutista".

Opustil jsem nemocnici po týdnu jsem vzat do nemocnice znovu s příběhem psychiatrického hodnocení pod velením GNR ovar - v Coimbře jsem dal na výstavě omezující židle s ústavou nabídl shromáždění republiky a otevřít v obranné části v nepřítomnosti orgánů. Zapínám a vypínám světlo říkající sílu světla vypínáním vypínačů nemocnice v Coimbře, kupuji super zajímavé a přichází velké téma řešené na původ ďábla "hašašín / vulto". Protože psychiatrické oddělení je smíšené, měl jsem dokonce orální sex s pacientem na pánském pokoji a v ložnici. Byl jsem

v nemocnici v Aveiru a dýchala jsem otevřeným oknem o šířce 5 cm. Chtěla jsem dýchat vzduch, který vanul, a viděla jsem zahradu a lidi, jak běhají a radují se, a chtěla jsem dýchat... Cítit svobodu

Pokračování: způsob života

Pravdivé příběhy o

Nelson brás pereira

To, co je hlásáno, je určeno. Způsob života, to znamená, že je to vše, co jsme zdělili po svých předcích, pak máme poslání, plodit, když dosáhneme dospělosti, to, co je vyhlášeno zákony společnosti, kde žijeme v demokracii.

Tedy vše, co můžeme získat, poznání, tedy vše, co hledáme, když víme, co jsme vybudovali.

Proč?

Protože když jednáme ve společnosti, do níž jsme vsazeni silou rozumu, musíme vždycky žít tak, abychom byli přijatelnou bytostí, aby nás společnost sama viděla jako gentlemana, nemůžeme být zlí, jen důstojnější, než můžeme být; pro to žijeme, víme také, že je mezi námi pomoc.

Proč?

Protože jsme bytosti, které si mají navzájem sloužit, proto je tu ten získaný problém, říkat pravdu, když je zlo pro mě větší.

Proč?

Protože můžeme být společenskou bytostí, ale můžeme žít i divoce.

Když nejsme poraženi stejnými bytostmi.

Ale je a vždycky bude pochybnost, nedůvěra, která nás vždycky pronásleduje, podle které se učíme, podle které se učíme, a to je cesta, po které jdeme, dokud jsme si jisti, že opravdu důvěřujeme, pak si dobře sloužíme, protože konáme dobro.

Chceme potěšit všechny čtenáře, kteří umí číst knihy, tyto mé knihy, které najdete v každém knihkupectví, kde vás zaujmou témata, která chcete poslouchat a číst si před spaním.

Bude to dobrá společnost, nikdy nebudou číst a vidět takové pravdivé zprávy.

Stejně jako ti, kteří cítí, že vycházím z opravdové zkušenosti člověka, který již chyboval, ale věděl, jak se vyléčit ze všeho zla, které mě pronásledovalo.

Jaké bude téma tohoto vydání?

Létající reportáže, možná je to téma, které nebude příliš šokující, nechceme čtenáře šokovat, ale reportáže jsou pravdivé a jsou vyprávěny způsobem, který byl prožit v pohodě.

Protože jsem měl zkušenost v rámci zákona, věření, představujeme si tisíc a jednu věc, cítíme na kůži pravý pocit zvířecího instinktu.

Chceme vyhrát silou a cítíme, že musíme.

Mimo zákon, ta bytost, o které jsme se všichni naučili, že nás může najít a tíha toho přichází způsob, jakým jsme byli zvyklí spolu žít, protože přes všechno zlo, které se

můžeme udělat, nelze to nikdy považovat za zlo.

Myslím, že každá bytost se převtělí.

Ambice chtít žít, to, co chceme, je žít způsobem, který se nám zdá snadný, ale který není snadný a stává se obtížným, když se dostaneme do mříží zákona, a když nemáme peníze na zaplacení dobrých právníků, zaplatíme vyšší cenu.

Proč?

Pokud se nedáme na vtipné, nemůžeme být ani vtipní.

Toto je můj příběh, příběh mladého muže, syna portugalského otce, který se však narodil v Africe. Vyrůstal jsem v Pontinha, po rozchodu mého otce s matkou.

Od té chvíle začal můj skutečný život, ve kterém jsem chtěl žít jednoduše, a jak jsem se zmínil výše, jednoduše se může stát obtížným.

Proč?

Vždycky jsem věřil, že zákon je nám nakloněn, když prokážeme pokání.

Ale když jsou fakta prokázána na 100 %, udělat zákon, který se řídí soudy, kde trestný čin může být skutečně prokázáno, že se to opravdu stalo, že kromě různých faktorů, které by pravděpodobně zmást čtenáře.

Proč?

Protože by bylo obtížné předat čtenáři skutečný pocit bolesti z toho, že mu nebylo odpuštěno a že měl možnost okusit spáchání zločinu a cítit se

zlo, které pácháme.

Když nás společnost opustí a my jsme tím pohledem okolí, na který se každý rád podívá.

Proč?

Máte cit pro hledání, který vychází z individuálních schopností. Protože se vždy rodíme s dědictvím, abychom v životě postupovali, abychom mohli také učit a předávat trpké životní zkušenosti, a já za to ještě platím!

Narodila jsem se v Africe, měla jsem tři sestry: Elvíru, Cândidu a Sáu. Tady máte dobrý začátek, příběh, který by mohl být brilantní, ale náhodou se stal méně dobrým příběhem života.

Z mužů, kteří tuto funkci vykonávají, z takzvaných vězeňských dozorců, jsem necítil velkou zlobu, vždy jsem je považoval za nepřátele, protože jsem si nemusel chtít připustit, že by mi ten proces opravdu prošel.

Na své cestě životem jsem se dopustil několika zločinů.

Používal tento výraz, který byl ve slangu, s kým jsme jednali, byla to forma slangu, nebo můžeme také termín orientovaný.

Byla to místa, která jsme vyhledávali, a vzhledem ke způsobu života, který jsme vedli, to byla vždy mola, kde se nevyskytovalo násilí nebo násilí nebylo lákavé či provokativní, protože se opravdu cítíme dobře v tom, co děláme. V očích společnosti to není dobře vidět, protože žádná společnost nepřijímá, že ostatní mohou žít z kriminality, pokud to není vnímáno jako potřeba konzumovat látky, které

se mohou zdát strašně špatné, ale existují.

A jako takoví máme všichni své neřesti, ale jako takoví to vždycky bereme špatně, když se nám nelíbí něco, co pro nás bylo vždycky nepostřehnutelné, jako špatné, ale to má velkou vizi míst, kde jsme všichni vychováváni, jsou to naše prostředky a soužití dělá naše formování chtít a mít ambice žít dobře a být lepší než ostatní.

Bylo by tam hodně vybíravosti jako u dětí, se kterými jsem vyrůstal, ale mezi těmi dětmi byla i jedna dívka, vždycky jsem ji měl rád, od té doby, co jsem ji poznal, měla narozeniny ve stejný den jako já.

Vždycky jsem ji měl rád, ode dne, kdy jsem ji poznal, vždycky jsem ji měl rád, hodně žila se mnou a hodně žila s mými sestrami, měli jsme vztah, který byl hodně její, nebyla to láska na první pohled, věřím a věřil bych, že nikdy nebude žena, jakou jsem miloval tuhle, když jsem ji poprvé políbil, cítil jsem se jako opravdový lev, všichni se rádi vidíme v savaně.

Ten, kdo má právo na život rovný všem mužům, má právo mít ženu a založit rodinu.

I když ona akceptuje způsob života, který jsem žil, a tato láska existuje jen jednou za život, necítím se jako mudrc, ani jsem se za něj nikdy nepovažoval, ale všechny jsem je potkal, byli tak či onak integrovaní, všichni musíme volat, zaplatil jsem velký účet, ale to všechno proto, že jsem chtěl mít dobrý život.

Byl jsem dobrý v tom, co jsem dělal, začal jsem dělat loupeže, začal jsem s těmi nejjednoduššími loupežemi, udělal jsem několik ozbrojených loupeží. Ale pak jsem degradoval nadměrným užíváním kokainu, cítil jsem se dobře, když jsem kouřil, a neměl jsem

chtěl odejít.

Přivádělo mě to k šílenství, ale nikdy jsem při svých loupežích nikoho nenapadl, kdyby nedošlo k žádné reakci, neměl bych potřebu použít násilí, vždycky bych se musel mírnit v mřížích dvora.

Vím, že kdo chodí v dešti, zmokne, chtěl prostě získat peníze nebo cennosti, které přinesli.

Liší se to od místa k místu, protože jsem vyrostl v Pontinha, Lisabon byl pro mě vždycky zábava, Díval jsem se na toto město, jak jsem četl historické knihy, město historické a kulturní hodnoty.

Já jsem viděl ten postup, že mám dobrý život, že můžu žít dobrý život, jako takový, jinými slovy, já jsem chtěl jenom ty peníze, věděl jsem, že se mi daří dobře, chtěl jsem jenom ty peníze a cítil jsem se v těch činech špatně, chtěl jsem jenom uspokojit svou závislost a cítit se společensky, ve společenském prostředí, mít se dobře s lidmi a cítit se normálně, normálně ve společenském prostředí, ve vztahu k lidem.

Cítil jsem se dominantní, myslel jsem si, že jsem lev s hřívou, který dobývá své území a ovládá život. Tak jsem čelil životu, když jsem měl ženu! No... Tomuto způsobu života jsem čelil pozitivně v tom, jak by mohl lidem ublížit, nikdy jsem nikomu neublížil tak, abych druhé brutálním způsobem zruinoval a nenechal je bez ničeho.

Využil jsem jen okolnosti okamžiku a dělal to jen pro peníze, pro rychlé získání kouřit kokain, ale vždy jsem prodlužoval to, co bylo nevyhnutelné, což je to, co se s člověkem nerodí, nebo dokonce snad můžeme zdědit, že příčinou, že studium, jak je to

člověk, který pije alkohol a kouří drogy, reaguje na rozmnožování genů v dědičné informaci, která zůstala po oplodnění.

Nejsem v této věci "odborník", abych to všechno dokázal rozluštit a předat čtenáři toto podobenství, typu mluvit o tom, protože jsem o tom musel mluvit, jsou to způsoby života. Někdy jsou viděny v dobrém, jindy ve špatném světle.

Proč?

Protože způsob života, který jsme se naučili, jak jsem se zmínil výše, není vždy možné jednat se zlým úmyslem, je třeba odpustit, být dobře uznán!

Proč?

Protože z toho žijeme, z norem, žijeme z pocitů a pocity nám přikazují život, je to forma ambice mít dobrý život.

Vztah začal, bylo mi 22 let, byl jsem na vojně, ale nechtěl jsem jít, ale zákon to nařizoval. A tehdy jsem měl ten pravý vztah, vášeň, kterou nikdy nebudu mít jako cristina, a tady začal vztah, o který všichni usilujeme, všichni chceme najít svou pravou lepší polovičku.

Žil jsem intenzivně, cítil jsem, že když je pryč ode mě, necítím se dobře, a tehdy nejspíš využila toho, že nade mnou měla trochu větší moc.

Měl jsem tu dívku rád, žárlil jsem, ale nebyla to chorobná žárlivost, byla to zdravá žárlivost a v té žárlivosti nebyla žádná skutečná chorobná zloba, která by mě přiměla k tomu, abych někoho donutil zůstat se mnou svým vnučováním.

Proč?

Myslel jsem si, že jsem sám a že když ji ztratím, přijdu o ženu svého života, ale stalo se. Chtěl jsem jít do horní čtvrti a ona chtěla jít na diskotéku v campo pequeno, pohádali jsme se a tehdy jsme se rozešli, možná to nebyla její vůle, její starší bratr nikdy nepřijal náš vztah dobře. Pohádal jsem se s ním, ale to bylo ještě předtím, než jsem začal milovat tinu, ale přešlo to, byl to moment okolností, ale měl jsem ho rád, ale on nepřijal můj způsob života, nikdy mi to neřekl, ale taky nikdy nedal najevo, že je na mé straně, když věděl, že jsem z dobrých.

Moc ho to nebolelo, ale nepřijal můj vztah s jeho sestrou. Žil se mnou jen kvůli okolnostem kontextu, bydleli jsme ve stejné čtvrti, takže jsme měli ten vztah, ten výchovný.

Její matka pocházela z Nelasu, Dona Conceição, jejího otce neznám, ale byl to dobrý člověk, Raul.

Naučil se žít jen na úkor své ženy, v jednu chvíli jsme ho v sousedství prohlásili za sousedského inspektora, byl ještě dítě, ale už měl smysl pro čas, už studoval.

Tehdy jsem si rychle uvědomil, že navzdory svému nízkému věku musím bojovat o život a o to, co mám: otce, matku, dům, nikdy jsem neměl a nemám nedostatek jídla. Protože navzdory nízkému platu, který matka dostávala, platila 11 tisíc escudos za nájem a otec platil jen nájem, ale nikdy nebyl nedostatek jídla.

Takže to byl začátek konce, to znamená, že odcizení může vést k zapomnění, myslím, že to byl ten, který.

zůstal v učení, na ztrátu otce jsem musel reagovat stejně jako on.

Díval jsem se na něj jako na hrdinu, bojovníka, syna skromných lidí, babička Elvíra byla ta, se kterou jsem žil do svých šesti let, než jsem šel do školy, což se stalo. jsem si na babičku zvykl, maturoval jsem, nezávisle na přímém doprovodu otce, ale tehdy jsem ještě neměl oči dokořán, ale měl jsem smysl pro čas.

Vnímal jsem ten okamžik.

Patří mezi nejčistší účty, které mohou na světě existovat. Proč?

V dnešní době se může do popředí dostat kdokoli bez ohledu na své postavení nebo společenskou hierarchii.

Proto se vychází z toho, že nikdo nemůže být skutečně z ničeho obviněn bez konkrétních důkazů, tedy konkrétním způsobem.

Proč?

Takto se řídí zákony a my všichni k nim máme přístup, nesmíme zabíjet, krást a znásilňovat.

Ale můžeme se vrátit až k úsvitu lidstva a takové události následovaly jedna za druhou, protože na tom je založena historie.

My jsme kontinuita, ta kontinuita, která bude vždy kontinuální, ta, která je předurčena.

A je to naprostá jistota, že žijeme pro nějaký důvod, že nejsme pokračováním pobytu a existence na zemi.

Nevím, mohlo by to zpestřit téma, ale mohlo by to čtenáři překážet při čtení, mohlo by to odvádět pozornost od skutečného příběhu, který se stal.

Jsou to však podobenství, která v celé knize budou vždy existovat, protože budeme lépe specifikovat a pochopit situace, které jsme zažili.

Proč?

Abychom viděli, že to vše bylo v rámci společnosti, kde vždy existoval zdravý život a porozumění, součást společnosti, protože v očích druhých můžeme být i Jidášem, ale v životě je jedna velmi důležitá věc, co zasejeme, to ovoce sklídíme.

Ale jít dál, musí se s vámi dobře zacházet, být vzorem, můj otec mě vždycky viděl a chtěl mě vidět jako krále, ale já jsem král, bojovník, který nemůže vždycky vyhrát, a začal jsem velmi mladý.

Když jsem se zmínil, že snadné není snadné, ale obtížné, tak jsem to nazval lovem.

Poté, co jsem jí uštědřil facku, jsem cítil, že jsem ji ztratil, cítil jsem to v očích, později se ke mně snažila vrátit, ale já jsem to nepřijal a tehdy začal skutečný příběh zločinu, ale já už jsem měl minulost, už jsem byl odloučený, když jsem si odseděl šest měsíců ve vojenské věznici v Santaremu, to byla vojenská věznice.

V té době byl Arnaldo odsouzen, to znamená, že příběh tohoto jedince zapadá do mé cesty ve vězeňském prostředí, v prodloužení knihy čtenář pochopí skutečné sociální prostředí, v tomto případě

Ve vězení byl po šesti měsících omilostněn papežem.

Všechno to bylo investování, abych mohl vést dobrý život, už jsem se oddělil od tmy. A co jsem udělal, zkusil jsem štěstí.

Dokonce jsem pracoval v metru v Pontinha jako pomocný tesař. Černoši se mě báli, pracoval jsem s černochoy z Kapverd, dobrými lidmi, kteří chtěli lepší život, který v zemi původu neměli.

Hledali v Portugalsku lepší život, který ve své zemi nemohli mít, a tak je hledání vedlo k emigraci z jejich země.

Portugalsko bylo snazší vyhledat kvůli jeho blízkosti.

Začal jsem pociťovat blízkost Kapverdánů, soužití s nimi, Kapverdánům se říkalo špatní lidé, protože museli bojovat proti nerovnosti, a když přišli sem do Portugalska, byli to lidé, kteří nebyli dobře přijati, protože zámořská válka už skončila, a v té době jsem byl ještě dítě, byl jsem malý kluk, probouzel jsem se a začal jsem to, co nikdo po synovi nechce, začal jsem se toulat, nikdy jsem nebyl tulák, byl jsem tulák.

Už jsem ovládal zkušenosti, které jsem měl z minulosti, viděl jsem rozchod rodičů, když mi bylo osm let, už jsem studoval, a jako takový jsem už věděl, že to se mnou nedopadne dobře, cítil jsem odcizení člověka, kterého jsem měl za hrdinu.

Když jsem viděla, že jsem ztratila, už jako malá jsem si uvědomila, že budu muset matce pomáhat, ale otce jsem opravdu milovala.

Každé léto jsem s ním trávil až do svých 17 let.

Pokračoval jsem v tom i později, když jsem byl v armádě, ale pak začal abstrák, který je přirozený.

V té době byl ve Figueira da Foz ve škole dopravní služby, kde jsem s ním trávil prázdniny.

Můj otec byl tvrdý člověk, měl těžké dětství, ve čtrnácti letech přišel o otce.

Otec vyprávěl, že jeho loučení bylo láskyplné, bylo to loučení, které měl rád, protože to bylo loučení uspěchané, od rozloučení už otce nikdy neuvidí, ale on tvrdě vyrůstal a pomáhal matce, byl synem, který žil nejdéle u matky.

Žila jsem s babičkou šest let, ale jak byla tvrdá, přišla ze dna, tvrdě vyrůstala, nikdy nenechala své děti hladovět.

V té době byl horníkem. Hledal obchody s rudou, ale tam se mu nedařilo, byl také cyklistou, v té době vstoupil do armády a pokračoval v kariéře tam.

Stal se normálním člověkem, vstoupil tam z nutnosti života, protože si zajistil to, co si musíme zajistit všichni, soběstačnost.

To se stalo, protože to byl tvrdý muž, přítel svého přítele, přítel svých dětí, ale neměl mnoho slov, zato byl uctivý a čestný.

To je to, co mi vždycky chtěl zanechat, ale bylo to, tady to máš, to bylo to odloučení, trochu jsem se vzdálil, nesledoval jsem hlouběji způsob bytí a způsob života, obtíže, které je třeba překonat, a překážky života, které zajišťují post z

pracovat na zajištění budoucnosti, abychom se mohli rozmnožovat, všichni jsou dobré děti, jsme hodni být jeho dětmi, ale také v tom byl z mé strany nedostatek pochopení a loajality, stal jsem se darebákem, jak jsem řekl.

Psychologický bič tohoto pocitu mě jen zhoršil, protože jsem už nikdy nemohl vidět, že dobro je třeba praktikovat, ale protože jsem oddělením přijímal jen zlo, bylo v mých myšlenkách jen zlo.

A tak to šlo až do aktu odsouzení. Kde to začalo?

Odloučení jsem už měl za sebou, tehdy jsem začal vstupovat do samoty, ale byl to můj způsob života, který jsem měl už z minulosti, a tam jsem se cítil v bezpečí před starostmi ze zklamání, které jsem cítil, ale tam jsem si přísahal, že mě opustíš, už se nikdy nevzdám.

Šel jsem dál, můj způsob života byl konzumovat a krást, a tehdy jsem ji ještě hledal a několikrát jsem ji hledal a tehdy mě chtěla znovu přijmout, nevím, kvůli tobě jsem trpěl, už ten pocit nechci mít, bylo to bolestné, ale vždycky jsem musel žít a pořád ji mám.

Pořád na ni myslím, proto jsem prožil tolik let ve vězení, pořád jsem na ni myslel, pořád jsem ji měl přítomnou ve svém bytí, proto si tolik vážím této vášně, jinou takovou jsem neprožil.

Linhó, po třech měsících prevence jsem nastoupil do linhóské věznice odsouzených, můj příběh tam začíná statečností bytosti omezené statečností, tím, v čem se musíme vypořádat se světem druhých, co se děje, je následující, protože jsem věděl, že cesta by mohla být v klášteře velmi dlouhá, obrátil jsem se na džungli, abych to zvládl, byla to cesta.

je to jednodušší, s těmi, kteří páchají zločiny a jsou ve vězení, je to svět, kde vládne zákon hlouposti, a když máš co do činění s hloupými lidmi, musíš vědět, jak na ně, ale když jsi příliš chytrý, můžeš padnout, proto tam život nesmí být veden ani k zemi, ani k moři, to byla moje záchrana, to byla metoda, kterou jsem zvolil, díky níž jsem zvítězil, ale můj začátek bude dlouhý a byl to začátek neklidný, protože jsem se viděl bez ženy, bez svobody, viděl jsem se uvězněný, ztracený a byl jsem mladý, myslel jsem na všechno, co by se mohlo stát za ty roky, které bych tam mohl strávit. Tak co jsem udělal? Začal jsem tehdy tím, že jsem si získal respekt, není to snadné, i když se nechci pouštět do násilných konfliktů, dochází k nim, protože procházejí rutinou, kterou jsem si později uvědomil, rutinou, kterou když jsem viděl, tak jsem byl znechucen žít, nikdy jsem si nemyslel, že si lidé mohou tolik ubližovat kvůli tomu, že někteří prodávají drogy, jiní jsou konzumenti, protože život uvnitř vězení, co se točí kolem monopolu, jsou drogy, protože tak jsem začal kouřit heroin, Když už jsem nastoupil do vězení za nadměrné užívání kokainu, rozhodl jsem se, že začnu kouřit heroin, ale v legraci, hele, jdu kouřit heroin, ale když jsem si všiml, že už jsem závislý, nemohl jsem nic dělat, ale naučil jsem se to, ale o tom se bude vyprávět později, takže začátek byl takový, mít život ve vězení navzdory realitě, která uniká rozkoši, jen jsem rezignoval na užívání heroinu, protože jsem věděl, že se vzdám myšlenky na sex, byl jsem živěn chemikálií, která mi nedovolí na to myslet. Měl jsem platonické lásky, jak je legitimní, a dostal jsem skvělé, ale je to něco, co je zaručené, ale nestačí jen experimentovat, nestačí jen chtít kouřit, vždycky je tu aspekt chtít být vůdcem vidět ostatní z

Rozhodl jsem se, že nebudu nikoho litovat, protože jsem tam byl také, splácel jsem dluh spravedlnosti, ale moje cesta byla velmi špatná, kdybych se z toho poučil dříve, vyhrál bych a neprohrál, protože bych odešel v polovině trestu, ale můj obraz byl spálený, byl jsem docela odkazován, existuje vyprávění o mém průchodu těmito roky ve vězení, byl to začátek konce, těžký začátek, kvůli němuž nemohu litovat let, kdy jsem kouřil drogu, pomohlo mi to osvobodit velkou potřebu, kterou cítíme všichni, je logické mít potěšení, mít svobodu, abych mohl chodit a užívat si ji, za všechna ta léta jsem měl také lásky, které jsem v sobě budoval, ale to nechám na později, teď budu mluvit o cestě, která je dlouhá, nevím, jak každý začíná u vchodu, když je odsouzen, což je hledání pohody, i uvnitř klášterního života, ale to je všechno subjektivní, protože v naší pohodě se nemusí líbit těm, kdo se na nás dívají, může se nelíbit na různých místech, za prvé se může krást, za druhé se může stát otrokem, pracovat, za třetí se může stát chůvou nebo ženou v domácnosti přes den, uvnitř vězení je tolik různých lidí, že se nedá vždycky vědět, co jde dovnitř duše nebo co má každý rád, mnozí si vybírají dobro, aby se jim neublížilo, ale kromě toho všeho je tu ještě důležitější věc, nikdy, nikdy si nekoupíš přátelství, i kdyby se za něj uvnitř vězení platilo, konfrontace je uvnitř vězení velmi tvrdá, jsou tam ti, kteří nemají nic, konfrontace uvnitř vězení je slabá, slabá na jedné straně a silná na celé, dal bych tisíc milionů nebo cokoli, co bych musel dát, abych se vrátil, abych se z toho dostal, ale já jsem chtěl jít touto cestou, chtěl jsem jít tvrdou cestou, byla to cesta, kterou jsem vždycky šel

chápu, že moje strana byla vždy spíše psychologická.

Od té doby jsem ve vězení už nikdy nenašel cestu dobra, nevěřil jsem v dobro, viděl jsem jen zlo. Proč tomu tak bylo? Protože jsem se cítil znechucený sám sebou, protože v očích ostatních jsem nebyl nic víc než piraně, piraně je slangový výraz, který jsme používali, znamená to flákač, člověk, který se nechce věnovat žádné jiné věci než té, na kterou rezignuje, vždycky jde cestou toho, kdo se vždycky poddává božskému, z toho pramení síla, z víry naděje a víry, a tu jsem si vždycky nosil s sebou, viděl jsem tam vraždy.

Ale já na to kašlal a oni mě nechali žít, nikdy se mi nesnažili ublížit, popravdě řečeno, a přesně tak to všechno začalo, byl jsem velmi labilní, nepředvídatelný a ředitelka školy mě povzbuzovala, abych pokračoval ve studiu, ale to jsem uzavřel, jenže ne každý, kdo studuje, měl podporu rodiny, zaručenou podporu.

To existuje vždycky, když je to zajištěno zákonným způsobem života a možností domáhat se všeho, co je špatně, proto se tomu říká zaručená podpora, v rámci zákona jsou to oni, kdo nám dávají špatně, když jsme tlačeni a poraženi systémem, protože tím, že nemáme peníze, jsme tlačeni do systému, kde když jsou peníze, všechno jde velmi dobře, spravedlnost funguje, protože když nejsou, tak už jsou pryč.

Ať už vám věří sebevíc, nemohou na tom nic změnit, protože jsou to úředníci, a ti prostě musí sdělit, že nemohou jednat, aniž by byly splněny požadavky, které stanoví justice, tedy že je třeba podat udání na zahájení vyšetřování, ale kdyby zahájili

Vždycky jsem byl v bezpečí, protože jsem věděl, jak se ve vězení pohybovat, znal jsem zkorumpované dozorce, ty, kteří do vězení převáželi drogy, někteří se z toho dostali, jiní skončili ve vězení.

Některé z těch zatčených policistů jsem už znal, vynikal jsem a měl jsem s jedním z nich epizodu, s Alfredem, to byl muž noci, král noci, provozovatel nočního klubu, to je skutečný král mafie, zasloužil by si lepší život, byl to bývalý polda, ale dal se na dráhu zločinu a já jsem velmi rád, že se o něm ve své knize zmiňují, protože jsem se od něj naučil pár věcí, i když to byl policajt a já jsem s ním zažil méně pozitivní epizodu v životě, pokusili se mě zabít ve věznici linhó, jenže v té době už jsem byl veterán, odseděl jsem si tam pět let. Znal jsem všechny zaměstnance a všichni mě znali, a ta epizoda byla špatná pro celou věznici, ve vztahu k vězňům, protože jsem byl pro všechny pobídkou, viděli ve mně příklad, jak zajistit kontinuitu v klášteře, protože jsme tam museli být, a když jsem se výše zmínil, že Kapverdáné budou mým svazkem, nemýlil jsem se, oni se mýlili, ve skutečnosti mi tu epizodu chtěli vrátit, pokusili se mě zabít, byl jsem pozván, abych byl mužem v čele, ale nechtěl jsem využít svazku nikoho, jen jsem mu dal najevo, že kdybych ho chtěl, byl by mrtvý.

Ale ironií osudu se nic takového nestalo, jen ho zbili, nezabili ho, on se vykoupil a snažil se posílit mé přátelství s ním, ale uvnitř věděl, že na tu epizodu nikdy nezapomene, odpustil jsem mu jen to, že měl tu pokoru a nechal se oklamat tím, co o mně říkali, ne vězni, ale službou dozorců, a

směru, protože věděl, že mě nemůže porazit, zaplatil by brzkou smrtí, tak to bylo, nechal jsem ho jít, a když jsem si uvědomil, že je pokořený, naučil jsem se ho respektovat a přijímat, protože by nebyl naživu, kdybych ho nechtěl, ale nestál mi za to, byla to jen vysoká cena, kterou jsem musel zaplatit, kritizovali mě obyčejní vězni, kteří nenáviděli policajty, opovrhovali mnou.

- nelson jak toho chlapa přijímáš?

Přijal jsem ho, protože kromě toho všeho byl profesionál, získal mocné nepřátele v prostředí, ve kterém žil, byl policista, měl spoustu znalostí, znal špičkové lidi a znal mocné lidi, kteří by mohli pomoci, vyhrožoval mi, abych přestal mluvit s tímto člověkem, jinak by už neměli náš respekt a oni náš, ale nechal jsem ho žít, byl to jeden z našich, capeverdeans, o kterých jsem se zmínil, byli nelson a carlos, žili přesně v oblasti, kde jsem vyrůstal, byli mým ramenem, o které jsem se mohl opřít, a věci, které vyšly najevo, přišly později, a chtěli vidět toho jedince zmasakrovaného, ale já ho nechal jít, nic po tom jedinci nechci, přes to všechno proti němu nic nemám, a příběh těch bratrů carlos, byl zastřelen agentem psp, byl odkázán, byl hodně zbitý, hrál se mnou šachy, byl to "odborník" na věc, uměl hrát jen za peníze, vždycky jsem mu říkal, že to nemá cenu, hrajeme z lásky k tričku, ale v té době už byl na tom dobře, mě sponzoroval manuel a romão a badona, jednali jsme jako bratři, byla tam vzájemná pomoc, bylo mezi námi všechno, uprostřed, kde zločin číhá každou vteřinu na tisícínou vteřiny, je spousta věcí a někdy se můžeš dostat doprostřed a poté, co jsme to udělali, jsem se rozhodl jít svou cestou, dělal jsem mnoho eskort uvnitř

vězení, to znamená, že jsem se postaral o blahobyt některých, a vydělat moje, to znamená, že jedna ruka myje druhou.

Bylo to heslo, heslo vzájemné pomoci, ale vždycky bylo riziko, že se dostaneme do situace, když nás zavolali, v Linhó se stala vražda, nikdy jsem o tom nepochyboval, byly to dobré dny a dny radosti, protože jsem byl dokonce odhodlaný to udělat, nemohl jsem to udělat, vždycky jsem myslel na sebe, nikdy jsem nemyslel na druhé.

Všechno šlo velmi rychle, až do mého přeložení do údolí Židů po osmi letech v linhó, nikdy mě nechtěli a dobře mě přijali, chtěli mi ublížit, ale respektovali mě, vždycky čekali na mou bezstarostnost, kterou jsem jim nikdy nedal. Byla tam jedna ženská, která byla úřednicí na právním oddělení, měla mě ráda a já jí odpustil, ale odpustil jsem jí rád, ten den, kdy na mě nastražili past, byl přesně ten, kdy jsem byl silnější než kdy jindy, nikdy jsem s nimi moc nemluvil s policajty, bylo to nebezpečí, byl jsem připraven na všechno.

Bez ohledu na zlo, zlo, které by se mi mohlo stát kvůli tomu, že jsem vzal vzdělání založené na budoucnosti a s ním jsem mohl žít, je to silný faktor být takový a být na to zvyklý a přijmout učení, že život je takový, žijeme, abychom zemřeli, prostě to bereme, ale když jsem byl přeložen do Vale de Jews, ale všechno to zůstalo za mnou, začal nový cyklus, to byl můj způsob života a způsob myšlení, nedovolit žádné zneužívání, měl jsem svůj charakter, vařil jsem v malé vodě, a když jsem přišel do vale de judeus, rozhodl jsem se pro nový směr, chtěl jsem se zbavit nočních můr z minulosti, i když jsem je měl, z minulosti, opravdu jsem je neměl, bylo to prostě tak, že co tam jde, ale není to tak docela, co tam jde, to tam jde;

jen se nechte unést, nechte se ukolébat fantazií, že jsme opravdu dominantní bytostí a staneme se majiteli celé galaxie, to znamená, že vše je nefunkční a vše je na to připraveno, protože jsou zaměstnavatelé a nekontrolují zaměstnance svých dobrodružství krádeží a jsou schopni říct, že je to legalizované, je to forma podvodu, jeden z momentů, který jsem si v lino nejvíce oslavoval, bylo mé dobývání, protože kromě zajištění mého jména na náměstí. Měl jsem ještě jednu věc, byl to okamžik všeho, nebo ničeho, bez úniku z vítězství, nebo smrti, to bylo heslo, které jsem měl v sobě, sílu žít a užívat si toho, co jsem neměl, když jsem byl uvězněn, nikdy jsem nepoužil bezdůvodné násilí vůči svým společníkům, skoro jsem plakal, Nikdy jsem nepoužil bezdůvodné násilí vůči svým společníkům, málem jsem plakal kvůli zlu, které jsem viděl, že uplatňují jiní společníci, které ovládalo násilí a kteří byli možná nuceni dělat, co chtěli překupníci, ale nešel jsem tvrdší cestou, i když jsem se držel heroinu, přísahal jsem si, že pro život ve vězení budu ochoten zabíjet a žít důstojně, aby mě nakonec neobtěžovali, Nakonec jsou to všechny nepřízně okamžiku, se kterými se musíme vypořádat, i když nebylo mým přáním vytvářet si nepřátele tam, kde nejsou, a špatně se sebou chodit, byli lidé, kteří se mi snažili ublížit, vedení mě nemělo rádo, tak to udělali, poslali své informátory, aby byli přítomni po celou dobu, kdy jsem byl otevřený, Měli špatné svědomí, ale jedna věc mě zaujala a přiměla mě ke změně, hodně jsem si zakládal na učitelích, které jsem měl, k některým jsem cítil platonickou lásku, a to bylo, když se dařilo, ale
člun

pak se to otočilo, chytili mě a strčili do údolí židů, bylo to těžké po osmi letech věznění v linhó, zanechal jsem za sebou rozsáhlou historii na úrovni věznice, protože jsem je všechny znal a oni znali mě, a proto mě nikdy nechtěli potrestat na sto procent, často jsem byl trestán kázeňskými tresty, někdo za agresí, jiný za slovní agresí vůči bachařům, a tak jsem si uvědomil, že mám skutečně co do činění s mafií, která je mocnější než já, ale ve skutečnosti nejsou o nic víc než já, měli jenom knížky a diplom, tím se člověk ode mě lišil, protože pak už byli, hrál jsem hodně na otočku, pro své pobavení, vlastně jsem hrál všechno, co se hrát dalo, hrál jsem nejvyšší trumf, jaký se vůbec dá hrát, pikové eso, někteří lidé mi říkali, že bych s tou kartou mohl mít smůlu, časy se mění a tehdy jsem si začal uvědomovat, že život není ve vězení, ale mimo něj, ale nikdy jsem si to nechtěl zvnitřnit, ale věděl jsem, že to je moje silná stránka; Začal dramatický příběh, který skončil vraždou, byli tam tři bratři a všichni brali heroin a heroin pro ně byl momentální potřebou, byli na něm závislí, byli to narkomani.

Ale v hloubi duše to byli pokorní lidé, měli dobré srdce, protože potřebovali pomoc, protože život, který vedli, a já také, byl těžký.

Ale to všechno je výsledkem způsobu života, který hýbe příčinou, protože jsem dokonce dělal poezii v souvislosti se zkušeností a kontextem situace, všechny je

Chtěli po mně báseň, ať už to bylo psaní přítelkyni, cokoliv, vždycky po mně chtěli báseň, ale já jsem se ztratil a právě v době konzumu jsem přijal tenhle způsob života, vím, co vím, a nejsem ochoten nikoho učit, protože jsem s tím měl zkušenosti z minulosti, udělalo to ze mě hrdinu někoho, kdo se dostal do odpadků a dokázal se z nich dostat.

Všechno se smršlo na tohle, na způsob prožívání, na způsob života, na způsob, jakým jsme museli získat drogu, abychom ji mohli kouřit, protože kdyby mi ji nabídli a dali, nekoupil bych si ji, stal jsem se pasákem dealerů, abych ji mohl prodávat, museli mi zajistit každodenní kocovinu, práškem, abych mohl kouřit, tehdy jsem se stal pasákem pro dealery, přezdívali mi tak, všichni mi chtěli pomoci, dávali mi drogy na prodej a já je užíval, měl jsem největší volný čas, jaký může mít každý narkoman, být závislý a kouřit drogy.

Ale byl jsem známý svým sportovním chováním, svou tréninkovou praxí, protože jsem trénoval každý den, a to lidi, kteří mě viděli a dívali se na mě, mátlo.

Vždycky je to předpověď nečekaného, já jsem si na ten způsob života upřímně zvykl a bylo pro mě těžké se po vězení začlenit do sociálního prostředí, protože je to prostředí, které známe, je to velmi malý prostor, kde každodenní soužití vede k tomu, že se všichni známe, ale fyzicky.

Všichni chceme být ve vedení, protože se cítíme oprávněně.

chtít dobýt prostor, v němž si můžeme být jisti sami sebou, být zasazeni do prostředí, v němž se vždy potýkáme se strachem, ale není to strach, je to prostě ujištění, že můžeme překonat situaci tím, že víme, jak být, víme, jak mluvit, víme, jak být v nejtemnějším oboru, který si lze představit, ve světě drog, je velmi rozsáhlý, je obrovský a nesmírně rozsáhlý, všechno, na co si vzpomenete, když mluvíte o kriminalitě, tak všechno, na co si vzpomenete, co neslouží k výdělku, způsobem, o kterém se říká, že je správný nebo že je přijatelný pro společnost a pro oči zákona, pak začíná spor, všichni chceme vyhrát, i když si k tomu musíme vymyslet, v tomto případě krádež, obchodování, zkrátka těžká obvinění, Je to také vykořisťování, když existuje chronická závislost, kdy sami závislí vědí, že nemají východisko, jsou velmi zbabělí faktorem závislosti, jsou komandováni, podřízeni, vymáhají peníze od rodin, které cítí bolest, když vidí syna závislého na heroinu, a předpokládají, že všechno, co lze ztratit z lidské důstojnosti, jinými slovy, ztratit všechny hodnoty výchovy, které se nám dostalo, být někým života, žít tak, jak jsme byli naučeni žít, protože to jsou hodnoty, které jsme zvyklí dodržovat v souladu se společenským řádem a etickými hodnotami, které nám zanechali naši rodiče a které budeme hlásat bez ohledu na to, kolik dětí porodíme, to je výchova, kterou budeme učit, je vždy prodloužení života.

V Bibli se píše, že se rodíme, abychom se rozmnožovali, ale také se v ní můžeme dočíst, že Kain zabil svého bratra Ábela, ale byl požehnán a bylo mu odpuštěno, byl uveden v omyl. Někdy se v životě stane, že jsme

uveden v omyl, fatální, to, co je napsáno správně, protože to bylo napsáno zkušeností a formou zákonů, v nichž žil a vyrůstal.

Proč?

Síla rozumu vždy vítězí a všechny úsudky, které si člověk může o životě udělat, nemusí být někdy nejspравnějši, všechny jsou zatíženy jedním faktorem: být tím, kým všichni chtějí pohrdat, koho chtějí ponížít; cítí se tak dobře, a když je nedostatek ekonomické síly, jsme vždycky omezeni na hraní, protože se také předpokládá, že je to hra, to znamená, že jsou tací, kteří říkají, že musíte umět hrát to jsou oblíbená rčení, aby vás mohlo zasáhnout štěstí a dát vám to, co hledáte, blahobyt, mít se dobře, umět pomáhat, protože i to nás naučili, sdílíme společný život s rodiči, s bratry, sestrami, prarodiči a dědečky, protože to je naše generace, protože jsme pokračováním jejich pokračování, když vidíme, že jsme vznikli z jejich potomků, to znamená, že vědí, že máme schopnost poznávat sami sebe, vědět, že jsou naši a oni jsou naši, kteří jsou vždy na naší straně, ale nikdy se neradi dívají, mít člena v rodině, který je nemůže potěšit, mají představu, že zachovat život byl vytvořen tímto způsobem pokroku, spojení, blahobytu, nikdo nemá rád, když má nebo vidí někoho, kdo je z naší rodiny, nebo někoho nám blízkého, protože nakonec jsme všichni lidé, musíme se vypořádat jeden s druhým a rodinné prostředí nás chce někdy příliš vítat, cítí se být majiteli toho, co vytvořili, a dělají z toho způsob života, který je vepsán do všech

teologická četba, kterou lze číst, tj. studium náboženství.

Všichni dostáváme morální lekce, je správné, že ti, kteří cítí takovou věrnou blízkost, kteří dělají vše kolem toho, aby viděli naše dobro, naše blízké, aby je viděli dobře, ať se děje cokoli, a nikdy jim nechtěli ublížit, vzhledem k obrazu, který si uchovávají, a k tomu, kterému byli naučeni, k hodnotám, kterými se řídili, jim nedovolí dobře se podívat na situaci, která by se snad dala řešit, kdyby nebyla někdy špatně pochopena. To je, všechno velmi krásné a média to také tak přenášejí, stejně jako fasádu ukažme krásný obraz, jsou také pod tlakem moci, kterou všichni přijímáme vládnoucí, velmi těžké téma, ale to má co dělat s tím vším, o čem se bude informovat, to existuje, my existujeme, budeme existovat dál, vzdělání se dostává i těm, kteří tvrdí, že jsou majiteli rozumu, a někdy přenášejí a chtějí rozkol, všichni mají společné jedno, aby se udržela blahobyť, blahobyť, který jim může dát zvládnutí všeho, o co mohou usilovat a chtít blahobyť pro společnost, ale všichni žili a byli vychovávaní otcem a matkou, byly jim dány vhodné podmínky, aby mohli postupovat v kariéře, o kterou člověk usiluje, ale také se jim to nedaří, ale vždy zapomínají a řídí se obrazem; Já jsem si tu řeč nechal, protože můj život je obrovský, hodně jsem se naučil, rozvinul jsem to, co jsem musel rozvinout, i když jsem byl ve vězení, nikdy jsem nemyslel na konec, vždycky jsem chtěl mít přímý kontakt s personálem zařízení, kde jsem byl, svou vězeňskou kariéru můžu nazvat takhle, bude se to lépe vykládat slovem tak, ale musí to být, musí se to vykládat co nejupřímněji a

upřímné, že je v životě. Souvisí to s bilaterálními vztahy, jsou to vztahy, které řídí všechny národy, jsou to záležitosti společného zájmu, aby se zabezpečily statky, abychom mohli dát blahobyť, který byl ve světě vytvořen, svoboda je nejtěžší téma, o kterém se mluví, můžeme dát všem svou svobodu, nejkrásnější věc na světě, je to největší potěšení, které můžeme v životě mít, je to být ve svobodě, musíme umět překonat všechny překážky, které nás mohou v životě potkat. Je jich obrovské množství, mohl bych začít tou hlavní: společenské dobro, všichni máme jedno společné, máme se rádi, můžeme být oškliví, krásní, na tom nezáleží, zvykneme si spolu žít, vzhled není všechno; někdy za dobrým zevnějškem najdu i méně dobrou stránku, ale byla to stránka apollonova, stránka krásy, kterou popsal nietzsche, že jsem sledoval jeho autobiografii, není žádný hlavní důvod, stránka krásy je ta, která nás nutí snít, která nás nutí zbožňovat, přináší všechno dobré, ale je to tak, dobro kráčí vedle zla, jak popsal nietzsche, byla to dionýská stránka, to znamená, že dobro a zlo se vtělilo do instinktu lidské bytosti, když mluvíme o všech bytostech, které existují na vrcholu země, ať už jsou to kdokoli, ať už politici, soudci, starostové nebo předsedové spolků, každý může být, dokonce i televizní moderátoři mohou mít charisma a smysl pro vděčnost, ale také nikomu nelze odpustit, správně řečeno, odpustit, všichni máme důvod, a když se kladou otázky, musíme předpokládat, že vše, co děláme, děláme kvůli zákonům, kterými se řídí společnost, a že slovu zákon lze učinit zadość. Tehdy dostali právo nebýt potrestáni a být definováni zákonem, protože

to všechno sedí, zneužívání existuje, existovalo a bude existovat je prolog.

A prolog vychází z transcendence, z poznání záhrobí, všichni žijeme, protože víme, že transcendence je víc než záhrobí, je to bytí, schopnost být, učení a mít všechno, ale existuje klíčové slovo, které to všechno označuje: filosofie, způsob života, potěšení z žití to je to, co tvoří jeden z faktorů transcendence, stále jsme a stále žijeme stejně, ve vývoji bytí vzniká, opuštěné bytí nedělá z nikoho zlo, požehnané dobro, které můžeme praktikovat, je božské, to, které se učíme, je to náš osud, který se učíme, vše nám zůstává dědictvím velkých hodnot, takže se chválí ve slovech, která píší, ale to vše je oslavování, aby si udrželi moc a byli ve vytržení, protože to vše by mohlo být krásné, kdyby se to opravdu vše naplnilo a bylo to napsáno, že to bylo velmi dobré.

Proč?

Vstoupili bychom na nejširší cestu lidské hniloby, jsme otroky legalizované demokracie, využíváme situace, kdy jsme uzavřeni a podřízeni přísnějším pravidlům; někdy nereagují stejně jako normálně konejšivě, říká se tomu transcendence bytí, proměna k nejkřutější stránce bytí, to jsem cítil, ze zkušenosti jsem se dozvěděl, že hněv je živobytí k životu, žít a přežít je vidět a tak to dokazují hodnoty vědy, která je ovládaná jako bezpečný způsob života, když to tak musí být, nemůžeme uniknout otázce, naše vlastnosti, které nás tvoří, jsou rozmanité, ale všechny pocházejí ze stejného, mystifikace, není dokonalejších bytostí

než kdokoli jiný, každý ví, jak žít, k tomu potřebuje zaručenou a důvěryhodnou podporu pro celou bytost, pracujeme ve spolupráci, vyděláváme, aby ostatní mohli mít lepší život, nezaměstnanost, spravedlivou věc, to je zkušenost, kterou budete všichni sdílet se mnou, nazval jsem tento příběh pokračováním bytí, bude to prodloužení tohoto vydání.

Všechno to začalo po rozchodu rodičů, byla jsem přijata do jeptišky v São Miguel, tak se ta kolej jmenovala, trávila jsem prázdniny s otcem, bylo to tam blízko, ale po rozchodu jsem neměla s otcem dobrý vztah a od toho se všechno odvíjelo, matka po rozchodu odešla žít do Pontinhy, bylo mi asi deset let, když jsem tam přijela a poznala Pontinhu, utekla jsem z koleje, nepřijala jsem ten způsob života, ale chytili mě, Byl jsem nevíňátko, věděl jsem, že existuje síla zákona, můj otec byl voják, odvážil jsem se na cestu skrze příběhy, které mi otec vyprávěl, o tom, že byl mužem začleněným do vojenské služby, sloužil národu, tvrdý muž, jak už jsem se zmínil, ale nechal se unést vášní milovat jinou ženu, dobrý muž fyzicky silný, intelektuálně také, to se mi líbilo, když jsem zdědil jeho geny, měl jsem ho za hrdinu, to všechno bylo učení, které se později proměnilo.

Proč?

Dominanci jsem věděla, že umím, od chvíle odloučení, jak jsem zůstala s matkou, jsem se osamostatnila, matka si našla milence, pracujícího muže, pracoval na poště a pracuje, je to hodnotný člověk, tam to také začalo, potřebovala jsem matce pomoci a stala jsem se dominantou, protože to všechno bylo dobře zvládnuté, litovala jsem toho, plakala jsem, ale

Vyhrál jsem, myslím, že to je nejvhodnější téma, miloval jsem je jako nikoho jiného, naštěstí se mají dobře, mají svůj život, bylo normální, že se hádali, ale vždycky měli pravdu, já byl ten, kdo usnul transcendentním chtěl víc, chtěl jsem mít, aniž bych něco dělal, myslel jsem, že je to snadné.

Začal jsem pracovat, abych pomohl matce, ale brzy jsem si uvědomil, že se nenechám ovládat, a tak jsem začal pracovat jako casqueiro (pomocník čalouníka), který vyrábí konstrukci, jež se má tvarovat a čalounit.

Pracoval tam jeden člověk, který byl klempíř, člověk z konstrukce na čalounění pohovky, byl robustního vzhledu a já už jsem ho nechtěla snášet, agresivní způsoby mluvení, to už jsem zažila u svého otce, tak jsem se rozhodla situaci zvrátit, Cítil jsem, že mám kapacitu na pokrok v životě, netížilo mě to, ale mohl jsem se ten den znemožnit, kvůli tomu, že jsem mu nechtěl ublížit nebo ho zranit, ale abych se chránil, hodil jsem kámen velikosti dlaně, ale hodil jsem ho odražený, chtěl jsem dát výstrahu.

Přesto mě tam přijali, dál jsem tam pracoval, pak jsem odešel z vlastního rozhodnutí, ale také majitel zemřel, pohlčený nemocí hiv, to byla situace, která se mi nelíbila, viděl jsem ho trpět nemocí, ale vždycky jsem si ho vážil, přišel jsem o práci, začal jsem v aktivním, to je, ve slangu se používá jako vedení, a ne snášet šéfy, chceme nezávislost, cítil jsem se jako syn lva, a choval se tak.

V březnu 1996 jsem byl nalezen v metru na avenue, v metru už došlo k sérii loupeží, byla tam udání na zločiny, které se tam děly, a stalo se, že kolem prošel psp a přišel nás požádat o prokázání totožnosti, a to bylo všechno, už předtím, týden předtím, jsem byl na stanici benfica super obviněn z toho, že jsem okradl čtenáře, ale ten chlap, co mě doprovázel, ricardo, byl opatrný, nezkušený, pocházel z ovaru, město neznal, ale vyznal se v něm, byl drogově závislý, a v té době, když jsem bral kokain, jsem si říkal, že je dobré mít bezpečnostní berličku, to znamená zajistit se do budoucna, to znamená mít sílu, svaz pro postup.

Ted' ale přichází na řadu struktura, jeden z hlavních faktorů schopnosti člověka být loajální, začíná blouznění, tak jsem zjistil, co už jsem věděl, že nemůžeš věřit, když nevíš, ale moje zkušenosti byly obrovské, byly obrovské, byl jsem si jistý sám sebou, byl jsem dobrý v tom, co jsem dělal, měl jsem za sebou už několik ozbrojených loupeží, zvolil jsem cestu nikomu neublížit, jen získat peníze.

K čemu?

Abych žil, vstoupil jsem do tohoto způsobu života a v březnu 1996, přesněji 28., jsem byl varován před zatykačem, který měl být údajně nahlášen, musím jen dodat úvod tohoto tématu, týden předtím, než jsem byl zatčen na nádraží v Benfice, jsem se ocitl spící v autě, majitelem byl podplukovník letectva, člověk, který už byl v zámoří, spával jsem tam, ale pořád jsem měl dům v pontinhu, vlastně tu noc jsem byl s ricardem, ukradli jsme čtečku a usnuli uvnitř auta,

překvapili nás a vzbudili agenti psp, patřili k superskupině benfiky, ale já jsem netrucoval a řekl jsem ricardovi, aby netrucoval, že bude muset být silný a říct ne až do konce, nebyl žádný důkaz o opaku, ale varoval mě, že by se mohli objevit policajti, ale uklidnil jsem ho, řekl jsem mu, že je to v pořádku, vypil jsem hodně whisky a chtělo se mi spát a nechtělo se mi domů a bydlel jsem blízko. To se stalo, byla to ta nejhorší pochybnost, jakou může člověk cítit, když učí a trénuje situaci okamžiku, který se mohl stát, ten den mi to prošlo. Podařilo se mu dodržet moje pravidlo, že nemá co říct, ale nepřesvědčilo je to a šli si pro všechny z parkoviště poblíž, aby zjistili, jestli nevědí o nějaké loupeži, modrý CD přehrávač, ale předtím jsme spáchali několik trestných činů a byli jsme všichni vloženi do loupeže a únosu, šli jsme na vyšetřování do avenue underground, policejní stanice se nacházela na marquês de pombal, lisabonské metropolitní policejní stanici, vyslýchali nás, nic jsem neřekl, neznám ricardův rozhovor, ale protože už jsem měl za sebou minulý týden, kdy jsem prošel identickou situací, věřil jsem.

Ten den jsme odjeli z policejní stanice, neměl jsem co říct, věřil jsem jeho výpovědi, aby mi to prošlo, v té době jsem si dělal řidičák, pracoval jsem, ale už jsem pobíral podporu v nezaměstnanosti, pokračoval jsem v děláni řidičáku, šel jsem si udělat kód, prošel jsem, už jsem řídil, cítil jsem se dobře, skvěle jsem si to užíval a tehdy mi přišel, dostal jsem příkaz k zatčení od justiční stráže, sebrali mě doma, přišel jsem z posilovny, trénoval jsem přes měsíc, když jsem šel do justiční stráže, uvědomil jsem si, když jsem byl vyslýchán na policejní stanici na markýze, když jsem byl vyslýchán na

marquês de pombal jsem neřekl nic, ale ricardo řekl všechno, pokračoval jsem ve výpovědi, ve fázi zjišťování faktů to bylo soudní vyšetřování, neměl jsem jim co říct, nic se neprokázalo flagrantním faktorem. Takže jsem to rozhodnutí nemohl přijmout, to by bylo jako udat se, možná by bylo lepší mít jiný postoj, říct pravdu, spolupracovat, kát se, ale já jsem se soudil podle své moudrosti, taky jsem si chtěl hrát se spravedlností, soudce, který mě odsoudil, byl člověk, který měl v životě problémy, jedna z jeho dcer zemřela na předávkování a další zbývající děti byly také závislé na drogách, byl jsem varován právníkem, buď řeknu pravdu, nebo budu tvrdý oříšek, ale věřil jsem si.

Nehájila mě tak, jak měla, neuměla být operativní v legitimitě povinností, které má plnit, jako zástupce zákona, v té době jsem neměl osobního advokáta a nikdy mi ho nedali, toho advokáta jsem si musel najmout po zatčení, po odsouzení, po odsouzení, toho advokáta jsem si najal, to byla veškerá energie, kterou jsem chtěl nashromáždit, věděl jsem, že jsem na křižovatce, že je tam svědectví a nechtěl jsem ho převzít, zaplatil jsem drahou cenu, za nedostatek spolupráce a to vše se projevilo na mém velkém odsouzení a dokonce jsem uvažoval o sebevraždě.

Byl to pro mě smutný den, přísahal jsem si, že přežiju každou nepříznivou situaci, která by mě mohla potkat, byl to pro mě začátek konce všeho, před časem jsem ztratil svobodu, vzal jsem si těžký řetěz a podařilo se mi přežít.

Bylo to v době vítězství, kdy jsem se naučil umění, jak si skrze mě zvýšit vlastní obranu, všichni mě respektovali, včetně správní moci, která je tou, která vykonává funkce vězeňského zařízení, protože právě s tímto

když chceme něco vyhrát, musíme se dohodnout, jsou vlastníky kusu, to znamená, že vlastní území, které ovládají, myslí si, že jsou tak, mají příkázáno dělat to, co je třeba udělat, jít cestou v loajalitě, bez ohledu na to, jak se to může zdát, může být a že každý může mít, ale tam je podřízenost, která je diskvalifikace, když zastávají tuto pozici, myslí si, že mohou být pány situace, nejsou smířeni s nejjednodušší bytostí, která musí žít, to je prognóza toho, co studovali, a katastrof, kterých se dopustili, ne jedné, ne dvou, ne čtyř, byly různorodé, velmi různorodé, nazval jsem je ukřižováním těch nejnešťastnějších, ale zvedl jsem si morálku, protože ta byla vždycky vysoká, všechno to začalo, když jsem přišel do ústavu. P. Linhóovi to byl těžký nástup, velmi těžký, byl jsem plný vzteku a vůle po vítězství, dokonce jsem přemýšlel o útěku, kdybych měl tu možnost, podařilo se mi udržet, to všechno proto, že jsem si získal respekt veteránů, kteří byli v I.A.p, a ti byli pro mě pravými oporami, abych se naučil žít v klášteře, bojoval jsem, rval jsem se, uspěl jsem, kdyby tomu tak nebylo, byl bych v zapomnění, všichni na mě vzpomínají, všichni na mě rádi vzpomínají, byl jsem charakteristickým obrazem, stal jsem se chmurným a chladným vůdcem, který neuměl milovat, a tak jsem si vybojoval slávu uvnitř vězení, byly to chladné činy toho, kdo musel umět žít a zůstat na vrcholu země, aby zvítězil. Rychle jsem ukázal vychovatelům, asistentům, bachařům i přímým, že mi pomohou vyhrát těžký boj, necítil jsem podporu jen jsem se díval na okolnosti okamžiku a pomoc byla barbarská, stalo se to, co se stát nemohlo, stal jsem se démonem v sobě, ale nehledal jsem potíže chtěl jsem jen žít a přežít, byl to okamžik okolností.

Isabel se jmenovala ředitelka školy, ke které jsem choval zdravý a příjemný respekt, vždy mě doprovázela, vždy mi pomáhala, ale později se ve mně začala vztekat, ale vždy jsem si jí vážil. A to všechno kvůli silnému tlaku, který na mě vyvíjel správní systém, jehož ředitel se jmenoval João G. Muž, který přišel ze zámoří, utekl, když se ho pokusili zabít, jeho příběh je známý, několik let vedl správu Linhó, až do mého přeložení, znal jsem ho dobře a byl to dokonce člověk, se kterým se dalo mluvit, byl komunikativní, zajímal se o věc, špatně si mě vyložil, možná kvůli náměstkům, byl jsem dobře vidět v profesním koloběhu, na úrovni družstva si mě všichni vážili a ten ředitel chtěl vrchol své kariéry, to znamená, jsem tady, abych dominoval, jsem tady, abych vyhrál za každou cenu, budu dobře vidět, to byl jeho cíl, mimo jiné by mohl říct víc. Jednou z kauz, kterou nejvíc hájil, byl obchod s drogami, rád pomáhal narkomanům, ale požadoval za to nějakou minci, hrál si se zákonem, měl moc ovlivňovat uplatňování nejistých a podmíněných východisek a východisek z otevřeného režimu, nebyl to špatný člověk, jenom ti, co si berou za své, nedegenerují, a já jsem si vybral tu těžší cestu, cestu, po které nikdo nejde rád, ale já jsem se rozhodl jít, jít cestou, která mi byla předurčena, když mluvíme o osudu, někdy se trefíme, nebudeme příliš daleko od reality, v dětství jsem měl mnoho snů a byly to sny, které se změnily v noční můru, průchod pouští jsem už předvídal, už jsem viděl svou budoucnost, ale všechno mi to bylo vylíčeno ve snu, doprovázely mě čarodějnice, které se tak jmenovaly, předaly mi ten

sny, protože musely projít, ženská síla byla velká, pomohla mi, ale zvědavost vyvolaná po mém zatčení, měl jsem velký spor s bratrem a chtěl jsem být lepší než on, zdravý spor chtěl být a je mi rovný. V té době jsme chodili na lov proti vodním hadům, abychom se trefili, hráli jsme kulečnick, někdy jsme se utkali s těžkými soupeři, ale vždy jsme vyhráli, věděl jsem, že je dobrý; dnes je poručíkem v armádě. Otec dokázal nejpřímější podporu, kterou mi mohl dát, předal je, pomáhal mu s výcvikem, to všechno proto, že došlo k rozdělení. Jsme uprostřed mého nástupu do Linhó, bylo to odvážné, hned při nástupu mě chtěli bachaři poznat do hloubky, byl to normální nástup, pokud mluvíme o atmosféře, která tam panovala, bylo to pátrací prostředí, bachaři i vězni chtěli vyhrát, byl tam dobrý ředitel Manuel, ale byl zkorumpovaný, ale nikomu neubližoval, prostě vyhrával a dělal svou práci a taky pomáhal, tři roky jsem byl pod tím ředitelem, od roku 1996 do roku 1999, byl odvolán z funkce ředitele, ale stal se předsedou farní rady, ale nikdy se nemohl zbavit toho, co ho vedlo k odchodu z linhó, byl to dobrý člověk, chtěl blaho všech a zároveň nikomu neubližoval, bylo potřeba pracovat, v křídle b považovaném za vražedné křídlo, přezdívalo se mu vražedné křídlo, na všechno, na infrastrukturu nahoře a při přijímání návštěv v sále padala voda, byl to důsledek nedostatečné dimenze infrastruktury, museli jsme mít otevřené deštníky, protože jsme žili v korupčním prostředí do té míry, že ředitel přijal návrh založený na penězích, které mohl využít od generálního ředitelství vězeňské služby, snadno se z toho dostal, návrh byl založen na

oprava tréninkového hřiště, tedy fotbalového hřiště, bylo blátivé, velmi těžká hlína, to byla jeho přezdívkou, mohl by ho také nazvat nedbalým, ale byl dobrý, také uměl chodit, uměl manipulovat se systémem, pokud byla na místě korupce, museli jsme využít okamžiku, Já jsem byl v polovině šestnáctiletého trestu, osm let jsem si odseděl za důvěru v utajení, ale tohle nemělo skončit nejlépe, protože byli poškození, protože to tak muselo být, je to součástí systému, systém je takhle nastavený, musí být nějaké ospravedlnění, a tím uplynul další rok, Byl to třetí rok, co jsem byl v Linhó, a přišlo skutečné dilema korupce, prodej drog povoloval šéf ředitelství, všechno řídili pomocí vězně, kterému důvěřovali, mocného dealera, který si prodejem drog dobře vydělal, jmenoval se luís torres, měl ve vězení dokonce dítě, Byl tu návrh od firmy Skip, když vyráběli a plnili sáčky, platili XIS, byl jsem pozván, abych tam pracoval, nepřijal jsem skutečnost, že muži, kteří měli vykonávat tuto funkci, autorizovali platbu v drogách a nechávali si peníze, které se pak převáděly přes počítač, tehdy vznikl skutečný problém manuela T.. Ředitel do té doby; nedalo se nic moc dělat, bylo soudní vyšetřování, byly tam účelové převody, jinými slovy, očistíme si image, ale nepodařilo se to všechno očistit, šlo se k soudu, soudní vyšetřování mělo obžalované a širokou škálu výpovědí, ale já jsem nevypovídal, ani jsem k tomu nebyl vyzván, ani jsem nehodlal moc mluvit, jen jsem si chtěl chránit vlastní prospěch, cítil jsem, že se víc vyplatí tu kauzu zvládnout, mohl jsem z toho něco mít, když budu mlčet, jakmile jsem věděl, že budu

zaplatit tvrdou cenu.

Strážný Vrabec byl vyřazen z vězeňské služby, náčelník Amorim musel do předčasného důchodu, manuel t. Přesto to dotáhl až na předsedu farnosti.

Došlo ke změně vedení, joão g. Byl dalším jménem, které následovalo ve vedení p.e. Měl ambice, příliš velké i na daný kontext, když se začalo pracovat na křídle b na přestavbě podmínek, polovina křídla byla kvůli pracím zavřená, ocitl jsem se v cele s carlosem byl to syn matky univerzitního profesora, dělal tajemníka řediteli školy, ale byl závislý na drogách, čas od času, kradl učitelům tašky, aby měl peníze na užívání, byl to chronický narkoman, cítil jsem s ním soucit, protože jsem viděl, že pořád prohrává, nedokázal se vyvíjet, byl smířený s konzumem, ale byl inteligentní, byl to bystrý člověk, ale v obchodu s drogami byli šéfové černoši, měl s nimi problémy, dokonce požádal o ochranu, když jsem s ním byl v cele, ale je zvláštní, že se mnou nikdy nikdo nemluvil, ani po mně nechtěl peníze, dluhy, které musel zaplatit, dokonce jsem ho bránil, ale on byl zrazen a nechal mi heroinový dluh u člověka, který ho za dluhy už zmlátil, já to přijal a dlužil mu, nebál jsem se, protože heroin ze mě udělal divokou bytost, totální nadvláda, od té doby jsem musel vést tvrdý život, byl to vrchol mého vzteku, když jsem viděl někoho trpět, protože mi všichni dali důvod, měl jsem několik soubojů z ruky do ruky, nemohli mě porazit, vyhrál jsem kauzu, všichni potom potřebovali mou podporu, aby mohli fungovat a prodávat a mít se dobře, měl jsem heroin zadarmo, uspokojoval mě, protože měl velkolepé hodnoty, byl to společník, byl to přítel

a já jsem hájil věc, ale měl jsem velkou zlost, že mi nikdo neodporoval, i když jsem byl na heroinu. Všichni se mě naučili respektovat, byli to kluci z kriminálního života, všichni se znali v prostředí, kam jsme byli vsazeni, měli respekt, sami mě nenáviděli, nabízeli mi heroin, abych šel studovat, byl to podle nich jediný způsob, jak mít zdravé zaměstnání a učit se, bylo to pokračování cyklu konzumace, cítil jsem se dobře, byl jsem na to zvyklý a zbavovalo mě to chuti jíst a mít sex, byl to ideální způsob, jak trávit čas v klášteře, aniž bych se musel starat o problém sexu a jídla.

V roce 1998 jsem byl přeložen do Vale de Judeos a šel jsem na truhlářský kurz.

Já jsem šel rovnou do vazby, to byl takzvaný režim 111, tvrdý režim, kde se čeká na vyšetřování, které může vést ke kázeňským trestům nebo důsledkům, já jsem zaplatil, zaplatil jsem za to, že jsem se domáhal práva, které jsem měl, a to bylo mít televizi, rádio, ale to všechno mi vzali, a všichni mě znali podle jména, kterému jsem říkal moje televize, Zuzana mi dala moje matka, to bylo velkolepé, protože jsem měl vždycky televizi v cele. Někdy jsem si ji vymýšlel, bral jsem si ji, zastavoval jsem ji, půjčoval jsem si ji, abych ji mohl konzumovat ve dnech, kdy jsem se cítil slabší, ale měl jsem k ní bezmeznou lásku, byl bych ochoten ji zabít, kdyby mi ji někdo zničil, to jsem udělal několikrát, když mi nebylo dobře.

Vstoupil jsem do 111 a vyslechl mě šéf věznice, šéf věznice, náčelník Amorim, potomek Mozambiku, ale Portugalec, vysoký muž, ale hubený, nebyl to zlý člověk, jen chtěl mít území pod kontrolou, chtěl mít klid, byl to

tak mi řekl, ať takhle nemluvíme, nebo se rozčílíme, řekl jsem, že ano, že se můžu rozčílit, že jsem ochoten to udělat, to bylo tehdy, když jsem odešel dovnitř šéfovy kanceláře, tedy jeho stolu, pracoval jsem tam už mnoho let, bachař baptista, hodně pil, ale poctivě, nechtěl nikomu ublížit, byl jako šéf, chtěl se mít dobře, překvapil mě ten strážný, pokusil se mě napadnout, nešlo mu to, byli tam další strážní, kteří byli v pbx a viděli ten zmatek, obklíčili mě a pokusili se mě znovu napadnout, nešlo jim to, trvalo to ještě několik minut, ale jejich neodbytnost byla mým odporem, v tu chvíli se objevil padesátiletý bachař, železný bachař, promluvil na mě, řekl mi, ať toho nechám a že mě nikdo nenapadne, ale já už jsem napadl bachaře batistu a šéfa věznice, šéfa amorima, moc jsem jim neublížil, věděl jsem, že prohraju, pak mi řekl, že půjdeš spoutaný na bezpečnostní pavilon, spoutali mě za přítomnosti šéfa, to on to nařídil, nařídil to železný strážný a já šel na bezpečnostní pavilon, šéf mi nařídil, abych si sundal pouta, a řekl mi, abych šel do cely, protože budu v ochrance, dokud nebude ukončeno vyšetřování.

Upřímně řečeno, Získal jsem respekt k muži, byl to člověk byl šéf, dal příklad, jako instituce, které představují síly represe, by měly být dobře nařízeno, aby ty ze všech, takže všichni cítí dobře. Pro mě byl nejlidštějším šéfem, jakého jsem kdy potkal, potkal mě trest, jak by bylo logické, musel bych zaplatit za samotný čin, ale také jsem si získal jejich respekt, přestali se vměšovat do přímého života, že se musí přežít, i uvnitř vězení se žije, nazval jsem to nehostinným místem, totožným bytostí podle samotného výrazu, na místo, kde nic není, žijeme jen proto, abychom žili, ale musíme

věřte mi, už jsem slyšel o vraždách, bylo tam několik *mareações*, to je slangové slovo, které se používá v kriminálním životě, to znamená vražda, takže jsem se už dopustil několika situací, které se mohly ve vězeňském prostředí zvrtnout, setkal jsem se s ním, když jsem si odpykával trest v bezpečnostním pavilonu, viděl jsem mladého muže, který byl už několik let z *linhó*, a přišel jsem s ním do kontaktu, dal mi cigaretu, ale nechal jsem ho být.

Nebylo možné se s ním setkat, protože jsme přišli pozdě.

byl to okamžik okolností, byl to okamžik, no, viděl jsem ho tam, byl tam, v křídle b, v křídle, které bylo považováno za vražedné, byl v křídle a, klidném křídle, byli tam vězni, kteří pracovali a chtěli mít ve vězení klid, ale byli tam uživatelé, byli tam dealeři drog a byl tam jeden, který je ve vězení *dodnes*, jmenuje se *Delfim*, jeho příběh vysvětlím za chvíli, vyhledal mě, rychle jsem si ho prohlédl, když jsem ho poprvé potkal, byl bystrý, hodný kluk, ale měl také divoké dětství, kvůli cestě, kterou se vydali jeho rodiče, se vrátil na *Kapverdy*, hledal lepší život, pro historické vazby, které existují v povědomí, a viděno jako takové, měli tvrdost, kterou prožili, nevedli život, který by byl příliš snadný, museli žít ve čtvrti *Mađarů*, čtvrti s lidmi převážně z *Kapverd*, stavba domů nebyla příliš dobrá ale nabízely minimální podmínky, že nespali na ulici, měli střechu nad hlavou, jakkoli byli bídní, byli vzdělaní, domy byly udržované v čistotě a měly pořádek jako někdo, kdo má skutečné vzdělání, ale vidíte, byla tu sociální nerovnost, museli tvrdě pracovat a tito lidé jsou

dobří lidé, rádi své děti rozmazlovali, ale neměli na ně čas, museli pracovat, aby měli poctivý život, život v blahobytu, je to jejich vlastní a někdy to odcizení může způsobit šok, děti začnou dospívat, tráví hodně času mimo rodiče, oprávněný požadavek, kdy člověk chce být dospělý, mít samostatnost, mít soběstačnost, hledat, co je dobré, ale on spadl do drog, byl to kontakt jako ten, který jsem měl já, když jsem si odpykával trest, Ale pak jsem to nechal být, protože jsem ztratil oční kontakt a protože jsem neměl čas na přímější kontakt, nepamatoval jsem si ho, ale přišel za mnou, byl jsem v křídle B a hodně jsem sportoval a on prošel kolem mě a řekl, jestli si nechce zahrát karty, typickou kapverdskou hru bisca, a tam jsem se s ním spřátelil, ale trvalo to mnohem déle, trvá to dodnes, ale to už bral heroin, a tehdy jsem si vzpomněl, že jsem ho viděl v intendente, tam se uzavíraly temné obchody, černý trh, kde je všechno v pořádku, dokud nikdo nikomu neublíží, bylo to v divoké době, kdy jsem si na první pohled uvědomil, že ten kluk je bystrý, má duši, jeho vzhled představoval velkého rasta, divokého, ale dobře ošetřeného, to byl obraz prvního okamžiku, kdy jsem ho uviděl, a uvědomil jsem si, že je to kluk, který je v očích společnosti tak vnímán, psanec, člověk, který žije na okraji společnosti, ale všichni máme rádi zajištěný blahobyť, abychom se mohli ujistit, abychom se mohli postarat o svůj blahobyť, o lidskou rovnost, kde je třeba říct, že všichni žijeme s tím vším, co jsme vytvořili, ale také víme, že dobro kráčí vedle zla, činy, které z toho mohou vzejít, přinášejí tu nejtěžší cestu k životu, byl převezen z křídla a do křídla b, zůstal v cele

to samé ráno po noci přenosu tiquinho vrátil do křídla a, on se dohodl se směrem, spolupracovat tím, že druhý na hlavu býka, je to další výraz také používá ve slangu, který znamená nechat druhý visí, Tu noc jsme si povídali přes okno a mohli jsme se tak kontaktovat, byli jsme si velmi blízcí, a já jsem slyšel v cele velký hluk, to mě zaujalo, uvnitř vězení musíme mít vnímání nebezpečí, to je to, co nás nutí žít a pomáhá nám vítězit, přináší nám to duši, kterou chceme být, duši, kterou všichni rádi ztělesňujeme, silnou duši plnou odvahy a obratnosti a lstivosti.

Ten večer před dalším ránem jsme spolu mluvili přes okno, když jsem uslyšel hluk, zeptal jsem se:

- kdo je tam?

Řekl mi, že jsem slyšel nějaký hluk:

- Jsem Hugo, jsem tady plus Tiquinho.

Byl to jejich způsob, jak ho sankcionovat, za to, že spáchali ten samý den, kdy byli převezeni do křídla b, bylo to rutinní bylo tehdy, že mi řekl, až otevřou dveře v tomto případě cely přijít se mnou do křídla a, ale řekl mi, abych mlčel, ale myslel jsem si, že jde o Huga, byl hvězdou, byl mužem okamžiku, byl závislý na heroinu, požadoval, aby mu překupníci dodávali drogy bez peněz,

Byla to povinnost, vyžadoval to, vzpurný kluk ve velkém stylu, tehdy došlo k přepadení, nechal jsem otevřené dveře a nešel ven, ale věděl jsem, že to udělá, věděl jsem, že měl v akřídle nějakou horkost, slangový výraz pro horkost taky, což se dá chápat jako v kriminálním slangu běžná událost těch, kteří chodí v dešti mokří.

Pak jsem vyšel z cely, udělal jsem si normální rutinu, že jsem se nasnídal, pak jsem šel na trénink, do školy, na vyučování, to ráno, kdy jsem snídal, mi přišlo divné, že je nevidím, protože to byla moje rutina, že jsem taky hledal, byl jsem závislý, ale ještě jsem nebyl opravdu závislý, ale už jsem udělal pár loupeží a už jsem vylákal nějaké peníze, během dopoledne mi to přišli říct, klukům, kteří byli taky uživatelé, se říkalo piraně, hledali život poctivějším způsobem, ale vždycky podváděli, protože je k tomu vedla i závislost, hugo šel do bezpečnostního pavilonu s tiquinhem, ale objevil se další zé bola, žil v chelas a nikdy jsem s ním neměl dobrý vztah, protože jsem mu dal nějaké kalhoty z teplákovky emílio bairro alto a on chtěl emílio okrást. věděl, že ty kalhoty jsou moje, a už mě několikrát provokoval, ale mně to nikdy nevadilo, nikdy jsem tomu nevěnoval pozornost, ošklivě se pohádali. emílio bairro alto vyrostl přímo v bairro alto a byl drzý, byli jsme ze stejné výchovy a chtěl bránit to, co bylo moje, chtěl bránit čest, že je bairrista a že má vztah z dětství: Zé bola byl statný a vážil asi 90 kg., Emílio byl suchý, typický africký chlapec, protože byl hubenější, bránil svou čest a čelil situaci.

diskuse, nebylo to snadné, ale věděl, že má dost rozumu, aby přežil, a musel tuto záležitost přežít. Poté, co si Zé bola sundal tepláky a držel je v ruce, se pohádali; Věděl jsem, že Emilio vyhraje, ale nikdy jsem si nemyslel, že to dopadne takhle. Chtěl ho poslat ze třetího patra, chytil ho za nohy, Emilio udělal to, co se naučil, v krajním případě jsem to já, kdo se musí zachránit, chytil ho za krk a donutil ho zlomit si ho, to znamená, že v okamžiku, kdy ho chytil za krk, ho nepustil, před ním nebo u vchodu do cely bylo zábradlí, neskýtalo moc jistoty, v tomhle případě se stalo nepředvídatelným, od první chvíle jsem si myslel, že spadnou, předvídal jsem očekávání akce, ale pak jsem se zamyslel a ještě jsem měl pár vteřin po tom, co jsem viděl a předvídal, a myslel jsem si, že se to nestane, ale stalo se, Emilio ho chytil za krk a nepustil, a tou silou, kterou Zébal udělal, spojil dvě monumentální síly, spadli ze třetího patra, dokonce jsem si myslel, že škody budou větší, dokonce jsem si myslel, že jeden z nich může v té situaci zemřít, ale naštěstí se zachránili, síla rozumu vždycky zvítězí, myslím, že to je život, utekl jsem od tématu, abych mohl vysvětlit celý průběh, který se odehrál, v tomto kontextu, v němž se stále setkáváme s lidmi, udržujeme kontakt, protože právě oni nám pomáhají mluvit a diskutovat o situacích, všechno je příjemné, když se to tak vnímá a dělá, můžeme mít i život spojený s drogovou závislostí, ale cítíme se dobře, protože jsme závislí na drogách, ale jsme lidé, kteří diskutují o nejrůznějších tématech, od těch nejbanálnějších, od nejjednodušších, jako je fotbal, až po ty nejvědeckější, hodně čteme, abychom pak mohli

diskutovat, to bylo vždy naše síla byla číst, no dobře, jak jsem odešel dále zpět zde jen chtěl ukázat, proč říkám, že jsem nikdy neměl dobrý "pocit" s Zé bola, Zé bola zlomil ruku, Emilio nic se mu stalo, byl nezraněn, ale byl ten den spí v nemocnici, pro prevenci. Měl jsem radost, že jim to prošlo, odpustil jsem mu ten čin, ale vím, že mi to vždycky zazlival, ale pochopil jsem situaci a nechal ho jít.

Bylo to ten den dopoledne, možná kolem jedenácté hodiny dopoledne, kdy šel Zé bola také na bezpečnostní pavilon, věděl jsem, že je s ním Hugo, několikrát jsem ho viděl, byli na bezpečnostním pavilonu a tam si odpykávali nejpřísnější trest ve vězení, říká se mu kulhavka, je to izolace, nesmíte mít v cele nic kromě základních věcí, máte ručník, máte nějaké prostěradlo, máte knížku na čtení, nesmíte mít v cele zapalovače a jste zavřený 23 hodin denně, to je vždycky těžké překonat, ale nakonec jsme si na tyhle sankce zvykli, protože jsme to už zažili, že jsme byli ve vazbě, že jsme byli ve výkonu trestu a žili jsme v téhle situaci, ale nám se takhle žít nelíbilo, věděli jsme, že kdo chodí v dešti, zmokne.

Všechno zlo bylo tohle a těm, kteří vykonali trest a věci by tím skončily, ale ne, Hugo při loupeži bodl delfima dvakrát do břicha, špatně s tím člověkem zacházeli, okradli ho o maličkosti, pár gramů heroinu a asi 30 contos, to by bylo asi 10 gramů, člověk, který by zaplatil za svou přezdívku delfim, patinhas, patinhas, protože ho zatkli za přepadení vlaku, udělali z něj mrtvolu, to bylo

Šlo o vysoce prestižní loupež, protože šlo o velké peníze, o nehorázně vysokou částku, v té době to byly vlaky, které převážely peníze z bank mezi Sintrou a Lisabonem. Loupež se stala právě tam, u výstupu z vlaku Sintra-Lisabon, a byl tam jeden mrtvý, ale nikdy se nepodařilo prokázat, že to byl on, kdo spáchal zločin vraždy, nikdy se nepodařilo prokázat, že to byl skutečný strůjce vraždy, ale byl odsouzen a během svého vězeňského života byl vystaven několika raziím, které přišly a získaly od něj drogy, on nikomu drogy nedával, to znamená, že je prodával, drogy si nechával sám, dostal trezory uvnitř cely, jenom bičem se tam mohli dostat, ale to je zatím.

Měl přezdívku kačátko, dostal ji za to, že nikomu nedůvěřoval, nikomu nic nedal, věděl, že jedna ruka umí umýt druhou, to znamená, že umí dávat, umí pomáhat, když ho lidé o pomoc požádají, a Hugo byl vzpurný chlapec, lpěl na sobě. Po těchto událostech následoval sled, delfim byl přeložen do coimbry, tiquinho vale de jews, mezitím i já; bylo to v roce 1998, přesněji 27. června, to už jsem se od huga oddělil, byl v jiné cele, byly tu faktory, které k tomu vedly, ostatní soudruzi, kteří ho vyhledávali, byly piraně, protože každý den ukradli asi 30 až 40 gramů na kouření a konzumaci, přitahovali dav tím, že byli vždycky orientovaní, říká se tomu následky drogové závislosti, a to bylo v době, kdy odešel z kulháku, rozhodli jsme se, že zůstaneme na jedné cele, ale ty piraně o mně vždycky mluvily špatně, protože jsem pro ně byl další kámen úrazu, bral jsem jim manévrovací prostor, protože věděli, že jsem

Jako pravá coura jsem přitahovala přátele, protože jsem s nimi uměla vycházet.

Věděl jsem, jak mě dát do pospolitosti kontextu situace, a to bylo, že tito takoví lidé, kteří se mnou koexistovali v okolnostech okamžiku, o mně mluvili špatně, mluvili o mně špatně, všechno v úmyslu, aby dokázali využít toho, co dítě zařídilo, chtěli pozornost pro ně a chtěli mít pozornost pro ně, aby se mohli mít dobře, jinými slovy, aby vždycky měli kocovinu, já jsem se tím netrápil, věděl jsem, že život je takový, že každý se chce mít dobře a být vděčný za svůj zisk pro vlastní prospěch, ale oni byli vždycky ti, které jsem vždycky potřeboval, oni mě taky potřebovali, stali jsme se jednotnou silou, to znamená, že když chtěli loupit, měli naši pomoc, ale za to museli taky zaplatit a to bylo v době, kdy jsem byl přeložen na kurz do vale de judeus, už jsem měl dva nebo tři měsíce kurz, když byl hugo rasta přeložen do vale de judeus, když hugo rasta přijel, přijal jsem ho jako bratra, protože už jsem s ním měl přátelské vztahy, ve vale de judeus jsou čtyři křídla - křídla a, b, c a d. já jsem byl v křídle d, byl jsem v křídle s delfimem, který už byl převezen z coimbrý do vale de judeus, a tam jsem řekl hugovi, jestli chce zůstat v mé cele, on chtěl, ale byla tu ještě jedna otázka, které se bál, protože už se pokusil zabít delfima v linhó, chtěl ho poslat dolů ze třetího patra a jeho bratranec Bento mu v tom zabránil, ale on nechtěl zůstat se mnou v mé cele, ne proto, že by nechtěl, ale bál se pomsty od Delfima, ten už ve vězení udělal několik věcí, měl respekt, byl to člověk, který se snadno mstí, byl takový známý, ale já mu řekl, ať na to zapomene, ten člověk se nebude mstít na

ti, nikdo se nebude mstít, Měl jsem dobrý vztah s delfim
Několikrát jsem mu řekl, že se mi nelíbí, co mu udělali, a
on mi řekl, že už zapomněl.

Chodil jsem na kurz a tyto převody pocházely z bití, které se
stalo v Linhó, Hugo Rasta a kadete byli obviněni v případě
vraždy, která se stala v Linhó. Byli jsme docela mladí, přišli
jsme z linhó, mohl bych vyjmenovat všechna jejich jména,
ale nebudu zmiňovat jen některá, tiquinho, jonhson,
skutečný fotbalista, reprezentoval všechny týmy z řetězců,
kde byl nebo byl, toni gaivota, ten byl přeložen, protože také
okrádal drogové dealery v linhó, byl tam také zé tó, s ním
jsem hodně žil, ještě nebyl ve vězení, žil jsem s ním pod
jednou střechou, s nějakými kamarády, já měl své a on své.

Ale kuriozita tohoto příběhu byla pro mě obrácená, chodil
jsem s dívkou, která užívala koně, a ona byla také
prostitutka, vlastně obě byly prostitutky, nelíbilo se mi žít v
závislosti na ženě, ale měl jsem ji rád až do té míry, že jsem s
ní žil. V té době jsem užíval jenom kokain, její užívání
heroinu a kokainu jsem moc dobře nepřijímal, ale vztah jsem
udržoval, měl jsem ji rád a Zé Tó a Ana byly taky narkomanky
a zajímavé na tom příběhu je, že jsem Zé Tó vždycky říkal, ať
nechá koně, vždycky jsem říkal, že heroin brát nebudu,
Později jsem se stal závislým uvnitř věznice a v době, kdy
jsem byl ve Vale de Jude, tam byli rasta, tiquinho, tam byly
dobré časy, na trhu bylo hodně materiálu, to znamená, že
tam bylo hodně drog a Vale de Jude je respektovaná
věznice, kde prochází mnoho mužů, kteří byli odsouzeni k
maximálním trestům a vždycky

Mělo pověst nebezpečného vězení, vždy se tam stávaly vraždy, takže to bylo vězení s těžkou pověstí.

Protože na trhu bylo hodně materiálu, každý ho chtěl prodat, aby se zásobil dalším materiálem, pak začal spor mezi delfim a pinóquiem, ten skutečný byl ve vězení za mezinárodní obchod s drogami, byl vůdcem a jako člověk už měl záznam ve věznicích od severu po jih portugalska, a tehdy to začalo znovu, co nechtěl vidět ani vědět. Pinocchio zaplatil hugovi velké množství drog, aby zmlátil delfima, ten se do něj pustil a brutálně ho napadl v šatně, to všechno ze žárlivosti; delfim prodával větší balíčky a jejich byly slabší, proto pinocchio zaplatil, aby zmlátil delfima.

Byla to událost, která nebyla moc příjemná, ale také přišel čas, protože už jsem měl vnitřní záznam a už jsem si odpykával různé tresty, začal jsem mít problémy, začal mě pronásledovat člověk jménem Marcio, byl ve vězení za vraždu svého bratra, A protože jsem potřeboval každý den kouřit, začal jsem dělat sbírky a právě při jedné z těch sbírek se objevil Marcio, nechtěl mi dovolit, abych si ty peníze vzal, myslel si, že na to má právo, protože tam byl víc let než já, nastražil to na mě, jinými slovy chtěl zabránit tomu, abych si ty peníze ze sbírky nevzal, protože on měl také peníze, které měl dostat. Proběhla mezi námi výměna slov, při které ukázal fyzickou sílu, ale nic se nestalo, odešel jsem s penězi, ale to byl začátek získání nepřítele, dokonce jsem hrál fotbalový zápas, ve kterém šlo o objem tabáku pro tým, který vyhrál,

hrál v týmu soupeře, já jsem hrál se skupinou, která přišla z linhó, tu moji tvořili toni gaivota, jorge, zé tó a luís a my jsme byli sportovci a uměli jsme hrát, chtěli jsme vyhrát, i když jsme kvůli tomu museli podcenit soupeře, a to se stalo, prohráli jsme, prohráli jsme zápas, protože jsem byl hlavou sázky, zastavil jsem svůj televizor v touze vyhrát svazek, zastavil jsem ho ramonovi, cikánovi, ten už měl dlouhý rekord, byl to člověk poražený ve středu, protože jsem nechtěl prohrát, řekl jsem, že nezaplatím, všichni se na mě rozzlobili a požadovali svazek tabáku, ale zmlkli, to pak ten chlapík marcão pořád říkal, že chce svazek, a já to přijal, protože jsem neměl pravdu, byla to kombinace hry, byl to sportovec, vždycky bojoval z rozumu a vyhýbal se problémům, když se jim musel vyhnout. Pokračoval jsem dál, ale ten kluk se mě pořád snažil vyprovokovat; Jednou jsem se chystal na truhlářský kurz, proto jsem tam šel, do Židovského údolí, ten den se stalo nevyhnutelné, bachař mi šel otevřít celu, málokdy jsem zůstal v cele, ale ten den jsem byl frustrovaný, nestačil jsem vykourit drogy, chystal jsem se odejít kolem zábradlí, abych šel dolů na kurz, a když jsem procházel kolem, objevil se velký maršál, vrazil do mě, protože jak jsem byl frustrovaný a jak tam byly předchozí jsem neváhal, dal jsem mu ránu a on zareagoval, ale neměl šanci, už jsem ho měl nastudovaného, byl to rváč, ale zoufale se snažil vyprovokovat, co se stalo, bylo to senzační, tedy, neodseděl jsem si žádný trest, protože ten den tam byl šéf křídla, Edward, tak se jmenoval, muž asi dva metry vysoký, fyzicky silný, byl to čestný muž, rovný muž a nechal to tak.

Pokračovala jsem v kurzu vždy pozorný na jakýkoli útok z jeho strany, jak jsem si uvědomil, že si vzal nějaký čas, aby mě vyprovokoval, a jako takový jsem přijal opatření, co máme všichni instinkt, zdravý rozum nazval ženy šestý smysl, ale muži ho mají také. Šestý smysl je nepředvídatelný, je to vědění, jak si hrát, a vědění, jak být a respektovat, nic se pak nestalo, zkusila jsem další provokaci, ale nepovedlo se to, protože moje jádro bylo silné, ujistil mě o tom hugo rasta, jeden z nejmávanějších mužů v době, kdy jsem žila v klášteře, jen jsem ho nepovažovala za prvního, protože první jsem byla já; všechno, co se naučil, odvahu, kterou prokázal, já už jsem měl odvahu a už jsem ji prošel, vstřebal jsem, vstřebal jsem odvahu z toho, že jsem věděl, že je tam bojovník, věrný muž, básník, muž, který měl rád poezii, ale i v tom jsem byl lepší než on. Rád jsem ho poslouchal, složil jsem několik veršů, jeden z nich jsem mu věnoval, byl jsem nejlepší, byl jsem charismatická postava doby, kterou jsem běhal, byl jsem bystrý, byl jsem silný, byl jsem bez zábran, dokázal jsem se dostat i doprostřed, kde jsem žil s ostatními vězni, mnoho jsem jich chytil, ale byli to všechno mírumilovní lidé, lidé, kteří pracovali, ale já ne. Když jsem přestal pracovat a absolvoval kurz, stal jsem se tím, čím jsem se stát nechtěl, lvem temnoty, vrátil jsem se do lina, tehdy se vše vyvíjelo v můj prospěch, protože jsem se vrátil do domu, kde jsem už byl a vládl, došlo k potvrzení mého bytí, ke znovuzrození nadvlády, kterou jsem v tom domě už měl, protože jsem si zachoval respekt, bylo těžké to překousnout, pak jsem se rozhodl hledat snazší cesty k přežití z těch těžkých, které jsem už našel.

Je to ústřední věznice v Lisabonu, byly v ní umístěny všechny druhy, zkurvysyni, kteří v životě existují, někteří šli do zločinu náhodou, jiní šli do zločinu pro

vědomí, byl vždycky dobrý a dobrý faktor, nebál jsem se ničeho než sebe, protože jsem už všechno udělal, od toho, že jsem byl ten dobrý, ten přítel, ten ochránce, ten smírce, ten, kdo chápal všechny situace, které byly trpké, které říkali ti, kteří na mě ventilovali své pocity, protože jsem cítil velký soucit, přijal jsem smysl pro jednotu a nechtěl jsem vstoupit do rozčarování. Vydal jsem se na cestu za podmíněčným propuštěním, ale ještě nějaký čas zbýval, než jsem si mohl užít podmíněčného propuštění, učinil jsem rozhodnutí, že neudělám nic, co by mi uškodilo, ale spíš budu pracovat na tom, abych získal svobodu, všechno se zkomplikovalo, protože jsem čelil dobře strukturovanému příkazu směru, ale s tím směrem jsem mohl všechno vyhrát. V té době jsem se nesmířil s tím, že motiv, který ten směr zaujal, je tak tvrdý, že je to autoritářský režim, protože jsem se s tím režimem nehodlal smířit, chtěl jsem se dostat z vězení rychleji, ale to se stalo ještě složitějším, ale to nechám na později čtenářům, aby pochopili celou cestu, kterou mě nikdy neomrzí opakovat, těžko se to přežvýkává, no bylo to v době přechodu manuela t.; ředitele, kterého jsem si našel, nahradil joão g. Muž, který přišel z Macaa, bývalý inspektor soudnictví, muž, který už zažil útok mafie, která se v Macau usídlila, přezdívané 24karátová mafie.

Přežil pokus, utekl, ale bodyguarda zabili, šel nahoru, přišel do správy lina, přímý člověk, líbil jsem se mu, když mě viděl, poslal mi zprávu, že má ve mně důvěru, ale nevolal jsem

neboť jsem si byl vědom proměny bytosti, považoval jsem se za krále štírů, za toho s jedem v krvi, nevolal jsem ho a tím, že jsem nevolal, jsem prohrál.

Začalo to minimálním trestem v ubytovací cele, byl to trest, nebyl tvrdý, ve společenském rytmu věznice se považoval za normální trest, ale pro mě se stal noční můrou, takový trest jsem nepřijal. Ředitel João G. Přišel za mnou do cely, aby si se mnou promluvil, aby mi pomohl, takovou pomoc jsem nepřijal, byl jsem podezřívavý k jeho přesvědčení, měl pravdu, požadoval za to přímou spolupráci všeho, co chtěl vědět, nebyl jsem k tomu ochoten, protože to nikdy nebylo ode mne, abych spolupracoval v těchto službách, ale byl to jeho důkaz, jaký je dobrý člověk. Z toho trestu přišlo to nejhorší, vzal jsem si dvě psychotropní látky, u mého okna byli: lovec, čibanga a piranha, byl to lovec, kdo mi dal ty dvě psychotropní látky, kolem prošel absolvent služby, byl to člověk, který mě přivedl do cely trestu, jmenoval se Sampaio. Protože ve mně ještě dozníval účinek psychotropních látek, rozzuřilo mě, když jsem viděl, jak sampaio prochází před mou celou, rozbil jsem celou celou, zapálil jsem matraci, odešel jsem, když mi šli bachaři na pomoc, utekl jsem, šel jsem na dvůr, vzal jsem klacek a dva kameny a na pravou ruku jsem si nechal napsat, pomsta, krutá touha. Ten den jsem byl připraven zabít, bachaři nebo kdokoli, kdo se mi postavil do cesty, ale oni byli chytří jako vždycky, přišli si se mnou promluvit, neměli jiné východisko, protože věděli, že jsem rozzuřený, a měli celé křídlo, aby mě bránili, kdybych to prohlásil, ale já jsem nezůstal sám, protože jsem nevěděl, jak bojovat, aniž bych měl pravdu, po několika hodinách jsem přijal vykoupení, to je období, kdy končíme vyjednávání, a abych se příliš nepodřizoval, přijal jsem

že mi dali 20 dní kázeňské cely, která kulhá, protože tehdy jsem potkal Alfreda M, psp, bývalý goe, byl to darebák, využil státu, aby začal fungovat v mafii, byl to tvrdý člověk, protože byl středně těžký boxerský šampion, dobře jsem ho znal, a tehdy, když jsem spadl do kárné cely, jsem měl epizodu, kterou jsem nechtěl mít a která ho mohla připravit o život, protože už měl předešlé zkušenosti s černochoy, kteří šli plnit kárné tresty, Bylo to odvážné, už jsem věděl, co se děje o tom, co se stalo, a už jsem nahlas říkal, že nedostanu takové číslo, že mě zmlátí, protože vedení bylo pochybné, byla z toho udělaná mafie všech černochoů, kteří spadli do trestu a spáchali nebo si odnesli nějaký trest v důsledku nerespektování dozorců nebo služeb, zaměstnanců nebo vedení, zaplatí přes Alfréda M., byl to bývalý policista, bývalý policista, znal jich hodně a já už jsem ho jako takového znal, ale tím, že jsem nahlas prohlásil a promluvil přímo k mariňákovi, dal mi rákosku, spadl jsem do trestu, věděl jsem, že alfredo m. přijde za mnou, ale v tom jsem se spletl. Pokusili se mě zabít, když jsem se šel do šatny vykoupat, nepodařilo se jim to, s ním tam byli ještě dva policajti v ochrance, kteří proti mně nemohli nic dělat. Tehdy se projevil můj důvod k životu, vnukla mi ho otázka, jestli jsem bairrista, protože už jsem ho měl, žil jsem v sousedství.

Ztratil jsem brzy otce, stal jsem se dříve dospělým, a to se odrazilo na mém pozdějším životě. Tak to je, zkušenost je transcendence budoucnosti, na ni dopadá způsob života výchovy, a když je tvrdý, jsme nuceni mít přísnější výchovu, přináší v raném věku něco, co si asi nikdo nechce přát.

To bylo v této době, že jsem již prošel fází marcão, to bylo v této době, že jsem začal chtít více důvod, to muselo mít rozhodnutí na úrovni společníka a směru, ale věděl jsem, že ve středu, pokud to narušilo dohled, který byl složen ze stráží a šéfů, jsem získal, se mi podařilo získat a vměšovat se do jiné bytosti, která však nebyla ničím víc než bytostí mně rovnou, někdy je to otázka příležitostí, hledal jsem, hledám a budu hledat, abych měl duši Lusitance, jsem potomek lusitánské rasy divoké rasy, ta už světu velela, je zřejmé, že dědičnost existuje. Někdy si klademe následující otázky, proč existujeme, kdo jsme, kde žijeme, to jsou otázky, které přinášejí pochybnosti o životě, ale víme, že musíme zvítězit, všechno bylo naprogramováno tak, aby to tak bylo, pokračoval jsem dál, moje vězeňská cesta, později po marcão boji následovalo vystoupení skupiny, která tvořila dozorčí službu zvanou vězeňská stráž, chytil jsem hodné kluky, chytil jsem všechno, ale upřímně řečeno, oni také chtěli jen žít, nikdy mi nechtěli ublížit a já jsem je chtěl ignorovat, tady to je, brzy jsem se nenaučil, že nelze vždycky vyhrát, byl jsem na nehostinném místě, na místě, kde život neměl žádnou cenu, neměl jsem zájem vážit si pravého smyslu člověka, kterým není sloužit.

Sloužil jsem, sloužil jsem všemu, čemu jsem sloužit musel, byl jsem poslušný, věděl jsem, že v politické moci, ve společenské moci, v represivní moci je vždycky jedna věc, musíte umět odpouštět. Mohl jsem být hrdina, kterého uznávali, vrátil jsem se do židovského údolí, až mě z kurzu vyhodili, vrátil jsem se do židovského údolí, do Linhó jsem našel stejného šéfa, protože oni byli to, co jsem nechtěl najít, vzbouřil jsem se proti všemu a všem za všechno, co jsem prožil, takhle se to dělalo, žil jsem se vším, co jsem mohl

musel udělat, aby musel přežít všechno, protože nepřátelé byli mocní, byli to všepožírající stroje, přezdívalo se jim piraně, to znamená, že jste museli přežít všechno, byla tu diplomatická část, navazování vztahů, to znamená, máme vychovatele, máme asistenta, psychologa, lékaře a právníka, co je nám to platné, když si vlastně nemáme co říct. Prostě žít okamžik okolností okamžiku, jsou to prostí lidé, kteří se uspokojují ve své rozkoši, a já jsem měl lásky, platonické lásky, které se dostávají do cesty bytí, v tomto případě člověka, už jsem měl všechny radosti života, miloval jsem ženu, která stále zůstává v mém duchu v mé duši v mém žití, byla to intenzivní vášeň, z nejtrvalejších vztahů, které mohou existovat, které jsou dlouhodobé. Milovat, bavit se, milovat bytost je potřeba milovat bytost v její rozkoši, aby přežila. Příběh jde přímo k poslední okolnosti bytí, všichni mě už znali, chtěli mě podrobit zkoušce, čelil jsem všemu, čemu jsem musel čelit, od nejhorších nočních můr, které se učíme před spaním, jsou to příběhy vyprávěné otcem a matkou, abychom mohli žít v harmonii a blahobytu, aby blahobyt mohl převládnout a abychom mohli zachovat dary dědičnosti počátků bytí, vše, i když je pohlceno velikostí, rozlehlost je nesmírná, pokud mluvíme o spojení, rovnosti práv bytí. Všem nám bylo svěřeno poslání, trvá, bude dál růst, budu dál sledovat, jak roste, se silou, přesností okamžiků jednání, k tomu budu muset být přesný. Je to s odpuštěním, pokračoval jsem v životě, jak jsem musel pokračovat, a zastihl jsem poctivé, pravdomluvné lidi, bylo to všechno skvělé, zastihl jsem lidi schopné všeho, byli odhodlaní se

všechno, protože jsem měl smysl pro život jako oni, ale oni chtěli být chytřejší, ve všem jsem je předčil, uměl jsem spojit jejich chytrost se mnou s mou moudrostí, byli bystří, ale vždycky chtěli být víc než já, ale já jsem spojil jejich chytrost, uměl jsem si hrát, hrál jsem si i s jejich znalostmi s mými. Dál jsem žil v ústraní, v klášteře, byla to těžká doba, ať jsem viděl sebevíc krásy, ať jsem měl sebevíc soucitu, věděl jsem, že cesta je jediná, odejít. Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit, jen jsem si přál, aby mě nechali žít, pak jsem se vydal do boje, který byl neustálý, protože všichni byli silní, všichni byli bytosti, ale to mě nezajímalo, ani jsem neměl nic společného s dalším dějem, který pokračoval. Byl jsem tvrdý na své společníky, na všechny, nikoho jsem si nevybíral, chtěl jsem jen udržet hierarchii vězení a to jsem dělal, všichni mě poslouchali, když jsem chtěl, ale také jsem je nechal žít, byla to moje cesta, drogy pro mě kouřily a oni mohli dobře chodit, byli i tací, kteří plakali, abych přestal, protože cesta byla odvážná, těžká cesta uvnitř vězení, neměl jsem jinou možnost, bylo to bez úniku, vyhraje, nebo zemře. To všechno se dělo pro odsouzení, které jsem nesl, podařilo se mi přes to všechno najít těžkou cestu, věděl jsem, že se můžu dostat ven v polovině trestu, mohl jsem vědět, že se můžu dostat ven i na konci trestu, všechno jsem obrátil, to znamená, že jsem se nebál, protože jsem byl v pohodě, měl jsem vězení pod sebou, to byli všichni moji společníci, tehdy jsem se rozzlobil pro smysl bytí, věděl jsem, že mám spojence. Šel jsem cestou zla, tak si mě vykládali, myslel jsem si, že jsem lev, ale byl jsem závislý na heroinu, těžká věc, konzumovat. Šel jsem do boje, do boje, který nemá sobě rovného, čelil jsem: soudcům a učitelům a asistentům, vedoucímu

stráže, párkrát jsem z nich měl prospěch, ale nebylo jich mnoho, ale nestačily na to, abych mohl říct, že se mám dobře, protože následná péče mi přinesla problém, největší problém ze všech, jsem nebo nejsem, chci nebo nechci, tedy všechno, o co můžeme usilovat, bylo pokračování všeho, co jsem se naučil, lépe řečeno, prožil jsem situaci po rozchodu otce a matky. Otec byl na vojně, matka tehdy nepracovala, pak přišla do práce uklízet kari a kabrňák, pracuje tam dodnes. Matku jsem měl rád, s otcem jsem se nenaučil žít, tedy žil jsem, ale vždycky jsem byl na pochybách, protože neměl dobrý charakter, tedy jeho charakter byl nestálý, byl voják, vykonával funkce v portugalském státě, chtěl jsem víc, tedy víc než to, co vybudoval. Nicméně dědičnost byla vytvořena, lépe vysvětluje návyky, když jsme malí, vždycky bereme v úvahu, kdo nám dává, to bude to, co říkali všichni filozofové, přístup k příkladu rodičů, protože příklad, který je nám dán, když se narodíme, je ten příklad, který máme následovat, kdo nás dal na svět, v tomto případě to bude globální případ, mít otce a matku, to byla práce závěr mého dospívání. Stal jsem se tím, čím jsem, pokornou, mírumilovnou bytostí, která umí žít, považují mě za typ, za toho, kdo chodí a musí se živit, stal jsem se skutečnou bestií, už nikdy jsem nečelil vězení stejně, stal jsem se dokonalým zabijákem všech situací, protože jsem měl žít, a oni věděli, že jsem ochoten zabít, abych žil, vybrali si jako vždy skutečný typ, toho, kdo ovládá všechny situace, přísahal jsem si, že jim neublížím, když oni neublíží mně. Šel jsem dál, rozrušený, stále ostražitý vůči každému pohybu nebo reakci, ať už se jednalo o

ať už to byli kdokoli, na globální úrovni společníci, směr na úrovni všeho, co zahrnuje celé bytí ve světě spravedlnosti, za to všechno jsem zaplatil cenu, která se těžko platila, za to všechno bylo všechno vloženo do mé akce, všichni mě znali a já je také všechny znal, byla to dokonalost hry, byla to unie, unie toho, kdo žije a je v každodenním kontaktu s obyvatelstvem, nezávisle na situaci; jako tygr, kterým jsem byl, jsem neuměl odpouštět, vlastně se mě báli, měli ke mně respekt, nebylo co řešit, mluvíme o vězení, mluvíme o spoustě věcí, zahrnuje to hodnotu, která se těžko získává, svobodu, pokud nemusíme projít životem návyky, které mohou přinést přehánění, když mluvíme o konzumu, jsme konzumní bytosti, jako takový jsem se stal nepřemožitelnou šelmou, říkal jsem si lev, bojoval jsem proti šelmám jako já, s ještě tvrdší moudrostí, ale neuměl jsem odpouštět.

Věděl jsem, že je mnoho synů matky a životní zkušenosti byly různé, někteří byli syny dobrých lidí a jiní byli syny špatných lidí, jako to všechno chci potvrdit přítomnost všeho, co společnost má dát, nechávají identické situace chodit, aniž by něco dělali, každý potřebuje být v pořádku, žijeme ve společnosti, kde se všichni chtějí mít dobře, nicméně je to krása vidět ostatní, Blízkost, přijdeš-li pro dobro, přijmu tě dobře, přijdeš-li pro zlo, přijmu tě špatně a všechno si odneseš, ze všeho mého špatného bytí, ale také vím, že musím jít, nemohu být tak tvrdý, jsou víc než matky, také jsem musel respektovat, zavedl jsem pravidlo, aby se všichni měli dobře, s vědomím, že kriminalita přetrvává a potřeba je velká, nechal jsem se unášet událostmi, stal jsem se

zvaný narkoman, ten, kterým všichni opovrhují, ale já měl hodnotu a byl jsem uznávaný, nikdo, nikdo by mě nerespektoval, bez ohledu na slabost, kterou jsem v tu chvíli cítil. Všichni mě uznávali a respektovali, chtěli ode mě víc, musel bych jít příkladem, musel bych být laskavější, poddajnější a láskyplnější.

Doplatil jsem na to, že jsem jim neukázal to, co ode mě chtěli vidět, byl jsem tvrdý, byl jsem hrubý, byl jsem vším kvůli svému rozhodnutí, mohl jsem vydělat víc, mohl jsem dokonce ve všem víc prospět, měli mě rádi, dokonce mi řekli své sny, ale stal jsem se bestií a chtěl jsem být. Bylo to kvůli situaci, v níž jsem žil, kvůli uzavřenosti, izolaci, měl jsem i ženy, všechno to bylo utlumeno platonickou láskou, miloval jsem je, miluji je.

Šlo jen o to, prožít ten okamžik, měl jsem velké platonické i milostné vášně i do té míry, že jsem měl kontakt, ale vždycky jsem se vyhýbal tomu, abych někomu zkazil život, abych si mohl dopřát to krásné potěšení, nenašel jsem v tom potřebu, už jsem byl zaseknutý, nikomu bych nekazil život, kdyby nekazil ten můj. Pokračoval jsem v lásce, pokračoval jsem v lásce, jak jsem jen uměl, byli to všichni, patřili k mým milujícím, protože mě milovali, upřímně, vážili si mě, to já jsem nežil dobře, byl jsem uvězněn, věděl jsem, že musím bojovat, abych dobyl vše, co jsem ztratil, svobodu, ale to jsem tehdy nevěděl, jak přestat, režiséři, asistenti, vychovatelé bych to pochopil, ale musel jsem taky přestat, přestat se vším, krást, brát drogy, zneuctívat život druhých, ale já byl vždycky hodný, nikdy jsem netýral, nikdy jsem nikoho nezmlátil, když jsem k tomu neměl důvod, a i kdybych měl, bylo by to pro mě těžké, kvůli samotnému lidstvu jsem vždycky bral

s přihlédnutím k morálním hodnotám, k hodnotám každé scény, protože i já jsem bytost, ale oni věděli, že budou mít největší bestii, jakou kdy potkali, ale všechno to bylo naprogramované mnou, protože jsem to tak chtěl, nechal jsem je v očekávání, ve strachu, že prohrají. Všechno to byla otázka účelnosti, byla to účelnost vstávání, konzumace a dominance, pochopil jsem to brzy, ještě než jsem nastoupil do vězení, byly to těžké hodiny, dny, které nikdy neproběhnou, roky, které jsem musel naplnit, dominoval jsem, protože jsem musel ovládat situaci, která měla následovat, dokonce jsem se dostal ke hře, ale ta legrace mě stála peníze. Protože opice, která si hrála, opice, která si hrála, byla opice v matčině kundě, umíral jsem ve hře, protože jsem uměl dominovat. Byl jsem na cvičení dne, chtěl jsem trochu potrénovat a navrhl jsem mu, aby šel se mnou trénovat, byla to slabá figura, bylo to jen pro legraci, stiskl jsem mu krk, ztratil smysly, ale v tu chvíli jsem v sobě cítil tíseň, kterou jsem nechtěl udělat, jak mi bylo ukázáno, hrál jsem si, podíval jsem se na něj, vstal jsem a šel se mnou, řekl jsem mu, jestli je všechno v pořádku, nebyla protichůdná odpověď, ale když jsem se na něj podíval, měl jsem pocit, že se něco opravdu stalo, protože ztratil smysly. Bylo to přehnané sebevědomí, neznal jsem své síly a začalo peklo, které jsem už měl, vstal jsem a podíval se na něj a řekl mu to:

- Jsi v pořádku? Měl jsem o tebe strach.

Vždycky jsem mu projevil soucit pro tu chvíli, nechtěl jsem mu ublížit, podíval jsem se na něj, chtěl jsem uklidnit všechno zlo, špatně jsem ho pochopil z výcviku, bylo to z mé strany přehnané, nakonec se zabil, to všechno bylo v naději, že jednou v údolí Židů.

Doufal jsem, že v údolí Židů budu žít, bylo to...

pro mě pouhým rozptýlením, to znamená, že to byl výcvik, na který jsem nebyl připraven, moje síla byla na vrcholu, dominoval jsem, protože jsem uměl dominovat, ale protože život má svou cenu, zaplatil jsem vysokou cenu za to, že jsem byl příliš velký muž ve vězení, odseděl jsem si až 5/6 trestu, to znamená, že každý vězeň s trestem delším než šest let může využít 5/6, je to zákon.

Ale máme tu střed věty, asi 2/3 a pak 5/6. Já jsem se dostal ven na 5/6 a to byl všechno program ve prospěch mého životopisu v mém životě v ústraní, uzavřený, jednal jsem s dobrými lidmi, s lidmi, se kterými jsem jednal, kteří byli součástí vedení, s lidmi, které jsem mohl i milovat, kdybych chtěl, pak z tabáku a cítil jsem k těm lidem obrovskou nenávist. Byli to lidé, kteří pro mě nic neznamenali, jen vedení kvůli funkcím, které vykonávali. Byla tam jedna podšéfová, které jsem si velmi vážil, byla to první žena, která ode mě přijala výzvu, byl jsem loajální, ale potom jsem si myslel, že jsem se mýlil, byla to ona, kdo mi odmítl první dočasné propuštění za deset let věznění. Nevážila si mě a požadovala můj test na drogy, ale byl jsem příliš prozíravý, než abych si uvědomil, že tím to skončí, dočasné propuštění mi bylo povoleno po žádosti, kterou jsem podal soudci. Udělila mi čtyři dny dočasného propuštění pod podmínkou, že mě vyslechne policie, a oni mi to nařídili. Udělila mu čtyři dny dočasného propuštění, prodloužené pod podmínkou, že se podrobí testu na drogy, jinými slovy, manévr, vždycky věděli, a já ho také mnohokrát podcenil, ale vždycky jsem si ho vážil, protože si zasloužil můj respekt. Byly to bytosti, které vykonávaly svou nejlepší funkci, ale stalo se, test byl pozitivní na konzumaci opiátů, to znamená heroin, marihuana, konzumace hašiše, ale já jsem hrál ve svůj prospěch, když jsem dal na

Požádal jsem svou lékařku anu f. o lék, protože to bylo pod, nebo přes vyhrocenou hádku, že jsem vyhledal její pomoc, pro všechno, co mi pomohla, jsem ji požádal o lék, který se jmenuje tramal, to byl okamžik, kdy jsem cítil, že mám spojence, lékařka ana f. Nebo tramal obvinil opiáty v okolnostech rutiny, to byla situace, ve které bych byl čistý. Obvinil jsem opiáty, v testu na drogy, a tehdy jsem spojil 2+2, jinými slovy, byl jsem očištěn z testu na drogy prostřednictvím své lékařky, pomohla mi, předala dokument potvrzující otázku, test na drogy, protože jsem se odvolal proti rozhodnutí, které bylo učiněno, mým právem bylo odvolání, odvolal jsem se a požádal nejvyšší orgán, soudce soudu pro výkon trestu, To je nejvyšší instance pro vězně, aby byli posláni na svobodu, s výhodou, že využil prostředku trestu 2/3, došlo k bitce, fyzicky jsem napadl vězeňského dozorce, nebylo to proto, že bych chtěl, usiloval o mou slávu jako vězně, respektoval, ale já jsem si také vybudoval tento respekt, úctu, tím, že jsem respektoval, jsem věděl, že nemohu hrát proti systému. Systém převládá sám o sobě, protože musí být společenský řád, všechno, co by člověk mohl chtít, blahobyt, rozhodnutí byla různá, měl jsem všechno, všechno v dosahu, abych si mohl užít polovinu trestu 2/3, protože moje sláva byla velká mezi bachaři a mezi společníky, byli bachaři, kteří mě také chtěli napadnout, a všechno na psychické a fyzické úrovni a všechno ostatní, na co si vzpomenete, protože jsem věděl, že se to může stát v případech, které jsem musel sledovat, slyšení se svolávají i v polovině trestu 2/3 a 5/6, žádost byla na základě

vyčistit svou zprávu o problematice screeningu konopí; Ale protože jsem společenská bytost a nikdy jsem ve vězení nežil, musel jsem se vztahovat k ostatním vězňům a soudci jsem řekl, že jsem v té době nic nekonzumoval. Rozhodnutí o mém nejistém výstupu bylo odloženo, protože to bylo v době Vánoc a soudkyně měla být čtrnáct dní pryč, tj. na vánoční svátky, ale měla pravdu a nejistý výstup mi udělila po téměř dvou a půl měsících. Ale překonal jsem to a dobře jsem se držel až do dne prekarizovaného odchodu, dal mi čtyři dny prodlouženého prekarizovaného volna, které jsem úspěšně dokončil. Ale měla to být pro mě těžší záležitost, protože jsem se musel chovat ohleduplněji a vyhýbat se problémům, ale jakmile jsem nastoupil, dva měsíce po prekarizaci, našel se někdo, kdo se mi chtěl postavit do cesty, a to se také stalo. Zapletl jsem se do rvačky, ve které se ke mně kluk choval trochu ošklivě, ale měl jsem štěstí, že to byl jedinec, jedinec s chlapským repertoárem, byli jsme zavřeni v cele, na příkaz vyšetřovatele, s tím jsme byli vyslechnuti, poslal jsem mu papír s omluvou, aby se mi nepletl do cesty, nebylo to potřeba. Byli jsme vyslechnuti, náčelník, který nás vyslechl, byl německý ovčák, jeho přezdívka, nejdřív nechtěl kluka vyslechnout, protože říkal, že to nemůže být, že to nemohl být vtip, protože se mě pokusil udeřit nožem. Pak se mu podařilo přijmout

Verze toho kluka a zavolał mi a já mu řekl stejnou verzi, že to byl trénink, vtip, že to mohlo skončit špatně, on taky moc nepřijal verzi, kterou jsem mu řekl, to znamená, že jak byl zbitý bachař, už měl za sebou mnoho let služby a jednání s "casdatrolas", to znamená, že se tak říká těm, kteří už mají za sebou mnoho let ve vězení, mně ani tomu klukovi se nic nestalo, vyřadili nás z trestu.

Pokračoval jsem v normálním životě, začal jsem se ještě více vyhýbat problémům, podařilo se mi úspěšně vzít další čtyři dočasné dovolené, a pak se to stalo znovu, březen 2007, zbývalo mi 11 dní do další dočasné dovolené, na začátku dubna jsem podvedl jednoho člověka s drogami, to znamená, že jsem mu dal písek místo pravého, přišel za mnou, nemohl jsem ho uřodit, jinak bych byl tentokrát sankcionován, už jsem byl varován, jen jsem se bránil a bylo to.

Ale problém nikdy nepřichází sám, nechal jsem to projít, to se stalo při příchodu tohoto důvodu, rozvinulo se to, co se rozvinout nemohlo, opět riga, ale tentokrát by mi to neprošlo, řezali by mi překerní a to se stalo. Zavolał jsem si do cely individuum, abych získal informace, protože tomu individuu se nelíbil můj způsob bytí, a já jsem přísahal tomu, kdo mi ty informace dával, bláznivému nunovi, opravdovému bojovníkovi, taky si užíval překérky jako já, přísahal jsem mu za synovce, že nic neudělám, že chci jenom znát jméno, celý den jsem trval na slibu, že nic neudělám, už jsme byli skoro u zavírací doby cel, zavolał jsem si to individuum do cely a zeptal se ho, proč o něčem mluví

Věděl jsem, že by mi bláznivý nuno v takové situaci nikdy nelhal, byl to jeden z mužů, kterých jsem si vždycky vážil, protože to byl také opravdový bojovník. Napadl jsem ho a právě v tu chvíli vstoupil do mé cely dozorce a uviděl muže bez života na podlaze od rány, kterou jsem mu uštedřil, ale dozorce nic neviděl, viděl jen padlého muže, nemohl nic říct, aniž by byl svědkem, ale ten chlap byl krysa, to by mi zkomplikovalo situaci, Ale i tak jsem věděl, že mi to neprojde, protože jsem nikdy nikoho nepráskal a oni mě chtěli potrestat, vedení, šéfové mě chtěli potrestat za všechno, protože jsem nikdy nemlčel o požadavcích, které vězni vznášeli, aby si něco nárokovali. Vždycky jsem byl za takového považován, za podněcovatele těchto kauz nebo forem boje, a tehdy mi dali pět dní trestu, odseděl jsem si je na cele, byl to mírnější trest, hájil jsem se tím, že jsem tvrdil, že se dotyčný cítil špatně a upadl a řekl svou verzi, že byl opravdu zbit, a to se stalo v době, kdy se měly soudit moje 2/3. A já jsem se hájil tím, že jsem se hájil tím, že jsem tvrdil, že se dotyčný cítil špatně a upadl, a on řekl svou verzi, že byl opravdu zbit, a to se stalo v době, kdy se měly soudit mé 2/3. Měl bych velkou šanci odejít s tím, že mi nic nehrozí, tedy bez kázeňských trestů mezi tím. Ale tentokrát bych se musel hájit, že jsem nevinný, když jsem byl vyslechnut pro své 2/3, řekl jsem doktorovi, že jsem nevinný a že jsem nikoho nenapadl, aby k tomu nepřihlížel, cítil jsem se poškozený tou situací, ale čekal jsem na rozhodnutí a to rozhodnutí mi utnulo možnost odejít na 2/3 a mohl jsem těžít jenom přímo z nového zhodnocení, ze zhodnocení mých 5/6 trestu, to znamená, že bych byl povinen odejít na 5/6, protože tam mi zákon přeje, v tomto případě mi přeje, odešel bych stejně na 5/6, ale já bych se

Trest mi byl udělen v březnu a v květnu téhož roku jsem byl vyslechnut při jednání o podmíněném propuštění. Trest mi byl udělen v březnu a vyslechnut jsem byl v květnu téhož roku, pro zhodnocení podmíněného propuštění, rozhodnutí o 2/3 snížení ještě nepřišlo, a právě tehdy se můj život mohl ještě více zkomplikovat, cítil jsem úzkost, smutek, ale také jsem věděl, že většina mého odsouzení již pominula. To když se stala další situace, tentokrát s dozorcem, mohla to být situace, která by mohla proběhnout, nebýt toho, že na mě dozorce promluvil drsně a tvrdě, neuposlechl jsem jeho příkaz, dal jsem mu pěstí do obličeje, byl se mnou sám, ale objevil se další dozorce, rychle se přidal ke svému kolegovi a přidali se ke mně, aby mě napadli, už jsem ho nepraštil, také se rychle přestali snažit mě napadnout, jen mě požádali, abych šel do čekárny ošetřovny, přišli si se mnou promluvit, ptali se mě, co se stalo, řekl jsem jim, že se nic nestalo, jen jsem nedodržel rozkaz, protože jelikož strážný stále krvácel z úst, věděli, že šlo o agresi jakýmkoli způsobem, od prosté agrese až po nešťastnou náhodu, a to jsem jim řekl, že jsem neměl důvod strážného napadnout, dokonce jsem s ním mluvil dobře, také jsem jim řekl, že šlo o nešťastnou náhodu, a to jsem vždy tvrdil.

Zavřeli mě a čekali na vyšetřování, zavolali na bezpečnostní oddělení Židovského údolí, zavolali na příjem. Ale byl jsem ochoten jít se svou tezí dál, že to byla opravdu nehoda, nemohl jsem přiznat, že to byl neúmyslný čin, prohrál bych.

Musel jsem tedy vycházet z toho, že pokud chci tuto tezi posunout dál, musí existovat rozpor mezi strážci. Mlékař byl ten, který mě napadl, ale on také nikdy nenapsal, že jsem ho skutečně napadl, ten, kdo to nahlásil, byl druhý bachař, který tam odvedl chlapce, který byl v ochrance, šel také na ošetřovnu, to je rutina, když je chovanec v ochrance, tak ho musí doprovázet bachaři, já vlastně vím, že on viděl, co jsem udělal, protože byl svědkem všeho, takže to byl on, kdo mi to nahlásil, abych byl potrestán kázeňským trestem, který mě také odvedl k soudu.

Ale v den, kdy jsem byl vyslechnut na státním zastupitelství, jsem se dozvěděl, že bylo zahájeno řízení pro údajnou agresi proti bachaři "leite", ale osoba, která mě ten den doprovázela, byl bachař "oliveira", bachařova historie se mnou, bylo přátelství, které jsem vytvořil uvnitř věznice, navštěvoval jsem kurz kancelářských aplikací na počítačové úrovni, měl jsem monitor jménem lina, zamiloval jsem se do ní, aniž bych chtěl, a ten bachař, oliveira, se jí také líbil a vzal si její stříh. Věděl, že se mi líbí a že se jí líbím já, tak tam začalo to pouto, získal si mě přátelstvím, mohl o mně mluvit špatně, aby s ní chtěl zůstat, začal se mnou víc mluvit a poslouchal moje prohlášení na ministerstvu veřejných věcí a zapsal si všechno, co jsem řekl, já jsem zastával tezi, že to byla náhoda, protože by mě nikdy nenapadlo, že mi ten bachař pomůže, oblíbil si mě, potom skončil v monsantu, ve věznici, která byla předělaná z obyčejné věznice na věznici se zvýšenou ostrahou, tam byla v květnu 2007 věznice slavnostně otevřena, mezitím jsem šel do monsantu, protože jsem musel čekat, až se proces rozvine, složitě se dělala věznice, aby se ubytoval

teroristické trestné činy, násilnější trestné činy, zločinecké organizace, jsme stále sledováni, neustále, protože žijeme v přísnějším režimu, to znamená, že na začátku byli všichni vězni spoutáni, aby mohli opustit celu, měli pouze jednu hodinu odpočinku denně. Ale já jsem tam šel až v květnu 2008, taky jsem si vzal ten režim, že jsem byl dlouho zavřený na cele, ale už jsem nedostal pouta, dostal jsem režim, který není otevřený, ale měli jsme jiné zaměstnání, měli jsme fotbal, házenou a tělocvičnu, mohli jsme chodit i do knihovny, ale to bylo všechno prokládané, nebylo to všechno v jeden den.

Šel jsem odpovídat a obhajoval jsem znovu stejnou tezi, ale když jsem vystoupil z dodávky, abych šel do výslechové místnosti, vidím, že strážce leite, uražená strana byla doprovázena strážcem oliveirou a zdaleka jsem si nepředstavoval, že mě čeká milé překvapení, když jsem začal poslouchat výpověď strážce leite, slyšel jsem tezi, kterou jsem obhajoval, když jsem byl vyslýchán na ministerstvu, a tehdy jsem cítil, že mi strážce oliveira pomohl. Soud také řekl, že nejsou přesvědčeni o tom, že šlo skutečně o nehodu, ale udělali, co museli, pokud není důkaz o opaku, nikdo nemůže být odsouzen. Byl jsem osvobozen a můj právník byl také vynikající, protože jsem čekal na soud ve věznici se zvýšenou ostrahou v monsantu, udělali posudek, zbývaly mi přesně dva měsíce do propuštění a převezli mě do i.p. De alcoentre, v této věznici jsem již strávil nějaký čas, byl jsem tam převezen na základě několika stížností, které jsem ve věznici podal, jedná se o věznici s otevřeným režimem, která se nazývá věznice kolonie, po dvou měsících mě poslali zpět do

abych vyšel na ulici, vyšel jsem ven.

Opravdu jsem chtěl být v otevřeném vězení, protože jsem strávil rok a půl v Monsantu a bez ohledu na to, kolik okupace tam máme, je to velmi uzavřený režim.

Bylo těžké to překonat, dokonce i já, který už jsem měl spoustu zkušeností z těchto věznic, a právě tam v Monsantu jsem se vzdal heroinu, tam bylo nemožné, aby se drogy dostaly dovnitř, protože se tam nemohlo dostat žádné jídlo ani nic zvenčí, návštěva měla sklo, které neumožňovalo fyzický kontakt, ale vždycky jsem si říkal, že ze všeho zlého, co mě potkalo, jsem měl užitek a vzdal jsem se užívání heroinu.

*** závěr *** Pink floyd

- my a oni " my a oni

A koneckonců jsme jen obyčejní lidé Já

a ty.

Jen Bůh ví

Není to to, co bychom si vybrali dopředu, volal zezadu a přední řady zemřely.

A generál seděl a čáry na mapě se pohybovaly ze strany na stranu černé a modré.

A kdo ví, který je který a kdo je kdo Nahoru a dolů

A nakonec je to jenom dokola, neslyšeli jste, že je to slovní bitva, zvolal nosič plakátu.

Poslouchej, synu, řekl muž s pistolí,

uvnitř je pro tebe místo.

"Chci říct, že tě nezabijí, takže když jim dáš krátký, prudký šok, už to neudělají. Rozumíš? Chci říct, že z toho vyvázl lehce, protože já bych mu dal pořádnou nakládačku - praštil jsem ho jen jednou! Byl to jen rozdíl

To je sice názor, ale opravdu... dobré vychování přece nic nestojí, ne?"

Dole a venku

Nedá se nic dělat, že je toho hodně S, bez

A kdo by popíral, že právě o to v bojích jde? Z

cesty

Je to rušný den

Mám na mysli věci, které mě trápí kvůli ceně čaje a kousku
"

Starý muž zemřel

Copyright © pink Floyd

Fragments i

Uzavřená a odhalená v ledovém severu stará plachta čekající na srolování světlo spálené v oranžových tónech příkrývka zahřátá stejně jako zapomenutá duše, která vyžaduje a snáší elektrizující chlad volné, nevázané fiktivní a existenciální paměti, zvuk šíří teplo rytmu uvolňuje čas, aby vnikl do sebe a prozkoumal bez tepla teplý chladnoucí svět,

atmosféra nebyla stejná koule se valí do kouta nakloněný bod pod oceánem povrchu, do nitra žhavého magmatu do džungle zkoumání a působivosti volného času a nemají jak jinak to říct jsou slova, horká slova nebo velmi chladná, jako velmi chladná ponurá mrtvola věčně studená horké snění o prameni a údolí, řeka bez smíchu zmrzačená naděje čekající na setkání a ukázání toho, co uniká a naráží na to, aby pomalu tvořila a ukazovala to, co se jen představuje bez odstupu a s patřičnou rovností se problematizuje celá otázka horká velmi horká, až opařující zvuk kytary, která vibruje žízni po kultuře, v níž se rodí její plody a víceméně bystře bez záhuby řeší situaci, která se nyní existenciálně zastavila, postižená morbiditou slov, která přenáší hluchotu mlčení, která vyprávějí péči nejpečlivější, která má vzbudit podezření z nevyřčeného, ale účinně přenášeného, pociťovaného a psaného. Celá pravda je, že neexistuje pravda mezi myšlením a jednáním a způsob, jak se nalézt prostřednictvím chování, které vytváří umělost a manévry samotnému řidiči, a on se ocitá odevzdán iluzi slova bez významu, ale řečeno s rozumem, je to neuvěřitelné, ale každá forma má základní akt k čistému neštěstí předčasně vidět rostoucí a vědět, co dělat situaci, která postrádá nějaký smysl samotného popisu, vidění či smyslu, často říkáme, co si nemyslíme a nevidíme, že je vědět, jak dělat a učit se od druhých a se znaky rovnosti či podobnosti nebo ve formě sčítání zde je příkladem posláním jakýkoli abstraktní smysl neskutečné formy byl ve skutečnosti jednotný totalitní jako roztržitý, ale jednotný charakter světa, který je podobný a jako máme vždy podobnost, ale ne jeho rovnost může existovat

hlubokého rozumu a ztraceného v jeho odcizení, zde je charakter způsobem bytí a cítění žáru, který vychází z téhož jeho nitra, by mohl být podobný malíři formy rámu stejně přímého jako architekt, absolutního ne definitivního rozumu s tím, že relativní k jakémukoli podřízení nebo rozvrácení imaginární jednoduché skutečnosti, v níž vyšla s přirozeností prozíravost a ostrost bez důležitosti, nesená budoucností, kterou má vše čisté, jako skutečnost tvrdé minulosti nevědomě a značně působila ve své divokosti prožitek slova, které si vždy představuje pustý obraz zde je okamžik zachycený pozorností vyzbrojenou fragmenty zde je spojení vědomého s přítomností napadá mě bytí psát, všemocný nejasný jako linie horizontu, kde zapadá slunce a skrývá ponořený a spící viděl se poražený, ale nikdy nelitoval, protože by se znovu zrodil a byl nejjasnější, protože byl jediný, slunce udrží naše zkušenosti jasné a energicky se dává do pohybu, v němž jsou všechny detaily popsány do nejmenší citlivosti jen aby se stalo a zapamatoval si každé slovo s jeho významem a udržoval v tichu svou trpělivost, temný vhled, nepromítal, ale zmenšoval jakýkoli nerozumný instinkt, bytost, která mě napadá, není já to staví se a udržuje pilíře jako Achilles, vždy aktuální ve fiktivním světě, který se nám představuje, aniž by kdokoli byl pozorný tito špehové já jsou mou chválou notoriky, drsné skutečnosti, jen zahřívání motorů lokomotivy, v níž podnikáme tuto velmi bláznivou a hlubokou cestu, v níž tunel, nesmí vidět znovu tak vnitřek své temnoty s výjezdem toho obrazu a světlého konce, čeká jen na konec

co nás motivuje a pohání a nezlomná síla něco tak fascinujícího jako nic spolehlivého, těžko se to dozvíme a nikdy se to nenaučíme, byla to pavučina, která se rozpadá, avšak tvořící pavučinu znovu, byla odolná a jakoby nešťastnou náhodou ve vyprávění došlo k hluboké ráně, která ho zabila v mladém věku, základní nenávist, ale nikdy nebyla lhostejná k nikomu ani k jeho mysli ani k žádným lidem, tak inteligentním způsobem řekl všem lidem, že jsme všichni náš součet, a že více různých a podobných lidí rovná se přijít, k jeho původní postavě, ve skutečnosti existuje loutka k jakémukoli činu a dílu, které představuje, ztracený výlet v prostoru písmen umění vytvořit prostor k vlastní smrti jakéhokoli koncového bodu, vyvrcholení nikdy nebylo koncem, umírání se pro nás nikdy nestane jen těm, kdo nás znají, a když umíráme, nikdy nevíme, že to bylo slovo, které nemělo konec, ale jednoduché a důmyslné trochu záludné jako liška, která se chce živit nezměrným hladem po tom, co se má dozvědět, a vždycky chce vědět víc, v tom je zdroj dlouhověkosti, nikdy neví, co se nestane, a přesto ve střežené minulosti byl horolezcem a pohnul vírou své hory, a hranice jsou jen začátkem propasti mládí postoje, překoná jakoukoli výšku, a když sestoupíme a vidíme, kolik jsme už dosáhli v dobývání, jen vědět, trochu víc být a nikdy nechtít ztratit a všichni dokážeme doletět do jakéhokoli bodu, kde nikdy nespádneme, protože se učíme létat a představovat si všechno, ale všechno jsou jen útržky slov, nápady a myšlenky. Hluboké vody tak hluboké umění iluze narážející na téma bez jistoty mořský vzduch se vynořuje a jakoby kouzlem lehkosti energie a sentimentem nasáklé a něžné trochu víc přídavek pocházející z jediného okamžiku nezaměnitelný a nikdy nepřemožitelný, protože

Jeho vítězství bylo vždy jeho porážkou a co jiného se mohl naučit jen tím, že byl poraženým v další bitvě, v níž nic neříká a cítí slizkou chuť toho, komu dal vítězství, neboť nám stačí, když se naučíme a umíme žít se vším, co nás odmítá.

Fragmenty ii

Ponořený, potopený, v dálce schodiště vrzají kovové stupně čistící hadr, kbelík na podlaze, mramorové čtverce, na stěnách spojené ve čtyři, kapka-kapka padá a v hloubce, lehce, někdo třese podlahou matné světlo, bezmocný, jediné ucpání povrchu paprsek světla s efektem stínu, ve skle se odráží tvář, pohled tříštící se, jediný ponor, ztroskotání, vynořující se bójka, která mě zachrání před udušením, šílený, prchající a ztracený mezi hvězdami a prázdnotou propasti ctnost z hlediska postoje, v plnosti utrpení a bytí, před strachem, pak jsem pustil klavír na klesající cestě letící nad asfaltem klavír byl na zemi a pak zazněl první zvuk první obraz zvuk hluboké ozvěny prázdnoty ploutve, která plave ve vodě, nakonec jsem skočil, plný pohybu mo a všeho, co vane a je taženo, k iluzi vybledlé, bylo to jiné, na okamžik v oceánu hloubky, tekuté a slané písmo tužky bez barvy, byl to herec představení vrcholí v partii daru, který mě činí šťastným pyžamo na posteli, postel rozlitá šumivá a jiná, byl to obraz bez krajiny, vše z nádechu, změna vnímání, a transmutace byla zřejmá, bez slz, bez čar, bez norem, bez něčeho chybí vše v nic, příběh, který neroste neobjevuje se, sotva vypráví sám sebe a my jsme svázáni, pravda, řetězy a visací zámky všude možně

prak, terč a člověk je omámený jako šíp bez dosahu, smyčka v uzlu písmo rozlité, nesouvislé, rozmazané písmo, nikdy nesmazané, všechno, co člověk viděl chtěl a kdo vždycky chtěl mít, a hluboko uvnitř by byl jen bytostí, řezající a laminující drsné vousy, jediný knír, vlas, jeden a ještě jeden z každé tváře, dotek, z každé nesolventnosti její hřích, z jejího bezčasí přítomnost a hle, sčítá se jedno a jen hadřík v jejím vědru, kapka v moři, svázaná nit a porušené a potrhané písmo, pasáže jen texty na papíře zářivá noc z okamžiku zářivé a hřejivé slunce, světelná dlaždice a zrcadlo vidět jinak, pak ze světelné iluze, kapka, která spadla na zem a vše bez ne, pak by vyšlo na povrch čtení něhy, v níž tlumené plátno ponoru se rozprostírá k rozumu a vše přichází k otázce, jas intenzita pocitu situace se stává zřejmou, že po zprofanované a spoutané se stává bez vůle a znamení. otevřené okno v zavřené oponě člověk vidí divadlo vlastního jeviště prkno, plavčík, hle, štěstí, zachráněno, pak na písku nataženo, viděl jsem pevninu a žil, od té chvíle okamžiku ponoru se veškerá pýcha rozněcuje a klesáme na dno světa, vidění prosté písně, proměnit ji v uspokojení, náhle rána, vidina, všichni jsme prožívali skutečnost jednoho mezi jinými tušení něčeho, co se stane a vystřídá křeč osvobozeného a probuzeného bytí, které cítí a z lyriky sonetu nikdy dokonalého rýmu nespojitého, vyběhla jediná věta té fáze, tak kam bychom šli, aniž bychom odešli a kde bychom byli, aniž bychom vstoupili, v linii tajemného zmizení prachu ve špíně bod pravdy v iluzi všech představ pak vybuchne kometa a v této planetě žijeme

není to vždycky blbost, s podezřelým základem intrika byla nastavena, plán se nepřerušuje pak slyším pohlcený hlas, a vytí textu je vlkem dějin, od dokonalosti ke zkáze byla obsažena raketa ve hvězdě na mořském pobřeží tak divné, co už bylo řečeno, a já začínám sestupovat po žebříku v mezeře prázdnoty jediný krok klesá, pak kovové zábradlí bylo automatické a jen noha v řece, bosá a studená, vše, co se nezdá, je být vše mizí a mizí. Vše univerzální je takové a takové, pak jen jazyk, v ústech otevřených žíznivou rozkoší polibku zahlédneš ten polibek a touhu, kousnutí tvého pohledu, když v plavbě tvé lodi zastavím a vidění s pravdou věc, která není neskutečná, ale představa, z tvého drobného nosu teplý pocit, a letí a dobývá pluto, se srdcem kamenem v rybníce životem odděleným portrétem ne vždy fotografovaným hle, šílenství se chystalo mít duševní zdravý rozum šel k bodu, kde vše stvořil a z volného polibku čeká na svázání, se silou jen existující, s přesvědčením, vždy připoutaným k tvému srdci vůle pumpovat a z proudu si představit proud tam, kde krabice byla čtyři stěny a pohled vlákna bez rozumu čekajícího, až se rozsvítí síla, která se nebojí, nevyhrává, ani neprohrává, je to vůle tvořit a z nejasného moře štětcem namalovat celou abecedu s každou barvou, její slabikou a silou, vrcholí vůle jít a jít a nechat se jít především stavět hrad v kameni pod vodopádem a řeku v proudu vše unášet vpřed, především jsem měl na mysli něco, velmi odlišného od téhož a jednoduchý příběh o cestě, o zvukové virtuozitě toho, co není vidět, ale je rozmnoženo, a tak jsem vystoupil ještě o jeden stupeň stále po žebříku kráčel dozadu v předstihu o krok a levitoval a jen jeden pokus vyšplhat po každém stupni k jeho pevnému a přesvědčenému vzduchu představovat si klavír, který se rozbil v

Podlaha dehtu měla jen klíč, a nebyl to dodo ani ré bylo to mít víru v přesvědčení vždycky prozrazení bytí a získat jen ještě jeden navoněný okamžik horké krajiny v lesku moře vidím tě milující, v mém ponoru, byla jsi mou bójkou ve vraku lodi mou lodí v sepraném hadru, který čistí klavír namontovaný v obývacím pokoji, kde nikdo nechtěl být a já chtěl jen bylo vstoupit tam pak ve dveřích to byl východ všeho, co si představím a nikdy se neprohloubí, byla to touha mít tě v kravatě srdce a tvůj pár, to všechno pumpa a pak bouřlivé, to je méně rozumné a v činu bombardování to už byla událost války za mír všechno spojené s několika smysl a odejít v jít a rozšířit to, co se vrátilo a pak pták, který zpívá a okouzluje teprve dnes se naučil svou hudbu v písmenech, všechno uspořádané bez koordinace úkolem bylo přinést a nakonec se bát nevěřit a nakonec se nevrátit tato cesta všech průběh už byla hloubka poklesu ve střeše, pootevřeného okna a chladu, ve tmě činu skutečnosti, která se nikdy nestala, ale hlásila a údajně vymýšlela, aby se myslelo, že vynoření bylo jen vypustit páru že voda byla jen žízeň tvého polibku v touze jen se tě dotknout a klavír byl součástí plánu dotknout se tě noty, která tě dobude ostrý pocit ostří bez řezu bylo silné psaní, které nezasáhne už cítil kravatu v noci bez hvězd výlet nad budoucností, která nedorazí, přítomnost jiná než minulost a byla to rána, byl to jen příběh, který všechno zprofanoval a nakonec nechal to, co přišlo z Pluta napsat jen lásku jediného srdce mezi dvěma zdmi nemožnými k přeskočení, kde plot se nic nepohnulo pryč, v otevřeném kruhu, z obdélníkového čtverce, který uzal, který těsnost, otřásání prachem a vidění klavíru jen hraje ve tvém do a v temném pokoji obrazu

vyfotografované, u filmu z role, malé obrazy, v odstínech fragmentů vidím, že jsi to ty, co se odráží v díle, kde se vše spojuje, protože tě chci, odrážející se v mém obraze, jen ty jsi rámem zrcadla.

Obyčejný

Jak se dostat z této bolesti, která pohlcuje a zostřuje utrpení jediné a jedinečné bolesti. Stačil pohled, aby bez zabití, problematizoval a každá kapka slzy se objevila srdce ponořeného a zprofanovaného, pak vzniká proud, který mě přivádí k šílenství a spoutává mi zápěstí a celý ten impuls odsouzení k nemocné a houževnaté duši tento prach, který námi otřásá, proráží smysly a více než fyzicky všudypřítomný páry duše tento bouřlivý kořen odcizení se nachází v jediném labyrintu, mne ty vlečeš proudem ponořeným apatie ještě jednoho dne, roztříštěný řetěz, který mě svírá, povoluje v téměř naléhavém okamžiku, každého čeká alegorie žití, přenesená z bukolických chvil.

Pochodeň hoří, vzplane, tady je záře a zažehne plamen, který pro tebe spaluje mé ubohé srdce, nespoutaný kůň, který čeká, až bude zkrocen, užívám si všeho, co cítím, protože cítit tě, jak tě cítím, v tom nekonečném čase, který se protíná s okolní minulostí a který poznamenává každý život, který má být žit.

Naše shledání pulzuje kouzlem, jen se na tebe dívám a vidím tvou mateřskou tvář, pocit něhy a něžnosti jen zvedá všechnu mou hořkost, stačí mi žít a stále tě vidět, dokud nezemřu, horký pohyb rtů do smyslnosti, průzračné štěstí jako procítěné objetí, které čeká na prožití, silné spojení nade vše chtít tě,

toužím po tom, abys byla šťastná jako malé dítě kořen zasetý, opečovávaný a posilovaný přátelství je nejušlechtlejší z lásky ať mé srdce bije tvým rytmem.

Otec v běda byl otec kouzelný okamžik největšího učení vždy naděje na největší lásku mít dítě láska větší jen matky láska dítěte je obří vždy pozorný a inteligentní otec a syn můj syn mi vybuchuje radosti pocit, cit, náklonnost, láska a náklonnost, je síla, která nás odkazuje na věčné radosti, touha po náklonnosti, sdílení, poučení a řádné učení obou překypuje štěstím, ke kterému jeden z nás usiluje v bytí věčně mladý učeň v novic otec. Chtěl jsem ti říct, jak moc tě mám rád, jak tě cítím, jak každou chvíli úzkostně pochybuju a jen o trochu víc, protože mě fascinuješ. Tvůj lesk bude pro mě vždycky obrazem extáze v rámu, kam se oba vejdem, ale ty jsi vždycky nejkrásnější. Daleko jsi přišla z prostého zrození, abych myslel jen na to, že tě naplním, jak mě obohacuješ, jsi šílenstvím pravá něha.

Tear

Jednoho dne, kdybych měl slzu, bych ti ji dal na tvář, abys už nikdy neplakala.

Sen chtěl jsem se intenzivně ponořit, probudil jsem se uprostřed moře spánku, který bude trvat léta, náměsíčného snílka, duše noci, kterou za soumraku napadne stín a probudí stmívání čisté a syrové iluze, největšího probuzení a vidění, co je to hluboký spánek jednoho dne - probudit se a věřit v mýtus snění vždy dorazit a dosáhnout jen o kousek víc, být nekonečnou linií se svou stopou...

Pár

Chtěl jsem polibek klidný spánek, který nás otupuje a po němž toužíme nejvíc možná nechceš znát sladkost, která je v tobě a v níž říkáš něžná slova, která nás osvěžují bušení tlukotu srdce, které si tě představuje pevně semknuté a nikdy nerozvázané jsem proud v žilách, který pumpuje tvé srdce jsem dech vzduchu s lehkostí a jasností rytmicky nikdy netrpící ani špatně tepající jsem jako déšť ve vodě a kámen v písku jsem tvůj, ta, která tě nepustí a která tě okamžitě ochutná, aniž by tě ochutnala hle, jsem ponožka hledající svého druha bota zanořená rozvázaná čekající na zavázání a kravata, kterou nikdy nerozvážu, protože jsi bota mého druha, kterého miluji, abych ho miloval.

Život

Ve věčném udržování se tam vkládá sama a pak už není možné jí čelit, obejít ji nebo s ní manipulovat, je to hrůza disidenta, která vyprchává a vrcholí v jediném bodě ochromení mysli tvoření, představivosti nebo jen namalovat rozkvetlou čáru zeleného odstínu a uchopit život v tom tónu žití a rozkvětu, tady je ta značka, na kterou jsi vždy chtěl poukázat, žij intenzivně.

Amar

Hle, brzy se opět ocitá, od touhy k dobytí, jde a naráží na skály slaného a vykoupaného moře, prohloubeného a ponořeného, a pak se vynoří.

Chlad, který přichází skrze tiché a abstraktní koupání, mě spatřil, jak se zabývám vodou z pramene, a západ se stal

přejít na druhou stranu nic není těžké jen nikdy nešlapat stejným krokem a jít vpřed nechat své srdce hrát hudbu, která tě volá vítr, moře a zemi dobýt jen lásku.

Stěna

Kdyby se to stalo, nepoznal bych, že vane chladná, neklidná mysl, zmrzlá, zprofanovaná, zaprodaná a duše, ta čistá zbraň sentimentalismu bez cesty, připoutaná k tělu, které halucinuje a pokračuje v nedocházení, protože duše neklame, zájem převyšuje, ale je čistá, a proto se nápadně vystavuje v uzavřeném kruhu, polootevřeném tak, že s podmaněním iluze a přicházejícím z nesmírnosti vzniká hřmot a vše se zastavuje v okamžiku světelnosti účinku, ale nemoc ducha ty potřeby těla a které nás vědomě vrhají do propasti vlastního bytí a levitují, zůstává a jako přívěsek, který narušuje stavy duše a nemoc ducha je v nádorově nesené bolesti a jako by zanedbával účinek a dopad na ty, kteří jsou metry a chůze je setkání duše, ducha těla seskupeného v žití, v němž vše destabilizují faktory nebo proto, že tělo už nemůže snést ránu stáří nebo nemoci neduhy a pak tento duch sebe a našeho sobectví přichází k naší vůli, ale ruší duši a ta v maximálním exponentu myšlení působí na ducha zkaženého a napadeného čistého, pevného silného jako zeď neschopného startu.

Přemýšlejte o

Tekutina představivosti se rozlévá, rozlitá fascinace ponořená a hluboké šílenství nese přátelsky paprsky harmonie a těla.

magie vniká a proniká do vědomého nevědomí světa zdání hle, žití se stává krásou čistého dýchání a nekonečno se stává viditelnou hranicí a rozšiřuje se mezi slovy pocity a jednáním, aniž by měnilo své myšlení, provokuje myšlení a vždy si představuje, že nadřazuje bytí, myšlení a jednání změně.

Přátelství

Soumrak za soumraku vidět vše, co se děje v úkrytu daleko od pomyslného nepřítele, bitva by projít příměří, s klidem v duši, návrat do klidu, noc padala, a já jsem začal cítit, že dotek, který cítit na měkké kůži vůle a energie přátelství bez věku čisté gesto náklonnosti silnější než jakákoli vášeň nebo láska a cokoliv hnízdo jen dotek palce a jen si představit, co bylo cítit a prošel proud všech energií.

Naučte se

Oslněn, fascinován a s rozlitym vývarem, vlastně opravdu ohromen nebo uražen, ale sedí, ve stavu pohotovosti, bez minimálního smyslu pro minimalismus, hle, točí se celým městem, pak zmaten nebo nepochopen, nevím, jestli to bylo rozhodnuto, ale vše nám dává smysl při prostém potěšení psát vám na nevyžádanou žádost, když se to stane, vše, co jsi cítil a viděl, zůstává a mizí, však jen se dívat, číst a psát interpretovat, asimilovat transportovat a učit a učit se, zde dech roste se silou větru, a pak mizí, letí 7 moří, odkládá to, co bylo řečeno za řečeno, zde jsem se potápěl, šel hlouběji, vše přítel přítel ten nedělitelný přítel a přesto nebylo vidět, byl to alarm, a

myšlenka na talent, který létá, běhá, bloudí a představuje si, že tam je a není, ale vždy je svědkem, se vrací ke zrodu toho, na co jednou všichni jen myslí, protože dnes, teď je budoucnost a těžké psaní radosti z prostého puzení a především tvořit a představovat si a znovu se vracet na své místo, pro které nikdy neodešel, ale tam už se dívám na hodiny, přesně přítomné a fakta dosvědčená, jsou sledována a v originálním pocitu, rozkoše, která přichází s pádem a stmíváním tak normálním tak banálním, jen a jen svítání a probouzení stejně jako stmívání a svícení noci magicky a pragmaticky to bylo levitování a veslování v lodi se severem, křečovitým a třpytivým kurzem to byla ona, ten jediný bod, s návratem a mořem tak těžko představitelným to bylo nesmírné a ohromné běsnění oceánů to, k němuž se jde na tajný výlet bez vítání to byla čtvercová koule trojúhelník obrácený jako pyramida sarkofágu ducha neproniknutelné duše jako zapomenutá živá, dějící se z místa obraz listu, který neuschne, jeho zavlažování pro pero a psaní naší planety každá anténa, družice nebo prostý drát, který udržuje kontakt s druhou planetou a my cestujeme jako stromy, na nichž se rodí větve a zahradníkové květy, které září celý den jsou jako záře v měsíčním světle se chystala stát a pak ještě jeden skok ještě jeden skok vidět dítě, jak se rodí, a především vidět, jak roste a učí se a chápe všechno, co pozoruje, a proměňuje se čin, který v řeči dítěte je měkká kůže v nadřazenosti dětí ve vztahu k rodičům a náležité učení dvojího souznění pozorování učení a učení a poznávání jako dvojčata, která mají dvojici, v níž je učení vzájemné velmi moje a tvoje, vyzývám tě, že budeme růst a

stále se učit poznávat a hodně žít.

Cítím utrpení, které mi brání vidět. Chtěl bych být skutečný s chováním vždy věrným, ale jako smutný klaun jsem falešný úsměv, radost nitra neposlouchá zevnějšek. Cítím vznášení, které mě nutí opustit normální místo, kam by se dalo cestovat, a zůstat na místě, kde je člověk daleko od vlastního zraku. Cítím propastný široký krok, nepřírozený jev, ale jako divoké zvíře cítí divokost a rychlost, vytáhne, škrtí a zabíjí, jako by ho vrozená síla předurčila k selhání v okamžiku i předem a v cestě beze stopy zůstává obraz odporný, nenávistný a vpravdě hříšný hle, přísaha na obloze při teplotě času, přichází svěží, radostný a klidný měsíček a říká stop rozkvétat a růst, ten prudký podnět je jen špatná chvíle veškerá divokost, která má být završena a zdokonalena náhle ať tě nic nebo téměř nic neruší a nejčistší podnět ti říká, ať šumíš vzduchem a nastavuješ myšlenky překonám vše bez strachu, aniž bych se kdy naučil nežít s pastí tato nenávist, kterou máš, není tvá, ve svém lidském já vidíš, že dobré skutky z tebe udělají hvězdu na zemi při pádu opony žádám tě, abys hrál na klavír neboť mám plán půjdeme odejít, když dorazíš nikdy ti nebráním v tom, abys uskutečnil sám sebe a letěl plochou a nad bouřlivým mrakem je to vícefaktorový stav, který nás mění v trhání deště z něžné a vlhké pozemské tváře klidné čtení se zdá mít domněnku architekturu bez inženýrství ve své moci, naráží na fantastické, nedosažitelné realistické, protože máme všechny síly, kterým věříme, zvláště tam bylo temné zahalující sklo, ale v kouřových tónech naprosto průzračné hodnoty jsou jako květiny musí se neustále zalévat a to, co je semeno, roste v mysli být jiné než rovné až po

že všichni máme instinkty a divokost samotná duše člověka mimo správný kouzelný lektvar je závratný tunel, do kterého člověk vidí vchod světlo a jehož konec je vykolejení z bezedné jámy vše, co máme z čistého zachyceno a vykonáno.

Hle, ve vašem světě nikdo nezvítězí, tunel je průchodem, žijte světlo vchodu a osvětlete si cestu, protože to, co máme, je linie života a ta má být vedena.

Hluboká láska trpěla láska byla pociťována i zapomenuta hluboko v nitru napůl ztracena litována a prožívána.

Maska žijící v konci jako konec a vše dokončit, hle, to jisté, nic tak jistého jako to, co nemá nic nejistého plus malá a souvislá linie hranice, která nám nedovolí předvídat nekonečno, proto jako linie máme dva body stoupající a jediné nekonečno jen tvář smrti pomalu přichází jako dech vše, co bylo pociťováno, skončilo, protože nikdy nevidělo jinou tvář než konec masky tenebrouského.

Suvenýr

Pro tebe jsem trpěl pro tebe cítil jsem s tebou miloval jsem s tebou žil jsem s tebou nikdy jsem nemiloval jinou líbal jsem v tobě viděl jsem v tobě vstoupil jsem do lásky, kterou si budu navždy pamatovat nikdy jsem necítil tolik utrpení nic víc chtěl jsem zemřít pro tebe skrze mě pro tebe jsem psal pro tolik jsem trpěl a nikdy nezemřel a pro tebe jsem nikdy neztratil jen jsem cítil.

Milenec se v určitém okamžiku zdál vzdálený jen jeden den od lásky někoho, kdo už milencem je.

Reflexe

Čekání na něco, co se zrodí v zrcadle jsem já a můj odraz, jak dobré je odražen pouze a nejen svůj obraz také tento jednoduchý odraz bez zrcadla byl přenášen.

Jasná noc v temné noci jasné jako úsvit, kde písně tvým kouzlem se stávají jako pravý hvizd ptáka, který letí a všichni touží po svobodě .

Psaní

Já... a největší majetek, který mohu mít, papír a neodolatelné pero, nade vše toužím jen po myšlence.

Smrt

Zemřel jsem! Ano, byl to začátek konce začátek volte-face bez hořkosti, ale také bez něhy byla to cesta vykonaná bez obrazu a bez odvahy kontrastující menší a větší byl čas odejít nebo zůstat na tomto místě, představoval si všechno a nic čas od času odejde, a půjde do extrému, který říká, že se nebojím, ani se netřesu cesta má návrat v tom světě ponořený do hloubky krásy, že všechno, co mám, je všechno a ze všeho, nechci nic, protože když odejdu, nic si nevezmu, to jsem si myslel.

Propast Jsem na okraji propasti, kde propast je konec.

Čekal a tak chodil, přál si a chtěl, skákal, poskakoval a kouřil, chodil, aniž by šel k cíli. Úzkost se mění s věkem, i když člověk žije stále velmi úzkostlivě a na něco čeká, stále něco chceme, vše v nás nedobrovolně zasahuje jako naše vlastní vůle.

Schodiště

Sedl jsem si, srovnal to, ale výsledek se ani zdaleka neblížil tomu, co jsem očekával, sjel jsem výtahem po schodech a mezi světlem a tmou a těsností manévroval podle své vůle, takže stoupal nahoru a pomalu klesal dolů, nikdy nespádl.

Sídlo

Ze slzy, intuice nebo destrukce je tato myšlenka krásnou vlaštovkou z čutory ledničky a přivádí na místo žízně a vše je nasyceno a velkolepá existence.

Žádná touha skončit, konec je, jak v něm přichází Slyším slova mimo Viděl jsem to děsivé jako vítěz ještě jednou nechci jít, a tak existuji a padat krátce

Sun

Co se dělo, jsem cítil za svítání něžný smutek, který přišel s večerem, který jsem prožil, oživil a znovu se narodil, jsem on, mocné slunce.

Znovuzrodit se v oponu dýmu hle, zrodí se tam bez pergamenu události hle, bylo to chvilkové a deska se vzdaluje a stačí žít jen jeden další život pro obraz je jednoduché vidět každý okamžik ve svém obraze a znovu se zrodit.

Pohled na parfém, vůně šílenství, šílenství muka myšlenky vše nespojené bez příbuzného, sirotek srdce, bolest jedné lásky pro tolik jiných, která bolí pohled a zabíjí touhu a touhu vyvrcholí ještě jen jeden okamžik, jeden okamžik pocházející z té tvé myšlenky, pravděpodobně všichni existujeme nejen jako ctnostný obraz, ale jako funkce vzhledu nebo stavu mysl neumírá v okamžiku všech těch

fyzickou existenci a najednou to všechno zhasne, nebo to může vyvrcholit.

Žít umíráním

Mezi životem a smrtí? Promiňte, ale je to volba? Kdo se samozřejmě nezabil? Všichni jsme na chvíli přestali žít. Všichni bez výjimky si myslíme, že zemřeme, a pak budeme žít, je to rozpor směřnosti.

Leaver

Drahý příteli... Píšu příliš daleko... odešel jsi... můj malý příteli... dnes v noci moje duše... pro tebe pláče! Vezmi si mé srdce šanci... prosím, odpusť mi, příteli... moje svoboda... ztracená daleko v nebi... Byl jsi unesen...návrat je radost...tak tichý... Ticho, na půl cesty ke komu zemřeli...odpuštěno...poslední slovo...

Přerušeno

Kdyby se ve mně vypařila duše, nezbylo by nic než tajné trosky, cizí fantazii. Z vynořivší se subverze se vznáší nečinnost ještě jednoho, konkrétního okamžiku.

Být

Zvuk, jádro úst, jemný dotek, barva, jediný sen, který okouzlí v jediném okamžiku, jedinečný zoufalý a inspirovaný ostrostí, bez odstupů, bez omezení řezu dušením, překonává imaginární v tomto malířsko-krvavém obraze, zarudlém bolestí a rozpáleném smyslem, který nemá záhadu, ale skutečnost, vizi. Když se k druhému připojíme a vidíme, jak věřit ze souhlasného a povzbudivého pohledu na existenci, zfalšovanou,

obráceně a zrcadlově.

Ze všeho toho smutku, který cítím, že musím někomu patřit, beze strachu ze soucitu, šílený, bez vášně a z čisté duše uzlu bez řetězu, ale propleteného a spojeného, z jediného smyslu, chtít a nakonec mít a nakonec nebýt ničím...

Nepřítomnost

Kdybych se dotkl a viděl tvůj svět, byl bych špinavý, bez němého doteku citlivosti, přinejmenším víry, že někdo překonává mou realitu. Můj prostý smutek je jako všechno štěstí dosažitelné jako nedosažitelné. Kouzlem, bez ironie za jeden den ti řeknu, dotkni se mě cítit, jak se na mě díváš a uvidíš, kdo nejsem a co budu vedle tebe. V hořící zápalce hoří bolest, která je ve mně, když všechno hoří. Nikdy jsem ti tě nevzal, v tobě řeknu, že trpíš, protože jsem tě nikdy neopustil a věz, že jsem tě miloval a vždycky budu milovat...

Obrázek

Miluji tě vícrát, než dokáže mé srdce tlouct.

Já vydechuju | ty vdechuješ | stejný vzduch |

lásky Jsem všechny barvy, které malují tvůj svět...

Pro mě, pro tebe a pro ty, kteří mě milují

Jednoho dne

Dnes jsi zasadil kořen do mého srdce, ten strom.

Jmenuje se láska na a život někdy, může
být odtržen, protože žije ve mně

Transformátor

Bilance z sil třpytivé že proměňují
realitu.

Tabule elektrická deska příkazy na pozice e
destinace univerzálního řetězce.

Sluneční světlo

Rozsvítit střeva

Obskurnosti pozemské povahy.

Světelné prameny padají jako kapky na zem v této fontáně
života a jasu.

Maják

Neustále se otáčejícím způsobem hledá pohyb abnormality.

Úrazy elektrickým proudem

Nervy hlučné mrknutí s srdeční
elektrošoky.

Elektromagnetické vlny

Vlnící se myšlenky se pohybují sem a tam kolem kruhu vln.

Elektrický proud

Tento proud prochází mým tělem a přenáší mě do vlnového
okruhu.

Elektrický impuls

Já jsem otřesen podle impulsy které
kolují z elektricky.

Světlo pravdy

Pravda září jasně, když ji objeví

impuls.

Blackout

Sklapni na hlasy mučení ať se na ně
zářivý pocit bytí.

Světelná svíčka

Bolest je

zapálena

Hromadění roztaveného vosku.

Elektrické dveře

Dotykem se jemně otevírají, ale zavírají se, aniž by se stihly
otevřít.

Motocykly s motorovou pilou

Řezané živoucími nenávidnými kořeny temné energie.

Electrocuted

Elektrický výboj ve světelném kouři, který vymaže paměť.

Elektromagnetické turbulence

Vaří na mysli bouřlivé nekonečný
elektromagnetismus.

Elektrizující paprsek

Jak na to jeden ray elektrizující který
paralyzuje a energetickou mysl.

Zlá světla

Každý je má a světlo dábelské světlo
elektrizující záblesků.

Blikající světlo

Trápí mě blikající světla

Průchod nepřerušovaného proudu.

Neprůhledné světlo

Neprůhledná světla osvětlují zázračné bytosti v temném
světle. Elektrické dráty

Tělem mi procházejí elektrické dráty vibrující energií. 10.

elektrický obvod

Vylezu nahoru a přeždu k desátému elektrickému okruhu a
tam dojde k neúnavnému výpadku proudu.

Elektrický pád

Dropped tramvaj na na slova z
ecstasia e pocitů.

Lehké řezání

Řezavé a světelné ozvěny,

Zářivé světlo zachytí lámající se hlas. Třpytivé šero

Relampeja zatemňuje chůzi bytostí s oční orientací.

Fluorescence

Rozkvétají a padají jako hrom do všech stran a směrů.

"obfuskace"

Blesk lancinující rozmazání o potěšení
ostatních vjemů a pohledů.

Žárovka

V duši se ti kříží hluboké oblouky, které drží elektrodu - dynamické, žhavé šoky.

Elektromateriály

Jako odstín, který mi vnucuje nesoulad pocitů, jež vyžadují silné a rozhodné světlo.

Nepřítomnost soumraku

Jemně se zahalím do ostrých světel své bytosti, jemně se kochám blesky.

Vzpomínky

Probouzím se pohlcen světelným dnem, připravuji se vyjít z temnoty a silou světla budu rozdávat sílu a energii celému souhvězdí.

Hrozivé světlo

Ohrožují nás těmi světly, která nás trápí a umožňují nám předvídat nebezpečí.

Přítomnost světla

To světlo, které tě provází v bukolických chvílích a nedokážeš se mu postavit, tě zastrašuje a nutí k mlčenlivosti.

Červené světlo

Intenzivní červené světlo a urychlovač blokuující nervy.

Shock

Šoky zarpared a kontaminace mysli bez impulsů šíří.

Firemní světlo

Osvícený o které ne pokud dává e ani
cítit světlo společnosti.

Thunderbolts

Hrom skřípe a rozbíjí žízňivé zvuky rozkoše. Mocné světlo

Silná světla odsuzují cizí životy k poučování hlasy

Paprsky

Jak na to paprsky výkonný e lacerating že
řezat nemožné uzly, které by se daly uvázat.

Matné světlo

Zastínily vědomí, do něhož pronikají objemné paprsky světla.

Jasně světlo

Intenzivně osvětluje mlhy zářivého kosmického černého
světla.

Jako hluboký, pronikavý kosmos, který uklidňuje zapomnění
duše.

Síla světla

Léčivá síla světla osvětila vlákna rozumu v předkožce
zoufalství, jsem jí vděčný. To světlo mě vedlo k proudu
extáze všedního dne, osvětlilo mi nezdravou a nerozumnou
budoucnost, neboť pak ano hrom na mě zaduní a zableskne
jako dynamit zbavený pohřební rozkoše.

Pak ano, uzdraven jejím světlem a pohybem jsem byl
uzdraven a

vyšel z kalorických útrob přísnosti a exaktnosti. Ale nevím, jestli toto světlo osvětlí mou minulost, protože se obávám, že nemá světlo, které by proudilo energií. Proto existují dva póly, dva extrémy energie. A mě zasáhl ten pozitivní a léčivý, a ne ten temný a strašidelný. To světlo pochází z jasnosti emocí a racionality soumraku bezprostředního a impulzivního, bez přechodu a neprůhledného smyslů, nikoliv z usazených nebo přibitých pocitů. Toto světlo je silné, intenzivní a spálí svými paprsky každého, kdo se mu postaví, připojí se ke světlu, ke smyslům.

Už nebude energie a impulzivní síla, chopte se talentu, který máte, a síly jako modrého paprsku, který vás odřízne a provětrá od neprožitých dusivých a zlovolných a pronikavých myšlenek, které nás obětí jako stíny bez světla, které by je živilo. Tak chci říci, že je v tobě světlo a jsou v tobě hromy, bouře, energie a světlo, v podstatě světlo průzračné a čisté ve své nejprimitivnější podobě oheň, který nás křížuje a živí a někdy spaluje, tak je život složen z přechodných a protichůdných světél proti samému rozumu či smyslu energie, která nám dává sílu a vitalitu, abychom odolávali jejím vybledlým otřesům a bez síly, které se obviňují a nacházejí v příčinách výmluvy své účasti, není světla bez energie a všechno má energii, všechno má své světlo a pohyb a proud, to je sama bytost, která nás zastrašuje a tak často konfrontuje s podivnými obviněními, jimž nerozumíme, protože neschopují ani se neodvažují střetnout s jinou energií, ale spíše se snaží uhasit její světlo, ale je přítomná a jako by se zjevovala, proniká do smyslů vidění a ukazuje nám jasnost myšlení skrze mlčení časů, a jako by mlčela, zatvrzuje názory a těší se z neslavných neschopností, které jiní přenáší skrz

negativní nebo pozitivní energie. Ale je fakt, že světlo modrého paprsku zastrašuje, ale vítá v této energii ty, kteří se chtějí přenést, a to rychlostí světla, okamžitou, vteřinovou, zlomkovou, okamžikovou, a okamžik je okamžitý, takže nedojde k žádným škrtům v obraze ani v tom nejsměšnějším jednání, protože všichni mají právo na energii, ať už působí pozitivně nebo negativně. Na druhou stranu se trhavý účinek černé faisky děje v neutrálním pólu citlivosti a nese se v šílenství pulzující energie žíznící po rozkoši a světelnosti, takže vám radím, abyste svou vlastní energií byli zasaženi světlem a to vám rozmazalo hořící úsměv jako popel, zbavený žáru, ale zběsilý při rozrušení. Z jiného kvadrantu k nám přichází modrý paprsek s nerušenou myšlenkou světél vánočního stromku a stresů, které nás dohánějí k roztržitosti. Modrý paprsek zná svou cestu, směr, orientaci a má rozlišovací schopnost rámovat energie a fotony, možné zkratky, ale živý a impulzivní se vždy pohybuje rychlostí nikoli světla, ale modrého paprsku. Právě v tomto přechodu energie, která se střetává s nevýbušnými, ale překážejícími pragmatickými energiemi, jež nám brání prožívat okamžité, se bouří a výrazně ovlivňuje zvukovou vlnu, která vytváří nadzvukové, ale ne tak silné rychlosti. Jako přímá konfrontace a utlačování světelných lidí houstnou neprůhledná světla, která zkreslují to, co je skutečné a zdá se být neskutečné, ale existují i fiktivní světla, která jsou silou světla představivosti.

Modrý paprsek

Rozzuřený modrý paprsek vniká do mé bytosti zářící energií, která klíčí ve špinavých pórech předsudků a nesnášenlivosti, jichž tento modrý paprsek dosáhne.

Laserové světlo

Toto laserové světlo je pronikavé a neviditelně proniká i do neviditelného a nepostřehnutelného. Je to vidoucí a mistrovské světlo v předpokladech a křížovatkách cizích samotnému vidoucímu. Nepostřehnutelné a neškodné způsobuje svým paprskem odsávání myšlenek a předsudků s jedem až k samotnému jedu a jeho protijedu.

Podkrovní světlo

Tento kouř proniká světlem myslí zahalené v hadrech vzpomínek, nedotčených v uvolněných hlavách směru a akce, akce, která pohání, která chladí echelon frenetického myšlení pomalé a masivně nekoordinované myslí. Proniká do nečinnosti okamžiku, stává se nadšenou a rozděluje se mezi mozková a vzrušující světla v podnětech bloudícího elektrického proudu. Zesiluje v tělesné hmotě a šíří hypnotické a paralyzující světlo jako spouštění rýmujících se slov bez nexu. Tato půdní světla vstupují do každé hlavy s eklektickým kořenem špičkové techniky. Jsou tací, kteří mají malé opičky, jiní jen podkroví, další podkrovní světla, která zastiňují hlavní vchod, přál bych si proniknout do podkroví vzpomínkami, myšlenkami, v krátkém životě prožitém bez velkých příčin, ale se vzpomínkami. Vzpomínky, které osvětlují půdu navždy a některé jsou stále otevřené nebo zavřené v truhlách.

Blesk

Zahřívá se a stmívá a utichá a mlčí, ale skřípe a hluk, když se to děje, je dechberoucí a ohromující, že infikuje zuřivost žití a přítomnosti mezi jinými světly a osvětlením nebo i prostou pomíjivou, ale nápadnou temnotou vzdechů a

která přeruší i to nejvíc elektrizující ticho. Ten blesk, který zhasíná vaše vědomí poznamenané vydáváním výmluvných vzdechů a který urychluje akci zanedbávající pocit příležitosti být nehybný v okamžiku, kdy na tento svět dopadl další blesk. Popel světla, ten popel, který tě poznamenává žářem zuřivých a silných želez jen z jednoho úderu, je kontaminován popelem světla minulosti a všudypřítomné budoucnosti, na kterou nezapomínáš a která se proti tobě bouří. Odřízne tě od impulsu okamžiku a pomalu se šíří, slzavě a výmluvně ti říká, abys ses ovládl, a vrhá tě do tůně světla, která se topí ve vzpomínkách na nesouvislá slova a vylévá svou žízeň po světle. Planoucí jsou žhavé popely magnetického těla, které syčí a bliká ve tvém srdci hořícím touhou po něčem, mužném a mužném, nebo naopak ženském a smyslném, ta dvojí osoba tě uráží jako dvojí osobnost, která se nepoddává ani jedné, ani druhé straně. Tento popel světla zahřívá pochmurné i frivolní a má ve svém teple ochranu dešťů, které jsou pohlceny a rozprostřeny po kontinentech a bezčasém prostoru.

Ve světle potěšení

To světlo, které nás napadá a obdarovává luxusními vhledy a vede nás k nespočetným skličujícím rozkoším a úzkostem chemie usedlého potěšení, ale není inkrustováno, nýbrž otisknuto na naivních tvářích rozkoší jiných lidí, které osvětlují bytí nebo pocit nebo emoci. Emoce, která pociťuje zázračnou a oslnivou rozkoš a zmírňuje stahy pociťované nadbytkem rozkoše, nadbytkem, který nás přesměrovává k jiným smyslům a rozkoším. Pokud jde o světlo rozkoše, rozvíjí se a živí se neřestí, která ne

se odvíjí a nekolísá a sráží se v bláznivých vlasech s potěšením popření.

Hypnotické světlo

Tápání v hypnotické tváři světla svědčí o pocitech, které nám umožňují předvídat touhu po závislosti na tomto světle, jež nás vede k dynamizaci a víře, že světlo existuje. Jsme jím uchvázeni bez zásluh a bez dluhů, stagnujeme jako hypnotický život transcendentních bytostí, které jsou závislé na zdrojích hypnotického potěšení. Závislosti, jež bují ve vlasech a obočí nabitým skromností a zahálkou. Transcendentní toto světlo, které nás vede k novým výzvám stejným v myšlení odlišným v reakci, reakce tyto nezměrné a čisté, které čelí čisté touze mít světlo, ve své moci se jím nechat žít a vést sypkými kameny, které se sbíhají jako hlína při zahřívání.

Jasně světlo

Toto světlo se intenzivně rozděluje mezi těla odcizená pohybu a osciluje mezi dvěma snadnými cestami ke světlu, ale bez jakéhokoli elektrického proudu je soběstačné a přežívá v hořkosti a hrůze systémové hypnózy, která nás živí a rozvíjí. Vědomě je to však světlo tak intenzivní, že je zhaslé a samo předává síly, i když zhasne.

Psychedelické hřmění

Psychedelika se prolínají v hluku odvážného hřmění, které podporuje a umocňuje abnormalitu pramenící z toho, že jsme tímto psychedelickým hřměním obklopeni. Nuže, zde, kdybychom vymýtili koherentní světlo, bez potencií a šupin, byla by to jen záminka k abnormalitě černého hřmění, které klepe a chrčí

v nejpodivnějších a nejhlubších smyslech pohlcení rozumu, protože je vyhaslý, skřípe a pohybuje se bez sebemenšího tajemství, zřejmě svět psychedelických světél postihujících ty, kdo se v něm chtějí ztratit, nebo si užívat předpojatých potěšení podbarvených stagnujícími šikmými barvami, bez vůle k tvorbě či pouhému požitkářství. Proniknutí duchem útržků myšlenek, roztříštění jsou vsutku všichni ti, kdo si představují jiný svět, vzdálený rušivým vlivům, které nás dráždí, jako když se škrábeme do oka nebo prostě mrkneme. Tento pohyb odcizený jinému pohybu rozpaluje a rozprašuje mysl vzdálenou a zapomínající na prostý fakt, co je to být pohnut nebo rozrušen. Hřmění je psychedelické a plaší duchy, aniž by se projevovali, protože neexistují, je to paralelní realita fámy a nesmiřitelnosti jako strašidlo, a tady se nikdo neživí bizarními osobnostmi a poznává preexistenci, i když ve skutečnosti neexistuje. Proto vše, co je neskutečné, má nadčasovou historii, ale má, něco, má strach, strach, který nás deportuje do horizontu pěti dimenzí, mnohoúhelníkového a lineárního, ale nepodléhajícího, ba dokonce náchylného k jakékoli stopě, stopě, která představuje hemisféry transcendentního a apoteotického myšlení. Myšlenky nekvetou ani nerostou ve vláknech abstraktního rozumu, ale jsou to impulsy již viděných a vyzdobených znaků, pohyby napodobování a přizpůsobování se okamžiku, ale vše vědomě a minimálně vypočítané. Bez kalkulací je hřmění skutečné a nepředvídatelné, takže má tak opravdovou spontánnost, že je absurdní uvažovat o jakémkoli jiném zdroji psychedelické energie. Hlavy z minulých let skřípou a skřípou a ty už vybledly ve žlutém listí a sežrali je bibliofilové, a bez

jakákoli vytrvalost zastrašit zastaralé paměti a vyrobené a padělané na jejich míru. Obklopeni měřícími přístroji si blahopřejí abexiny s etiketami a smějí se hromy abyssinie. Ti, kdo žijí ve světle minulosti, jsou nabádáni, ti, kdo umírají mimo, napadají nebeská tělesa v prominentním faktu dění, bezprostřednosti. Všichni jsou však světelnými záležitostmi, více či méně intenzivního světla, ale jsou energetickým vyzařováním, které není slučitelné s minulostí, dokonce ani s předchozím okamžikem. Proto minulá světla vyzařují škodlivá záření, která však neoslňují žádné světelné a zářivé světlo, které si člověk přeje rozsvítit v jakémkoli okamžiku, impulsu či chvíli. Protože minulost se protíná s přítomností, okamžikem, impulsem, vteřinou nebo zlomkem, ale neovlivňuje její energetický proud ani její zářivost. Jsme tedy vždy v čase silného, průzračného světla extatického proudu, který řeže vítr do tváře rozkoší dosud zbavených záměrů otáčivých pohybů kolem rozkoše svítit nebo být osvětlen, protože jistá je síla či napětí intenzivního proudu, který uvolňuje elektrický impuls, jenž prostým pohledem přenáší na světlo svou minulost, méně intenzivní světlo, záření minulých životů, které však nevede princip světla rozpoutaného z pohybu impulsu nemaskovaného světla, žijícího z vteřiny, z okamžiku, stačí pouhé kliknutí a je to, světlo se dělá v řezavém a nebezpečném pohledu a spaluje pohledy závidění a nenávidění, které se prostě plazí kolem světel minulosti a lpí na nebeských tělesech se zářením. Inu, záření je záření a to je kontaminace, proto není nic silnějšího než rozsvítit své světlo v okamžiku, v každém okamžiku se všemi proudy bez

Vyzařování, protože žádné světlo není silnější než jiné, je to skutečně otázka vyzařování, a nedávejte mi tato vrozená světla, protože každý má své vlastní čisté světlo, žíznící po vůli a představitivosti a čisté energii rozvoje a tvorby. Světelná magie, která má ve svém světle barvy, odrážející se v odstínech slunečné, energické žluté. Ve skutečnosti není mnoho světla, jsou jen ohniska zbývající a vyvážené existence objektivizující to, co není viditelné. Neexistuje to tedy, není to skutečné, je to plod mocného paprsku, který nás odkazuje k uvědomění. Ale co je k čertu vědomí? Co je skutečně vědomé či nevědomé, to je překážka, kterou nelze zhmotnit bez ohledu na to, jak velký smysl dává a jak moc chápeme, že všichni směřujeme k okamžiku. O této dekadenci zhmotňování předpojatých bariér a nepřekonatelných proudů se říká, že existuje, i když ve skutečnosti žádné bariéry neexistují. Vše je tedy imaginární a skutečné či neskutečné, všichni žijeme v tomtéž proudu iluzí, žízně jiných duchů, která nás ve skutečnosti neovlivňuje, protože neexistuje, nebo ve skutečnosti neexistuje žádná bariéra mezi touhou a světlem nevědomí, které je vždy přítomno ve vědomí a které si vyhrazujeme jen pro sebe, protože myslíme na proudy, ale ani zde nejsou žádné proudy nebo impulsy, jsou tu imaginární vzduchoprázdné nebeské bytosti, které žijí, jak se říká, ve světle minulosti, většinou, která uvažovala, že světlo musí mít moc nebo míru, ale opět, kdo jsou, aby zasahovali do světla, ve světle se člověk nedotýká, světlo pozoruje a zůstává se dívat, dokud nezhasne.

Přirozené světlo

Není nic přirozenějšího než toto průzračné a přirozené světlo, protože je přirozené se mu přizpůsobit. Konformity, protivenství,

konflikty, pouhé požitky, které slouží jako akumulátor postojů a vědomých, ale ne tak hlubokých problémů, protože jsou přirozené. Mezi přirozeností a světlem není sebemenší rozpor, takže přirozenost nás zapojuje a dává nám pocit pohody a klidu, protože vše je normální a přirozené. Vzduch, přirozená radost, která nás zapojuje, která bije a utíká a především se dotýká, jemný dotek pro ty, kdo oceňují obláčky lehkosti.

Jaderná energie světlo

Silný zdroj energie nás ozařuje transformacemi, psychologickými mutacemi, které pak považujeme za ovlivněné touto jadernou silou. Toto zářivé světlo energie roste při světelném dopadu transcendentní bytosti mutací a ve skutečnosti jimi netrpí, ale jako páv proniká do podnětů, které zachycuje a které nás vedou k jednání. Impuls, který je dynamický a čistý od výbušného vyzařování. Proto budeme mít maximální exponent v jeho energetické síle, budou to jaderné činitele, které korigují a rozměňují světlo, jež je nemožné vyvést z rovnováhy, protože je maximálním exponentem síly proměny. A není nic silnějšího než transformace, ta změna, která nás povznáší a potencuje ve vztahu k záření.

Psychotropní světla

Jakoby kouzlem nebo harmonií přistávají a vznášejí se a bijí křídly ta psychotropní světla, která nás fascinují a vyměňují realitu, kterou chceme jako dobré přání, ale příznivě za špatné znamení, když se z toho světa vracíme, kde nás jako stroj času odvádí z reálné dimenze a přenáší nás do světa fantazie, neskutečna nebo slasti. Proto existuje třetí rozměr smyslové aktivity a temné energie

při představě z pohledu jiných šílenců realitou neblahé okysličení a proudění psychotropních světél, které získávají půdu v různých perspektivách a smyslných dimenzích a které rozměňují ty, kteří se drží zpátky v občasných epizodách. Žádné protiklady mezi světem či světly nebo realitou, protože příroda sama je světlem.

Thunder

Jako by hořký a světelný průlom rozzuřil hrom, který živí zemi přeživších amorfního a průzračného světla. Uprchlíci v nebeských tělesech hořkosti vylévají nekontrolovatelný vztek potencovaný touto lávou světla a síly. Spaluje a živí světlo bytosti, která se nechává napadat těmito hanebnými výpadky v temnotě nepřítomného světla a poddajné moci a nechává se zahřívat magmatem energetického hromu a potencuje štěstí světla. Štěstí světla ve světelných paprscích bezcharakterních bytostí bytí.

Generátor

Generování lásky nebo generátor lásky!

Co živí tuto nevirtuální tělesnou touhu a toto citové spojení průhledného líbání a žízně po něčem životně důležitém pro rozvoj energií citových a elektrických vazeb. Tento generátor živí ega a osobnosti se skrytými tvářemi v každodenní reprezentaci jako při přijímání snídaně nebo večeře nebo vody, která živí energii každodenního života. Bez masek a trhání myšlenek se vejdemo do reality energie lásky nebo do lásky elektrizující a řezavé energie pronikavých a reprezentativních pohledů lásky a samoty, kterou člověk žije, živené kabelem, který se nikdy neodpojuje, a

neúplatná energie, ale pravdivá, vždy! Vždy elektrizující žízňivý pohled touhy a jakési trpělivosti vynalezené monotónností dnů a šikmých tváří, které v tomto elektrickém médiu nic nepředstavují, jsou volnými nitkami. Vydejte se do imaginace vrozeného a nespoutaného motoru skutečností, ale s dusotem okamžitého kontaktu. Nepostradatelný kontakt k motorickému životu, tento motor skutečnosti konsensu bytí a nebytí přítomný, ale odcizený ostatním skutečnostem téměř nepostřehnutelný touhou vědomí, ale je tu! Je tam vždy ve smyslu možnosti bezprostředního, proto prostředky nemohou být vodnaté, ale vklouznou do myšlenek generující lásky prostředků a disponibilních zdrojů; protože pro generující lásku je vždy spojena a na pozoru před jakýmikoliv jinými prostředky, které nejsou virtuální a kontrolované právě tímto bytím blahosklonného, nemůže se pak odcizit slasti, kterou generuje, a rozmnožuje se v těch stále přítomných tvářích kusu duše, který jsi vždy chtěl potlačit. Nemůžete totiž odcizit žádný kus energie, neboť energie je jedna a multikulturní ve svém smyslu uspokojení, uspokojení, které rozvíjí různé skutečnosti, neboť jsme virtuální a imaginární, pouze v přítomnosti druhých nebo v samotném zrcadle skrýváme novou regulační energii ducha neutronové energie, což jsou tyto pravé bestie světla. Světelní draci se mohou rozsvítit!

Elektrický proud

Tento proud, který námi prochází a denně nás oživuje, nám dává sílu a mimiku zářících a kráčejších bytostí, ano! Kráčejších, protože v ní může být síla světla nebo nemocného a rekonvalescentního útlaku, který se staví proti dualistické a utlačovatelské realitě. Nebud'te

Místo toho se žijte pozitivitou a transcendentní realitou chemických a antichemických okruhů, které živí ducha inovace a realizace, realizace, která je osobní a nepřenositelná jako krmítka frenetických návalů, jež nepřinášejí žádné potěšení, ale táhnou mysl k magnetickým vlnám myšlenky a jejího přenosu. Přenos myšlenek je skutečný a magnetizující a rozvíjí okruhy, které nikdo nemůže popřít, a tyto okruhy mají proud, který se šíří v bezčasém ovzduší utlačovaných pocitů a požitků, protože všichni jsme na počátku beta-blokátory vnějších energií, které však potencují naši touhu po životě. Tyto impulzy proto ovlivňují naše uvažování a někdy dochází k myšlenkovým konfliktům nebo se rozvíjejí, ale mohou přinášet elektrické štěstí, které nás s rozrušením bran přivede k vnější realitě.

Modré světlo

Modré světlo uvolněné ze silných emocí překonává mosty a schody a proniká do síly pocitů, kterými se živí, a rozvíjí tento oduševnělý potenciál. Vítá svými ultra citlivými paprsky krásu průzračnosti výmluvného přátelství, které touží po něčem modřejším, silnějším, intenzivnějším, a rozvíjí v nás konstelace s hlubokými rozvětvenými pocitů a odcizení v této Hertzově vlně. Tato síla ovlivňuje šikmé mysli zbavené pocitů žití v odstínech modré, tyrkysově modré, která ovlivňuje hluboké a trvalé přátelství, nese v sobě magické paprsky krásy milující šílenství a rozkoš

vzácná a osvěžující modrá. Ve vláknech intenzity soumraku se rozvíjí a přenáší přívětivou a ochrannou energii zla a slastí s aug- niací a tichem, ne, není to maska, která nás klame a odkazuje na abstraktní myšlení, je to spíše silné modré světlo a zesilovač skutečné i imaginární slasti, které však ovlivňuje a vždy ovlivňuje ty, kdo se v něm nesou a zůstávají bez hranic pro vnitřní a trvalé přátelství. Zamiluje se a jako by zbaveno rozumu, ale sloužící jako potrava pro cit, přichází a přináší rozkoš rozkoše a chtíče, tato rozkoš je kalorická a vniká do všeho a je to šílenství vzrušení s tímto modrým světlem, které se ukládá a převaluje v nahromadění energií, které se časem vyprazdňují, ale nemizí v přítomné budoucnosti, to znamená, že toto ochranné světlo je vždy přítomné a nenechá nás vyvíjet se na úrovni nekontrolovatelné světelné rozkoše.

Elektrický kabel

Vibrující proud úzkosti, prochází těly elektrickými kabely a dodává naději a něco nového a strašidelného, co nás zanechává statické, ale se zrychleným a úzkostným myšlením. Ochromeni pohybem stoupá napětí, které nás rámuje v realitě, a kontrolovanými a odměřenými pohyby sestupujeme po žebřících myšlení, kde nás spojuje s ostatními. Právě v tomto eskalátoru myšlenek kategorizujeme chování, tváře a pohyby a pasujeme se do sestupu a výstupu okamžiků života, světlo živí eskalátor, který vás bez zastavení zavede do šílenství reality, jež je v platnosti v Xxi století, energie, magie, fantazie, vše se zdánlivými harmoniemi, ale pozor na stupně, ne všichni procházejí eskalátorem života, jsou bytosti, které stoupají po stupních

kteří povstanou a především je někdo podporuje, stačí to, nebo je to otázka rovnováhy. Rovnováha sil je základem rovnováhy pohybů a sestupů a vzestupů na úrovni každé bytosti, ale ne všichni si zaslouží, aby sestupovali nebo byli podporováni při vzestupu, zásadní je úsilí a vytrvalost, vzestupujte tedy v duchu oběti, bez zranění a zastavení, a to vás dovede ke světlu myslící bytosti. Bez vyrovnávání vnějších sil, které mohou ustoupit, jsou kroky pevné a napájené kabely naděje dosáhnete nejdůležitějšího elektrického kabelu koloběhu života, té energie, která živí zemi.

Šumivé světlo

Padá a šumí, ředí se a rozšiřuje v odbočkách světla nepřekonatelné touhy, protože je to iluze jako všechny světlem šumící pohledy, které se později rozpadají při konfrontaci s vnější realitou. Obdařena zlomyslností a falešnými sporadickými epizodami šílenství šumivé touhy jako láska, která expanduje a kontaminuje, okupuje všechny myšlenky a nechává se ovládat a být ovládaná, to je výměna oživující energie, šumivost, která nikdy nevyhasne, světelný obsah je tu.

Osvětlená obloha

Není nic silnějšího než touha dosáhnout dokonalé rovnováhy osvětlené oblohy, protože právě hvězdy jí dávají život a posouvají myšlenky a nápady nebo skutečnost od touhy ke konkrétnímu stavu. Není nic krásnějšího než obloha osvětlená konstelačními energiemi, které vyžadují neustálou interakci mezi hvězdami, a síla hvězd je jedinečná, jak říkám, není nic silnějšího než duše s osvětlenou oblohou vůle a touhy po změně a

interakce a hvězdný dotek magnetizují myšlenky. Únik energie

Děsí mě, jak se energie rozplývají v bezplamenném dýmu, který nechce vykládat vesmírnou realitu. Jsem zklamán, když jsou vitální energie potlačovány přizpůsobováním a krystalizace pocitů je nepochybně maskou politické korektnosti. Ó duše čisté energie proměň se v kouzlo a přelet nad myslí, která nemá impulsivní proud pravdivosti faktů a neustálé mutace věcí, změny jsou etapy a cykly, jimiž všichni procházejí a vyvíjejí se, ale nikdy ne cestou strachu a utrpení pocitů. Osvobodte se a rozšiřujte a především trpělivě snásejte mutaci života, tu změnu, která nás pohání.

Světlo života

Potápěly vášně šílenství. Proč, instinktivně milujeme a chceme být milováni vášně a rozčarování připravují půdu pro různé iluze. Blouznění a zamilovanost se soustředím a soustředím na celou metodiku opravdového milování, to proniká jakoukoli faleš. Obnažení v oblasti působení milování se setkáváme s pravou identitou bytí, proto od nás milování vyžaduje hluboké uvědomění si toho, proč jsme milováni, a přesto je nutná dichotomie ochotně se odvděčit a také milovat, tato dialektika předpokládá, že $1+1=1$, když logicky nikdo nemůže nic užívat. Tedy logicky $1+1=2$, správně, ale jednání nebude produktivní, pokud výsledkem nebude technická vazba postojů a hodnot a chování vůbec, tedy pak je tu jedna pozice uprostřed milostného života. Rozumíme a bude to

že pravda, jediný zdroj potěšení, nebo individualistická bytost chce jiné jednání, přičemž jednání je chápáno jako pravá svoboda. Nuže tedy, nežil jsem dost dlouho na to, abych prošel následujícími etapami, zda logickými či nelogickými, bude na uvážení několika z vás, nechci si být zcela jistý, proto si sám sebe občas představuji jako osla, a v dnešní době je těžké mít osly, jsou oslové umělí, kteří klamou, ale ti, kteří se do této role opravdu občas vžijí, si udělejte závěr sami. Já tady od toho nejsem, vlastně se bojím bláznivých věcí a postojů, kterých se nedopouštím, protože blázen je blázen jen za určitých okolností a když ho posuzují druzí, tedy často záleží na "habitu". Trochu odbočím od tohoto uvažování, chci říct, že jsem blázen, předpokládám, že jsem měl rád několik lidí, a proto nejsme nikdy naplněni, chceme víc lásky a víc a víc... proč tolik milostných ambicí, jak jsem se vyjádřil. Beru to zpět tím, že říkám následující, všichni se můžeme v lásce dopustit šílených věcí, jsme zranitelní a často manipulovaní. Chceme věřit, že je pravda, že milujeme, proč, protože jsme byli milováni, tento pocit, který probouzí náklonnost a spouští životní moudrost, akt milování a předávání této lásky jasným a spontánním způsobem, říkat chci, protože mám právo být milován, pak se milovat a dávat světlo životu prostřednictvím jednosměrného úsilí na cestě bez slz a bolesti. Těšte se z nádherné bytosti, která vám dává maximum progenitální energie. Světlo se reprodukuje v paprscích, které osvětlují samotnou sluneční soustavu, věřte mi. Nikdy na vzdáleném obzoru nezachytíte světlo lásky, šíří se kontaktem, stimulujte tyto oživující energie. A přiměřte rovnici růst a být $1+1+1+1+.....=$ více nekonečná. No a pak

V poli lásky existují magnetické síly, svůdná síla a přitahuje touhu setkat se, a uspokojit touhu nebo prostě užívat.

Energetická sdružení

světlo : teplo : slunce : síla : segregace : sliny :
polibek : sdílení : pocit : radost : oslava : narozeniny :
roky : věk : stáří : trpělivost : vytrvalost : vítězství :
oběť : bolest : lék : lékař : zdraví : vitalita : energie :
síla : impotence : frustrace : utrpení : pád : závrať :
závrať : šílenství : šílenství : nemocnice :
hospitalizace : deprivace : touha : vůle : chtít :
vítězství : vítězství : bitva : válka : smrt : ztráta :
zmizení : nepřítomnost : samota : myšlenka : tvorba
: vynález : lež : krutost : nemorálnost : trest
: trest : pokárání : pokuta : policie : ochrana :
bezpečnost : stabilita : rovnováha : nerovnováha :
nenormální : nemoc : psychiatrie : pomoc : terapie :
klinika : injekce : zdravotní sestra : morfium : droga :
iluze : deziluze : úzkost : nervozita : napětí : boj : rvačka.
: bojovník : vítěz : závod : soutěž : adrenalin
: strach : obava : pochybnost : výslech : otázka :
odpověď : zvědavost, zájem ; uspokojení : rozkoš :
orgasmus : senzace : svědomí : odpovědnost : vina :
provinění : nevinnost : svoboda : svoboda :
spravedlnost : poctivost : pravda : upřímnost :
průhlednost : neviditelné : neskutečné : neexistující :
představy
: tvořivost : sen : spánek : odpočinek : klid : nehybnost
: zastavení : znak : symbol : kresba : tužka : guma :
pneumatika : silnice : cesta : doprava : vlak : nit :
jehla : špendlík : šití : operace : zásah : změna :
přechod : krok : škálování : klasifikace : indexace :
termíny : slova : věty : dialog : komunikace : vyjádření :

ukázka : prezentace : úvod : předmluva : předmluva :
kniha : list : strom : příroda : vítr : vzduch : moře.
: oheň : země : sluneční soustava : energie : světlo :
síla : modrý paprsek :)

Energetické revitalizace

Žít nespokojenost se spokojeností

Světlo prosperity

Jsem všechny barvy, které vymalují tvůj svět

Paralyzující světlo

Něco nás donutí zastavit, pokud nechceme pokračovat, ale proč se zastavit, pokud je to akce, která se rozvíjí a vytváří emoce, pocity a podněty, proč, když někdo reaguje a reaguje na nás, akce přátelé, trpělivost a inteligence pochopit druhé konfrontován. Zde je otázka, proč uvolňovat energie, které nás paralyzují, jako bychom byli děti bez odezvy. Odvaha, drazí přátelé, to slovo je příkazem k posouzení a kdo bude soudcem rozumu, kdo bude normální a nenormální ... nikdo! Všichni máme víru a já mám víru v ty, kdo mají víru, takže pochybnost o chtění a vševědoucí a přítomné touze zůstává, ale jako harfa, která naráží a klame, vysílá zvuky sirén s halucinační ozvěnou. Nic víc než se uvolnit a naslouchat máme dvě uši a ústa, abychom slyšeli dvakrát víc než mluvíme a ticho je akce a ne naivita nebo nedostatek kontroly, málokdo odolá tichu musíte to zkusit může to být i trýznivé, ale odpoví na mnoho subjektivních a společenských otázek ticho je němé, ale může fungovat jako dokonalá zbraň na nekontrolovatelné touhy impulzivity a touhy, takže se uklidněte a naslouchejte naslouchejte tichu ve vás!

Kdyby se jednoho dne zablesklo

Kdyby se jednoho dne objevil paprsek, byl by ničivý, děsivý, hlučný, neúprosný, nebo by byl zářivý, krásný, zářivý a energický... Každý paprsek má jiné vlastnosti jako člověk, jiné způsoby působení, jiné světlo, tedy každý paprsek/bytost je jedinečný a výlučný. No, kdyby to jednou byl paprsek, byl by alespoň originální. Každý paprsek má formu působení, stejně jako u lidí, v každém okamžiku se toto působení objevuje ve zlomcích okamžiku. Na paprsek/bytost působíme, mohli bychom změnit jeho směr a cíl. V souvislosti s osudy a poprvé se dovolám jména Boha, jednou jsem přišel na rozhovor o víře a přesvědčení s vyznavačem koránu, který mi vyprávěl následující příběh, který popíšu: podávají vám hru s kostkami na ruce a vehementně žádají Boha, abyste získali maximální skóre a vy jste dostali minimální skóre. Příběh se dá shrnout, ale kdo nakonec kostky hodil? Ale kromě tohoto příběhu vám chci říct, že máme akci a máme paprsky/bytosti, které působí s médiiem, a každý z nich hází kostkou svou energií/formou/chováním.

Učení otce graduovaného ve světle života

Děkuji svému otci i za tento příspěvek k mému učení... od všeho trochu... takhle se formujeme... když jsme pozorní k životu... K tomu, co nás obklopuje... s citlivostí ke všemu.

Reflexní světlo

Myslím, že se zblázním

Jasně ráno

Jak je krásné probudit se v mém světě, kde zpívá kanárek.
zpěvem, o ryby a plave e a strom a
okysličovat.

Seznamte se s mými společníky: kanárek pinta, který okouzluje svým zpěvem. Chytrá rybka, která plave a klouže po vodě. A amazonská bonsaj, která dýchá a inspiruje. Kromě těchto tří zářivých a inspirujících bytostí mého světa držím pod oknem ještě jeden glóbus světa, který totalizuje svět, jaký byl před dvaceti lety, jen pro příklad ještě existoval Svaz sovětských socialistických republik. Sovětských socialistických republik ještě existoval. Vlastním ještě dvě růže z pouště, dvě složené na čas v zrnkách písku pouště, které mi idealizují jednotný glóbus, pod glóblem jsou to tyto růže jedna v původní barvě, která pro mě znamená vytrvalost, a druhá natřená v silných zelených tónech, které pro mě symbolizují naději. V tomto svém světě píšu, představuji si a cítím se jakoby nerušeně. V dokonale teplé atmosféře a s jasným ránem píšu pro nějakou milující duši, která si zde chce představit růži bratrského spojení.

200 dní s "obyčejným" filipe moura

Probudil jsem se v jiné realitě než obvykle a prozkou- mávání oblastí psaní prostřednictvím této knihy mělo rozšířit mé bytí.

Přemýšlím o způsobu přenosu myšlenek a přirovnávám je ke světlu a jeho síle.

Jak všichni přemýšlíme z různých úhlů pohledu, existuje proud, který je třeba sledovat.

Duše má chvíle neklidu. Způsob, jakým se na sebe díváme, není vždy naivní.

Energie se rozšiřuje. Mysl, která se trápí špatným chováním, se upevňuje.

Hlasy vjednotě znějí hlasitěji než jeden hlas.

Slova jsou uměním vyjadřování.

Od této chvíle bude inspirace. Tlukot srdce má svůj vlastní rytmus, který se šíří žilami.

Represe probíhá skrytě.

Všechno má své q. Všichni myslíme na zlo. Někdy nás nutí mlčet.

Všichni si myslíme. Vzpomínky nejsou vždy přítomny.

Nepěstujte nenávist, protože je špatná. Ne každý dostane příležitost ve správný čas.

Někdy trpíme jen proto, že to dovolíme. Všichni máme svobodu projevu.

Není nic upřímnějšího než pravda. Mám několik způsobů vyjadřování.

Být zdravý znamená mít rovnováhu.

Rovnováha je koloběh rutinních postupů. Nervozita je nerovnováha. Lidé to rádi komentují.

Všichni jsme čistí. Slunce je zdrojem energie.

Univerzální láska vyvolává soucit. Nenormální je, že se nic neděje. Všichni zapomínáme, když chceme. Vždy existuje několik perspektiv. Mnoho myšlenek, málo přesvědčení.

Některé věci jsou nenapravitelné. Každý je vystaven nespravedlnosti. Láska je zdrojem potěšení.

Vždy pouze e chráněno. Existují lidé
kteří ne mají rádi přemýšlet.

Vědomí je lucerna, která nás osvětluje.

Všichni jsme závislí. Někdy máme strach. Všichni mluvíme nesmysly. Nepíšu pro nikoho.

Každý máme něco, na co nechceme vzpomínat, ale je dobré vědět, kdy jsme smutní, a vždy to přiznat a nic neskrývat.

Všichni jsme zranitelní. Všichni cítíme potěšení z něčeho.

Když příležitost zaklepe, otevře dveře. Je tu cit k druhému. Nikdo nikomu nepatří, a proto má každý právo zazářit.

Přátelství je vždy dobrý začátek přítel další mě.

Řiďte se svým instinktem, co vidíte pozitivně.

Všichni můžeme být milováni a láska je generátorem světla.

Když jsme milováni, musíme tento pocit respektovat.

Milujte se navzájem a zvyšte porodnost. Vždy s křížkem po funuse. Bezpochyby antagonistická fráze, ale se svou logikou vyhnout se utrpení. "To, co mají staří lidé, není moudrost, ale rozvaha", tak poslouchejte!

Všichni známe dobro a zlo a máme v rukou rozhodnutí, zda budeme dobří, nebo zlí. Šílenství je určitá přičetnost. Důležité je opravdu vědět a pokud možno být absolventem školy života. Proměním se pro vás, pro sebe a pro ty, kdo mě mají rádi. Změnit se pro vývoj.

Elektrizující asociace !! Cítím! Přemýšlím! Chápu! Zachycuji!
a vyzařuji energii po celý den! Světlo přitahuje světlo! Síla je
vědění! Vědět znamená učit se! Učit se znamená objevovat a
cítit! Cítit znamená odrážet! Zachytit znamená učit se!
Zachytit znamená uvědomit si! Uvědomit si sebe sama!

Já jsem, ty jsi, on je, my jsme, oni jsou! Všichni jsme já!

A já jsem jimi! A oni jsou my!

A kdo vlastně jsme? Jsme, protože existujeme! Existujeme,
protože jsme byli stvořeni!

Stvoření skrze početí! Světlo života! Světlo
stvoření! Představivost a skutečnost!

Dualismus mezi tím, co si přejeme, a tím, co je ve
skutečnosti! Fakta, která jsou interpretací skutečnosti!

Skutečnost, která nás obklopuje! Prostředí, ve kterém jsme
byli stvořeni! Prostředí, které nás proměňuje!
Transformace/změna! Inovace a změna! Fáze cyklů změny!
Fáze přechodu!

Přechodové bariéry!

Překonávání cyklů a překonávání obtíží! Obtíže
vytvořené a vymyšlené nebo realita!

Obtíže/problémy interakce mezi podvědomím a vědomím!

Vědomé e realizace! Nevědomé e projekce!
Projekce sebe sama!

Existence!

Já existuji, proto existujeme! Jsme jedno já!

Jeden svět!

Svět, v němž se "já" proměnilo v nás! Působíme na tento svět
a na ně my!

Jednám pod tvým jménem!

Jsi nad nimi přítomen!

Oni jsou svět! Svět

bytostí!

Bytosti, ať už jsou, nebo nejsou! Ať už živé, nebo neživé!
Produkujte světlo, zachycujte světlo! Světelná energie!

Síla energie! Síla je touha! Touha je touha! Chtít je skutečné!

Všechny se podařilo dosáhnout o
skutečné! Real jsou fakta a chování! Chování
jsou činy!

Akce é reakce na na svět! Svět na akce
je transformace! Proměna je modifikace!

Změna é real! Change é a touha trvalé! Jsme
v permanentní honbě za touhou!

Touhy lze potlačit! Ne vše, po čem toužíme, je na světě!
Nespokojenost!

Pro to, co nemůžeme mít a co neexistuje! Neskutečná
neexistence! Nefaktické myšlení! Nefaktické nedosažitelné!
Nedosažitelné zoufalství! Zoufalství utrpení!

Utrpení pro něco, co neexistuje!

Co neexistuje, přitahuje touhu!

Pokud si přejeme o co ne existuje!
Ne jít na reach

šťěstí! Šťěstí splnění přání! Nešťěstí Nesplnění

nesplnitelných přání! Nedosažitelná přání!

Vyvolává depresi!

Deprese psychologický stav nerealizovaného.

Neuskutečněný, ne faktický nereálný!

Na světě existují neskutečné skutečnosti! Síly a skutečnosti,
které jsou považovány za svět, který je mimo dosah!

Není to dosažitelné, je to duchovní! Duchovní je způsob
cítění sebe sama! Všichni žijeme duchem! Duch/predispozice

Motivace je něco, co nás pohání!

Impuls k činu!

Akce pro ostatní! Jednejte, jednejte!

Ostatní je, oni mě! Já proti nim (světu)! Sociální svět!

Učení chování! Obavy z vědomostí! Znalost skutečných
faktů! Znalosti jako zbraň! Předávání znalostí! Mezi mnou,
jimi a námi, světem! Poznávat svět znamená být v něm!

My jsme světem poznání! Všichni máme
nějaké znalosti!

Sdílení znalostí je učení!

Učení je společný život! Žít spolu znamená komunikovat!
Komunikovat znamená mít vztah! Navazovat vztahy
znamená komunikovat!

Interakce je působení na svět!

Zákon na o světě é transformující! Transformovat svět prostřednictvím poznání je evoluce!

Vyvíjet se znamená být znalý!

Vědět é vědět transformovat! Transformovat vědomosti do světa! Multikulturní svět moudrosti!

Nekonečná moudrost!

Nekonečné

nedosažitelné!

Být moudrý je utopie! Utopický je touha po dosažení! Vůle!

Vůle je vnitřní síla!

Vnitřní síla je já! Já proměňuje svět!

Svět je jimi proměněn. Oni jsou světem v proměně!

My jsme ti, kdo mění svět! Prostřednictvím rozumu!
Rozumnou spravedlností!

Spravedlnost rovná se práva! Práva jen proto, že jsme sami sebou! Povinnost před nimi!

Musíme být ke světu spravedliví! Jednejte

uvědoměle a na základě toho, co je

skutečné!

Jednejte vědomě s neskutečnými fakty!

Představivost neskutečných faktů

Představivost - tvorba! Co neexistuje, je stvořeno!
Stvořitelská síla představivosti! Umět tvořit znamená být svobodný! Svoboda znamená poznávat! Vědět znamená interpretovat!

Vykládat znamená předpokládat! Předpokládat je závazek!
Kompromis je dohoda! Pakt je přísaha!

Přísaha je věrnost!

Věrnost je pravda!

Pravda je jedna!

Uno jsem já!

Jsme jeden svět! Jsme oni,

my, vy. Bytosti.

Růst znamená být. Být

znamená existovat. Existovat

je skutečná skutečnost.

Skutečnost je taková, že existujeme a že jsme

svět! Svět živých i neživých bytostí!

Svět je proměňován mnou, tebou i jimi. Svět se vyvíjí!

Vyvíjet se znamená být znalejší!

Být znalý znamená mít znalosti! Vědět

znamená znát!

Poznat znamená zažít! Zažít znamená cítit! Cítit znamená
poznávat!

Cítíme to, až když to zažijeme! Prožíváme

ji, jen když chceme!

Svoboda volby prožít to, co chceme! Právo, povinnost být
respektován!

Nechceme, nevíme!

Ne znát nevím transformovat nás! Znalosti

zakoupeno!

Pro různá já světa!

Nevíte, chcete to zkusit, zeptejte se mě! Volby jsou převzaty
ze zkušeností mě a z nich!

Existují věci špatně které à
od samého počátku další již zažili!

A je samozřejmé, že nejsou dobré! Zdravý rozum moudrost
života! Moudrost života!

Společné zážitky!

Získané znalosti! Prostřednictvím interakce, interakce
znamená proměnu!

Svět je interakce!

Svět jsme my! Svět jsem já, ty, my, ty, oni! Sdílej,
přátelství!

Přátelská spoluvina!

Společné hodnoty!

Stejně já v několika uzlech. Společnost jsme my. Všichni
máme přítele! Mezi námi můžeme jednat!

Svým jednáním mezi sebou ho ovlivňujeme!

On je svět! Postižení světa! Proměna!

Transformace nové já, my, oni, ty! Nový svět. Nová realita.

Touha

Dej mi pusu... jako ti, které znáš?! Dej mi skrytý polibek,
jako ty, které jsme si navzájem vytrhli, když touha rostla
Dej mi jemný polibek, jako ty

víte! Meigo doce a saber a ti! Dávám ti pusu, můj nespavče.

Nespím, protože nechci spát, chci žít. Tady je překážka, která mi nedovolí spát. Budu jí čelit nespavostí.

Kreslený vlčí stín se ztratil, ale našel. Chráněný, ale jen z vlastní vůle. Živí se svou obratností z chemických pevných látek a impres- ních h₂O. V čistotě stínu se sám potápí za dobrodružstvím a měl přistání, caricua. Stejně jako vlk byl chráněn, ale jen postojem se ponořil do zdánlivé samoty. Dnes píšu s caricua vlk čelí svému světu a interpretuje ho. Nezávislý přítel nežije bez své divoké, ale dobročinné povahy skutečného nováčka života, zárodek v caricua, kde jsem absolvoval má krev mladého věrného, upřímného především nebojácné povahy, divoký ve své podstatné, ale věrný a přítel a respektující svého společníka a přítele. Tak věrný společník cestování a spoluúčasti vždy vykládal s láskou a mlčením. Žil jsem dost málo na to, abych poznal stíny caricua ulic a c^a. Ale viděl jsem odvahu ve vlku a navázal spojení tichého důvěrníka přítele a statutárního jako k jeho svobodě. Jestli vlk něco měl, tak to byla svoboda, ale byl sám, sám! A svobodný! Stínový vlk zářící energií mimolidského způsobu bytí. Svým štěkotem si vynucoval nezávislost na divokosti své genové podstaty. Rozhodl jsem se sdílet příslušnou tresku duchovně a sám Štědrý večer s vlkem nebo ještě lépe stínovým vlkem karikovaným, který se zároveň svobodně v jednotě bratrsky spojil jediným pokrmem a příslušným nápojem. Jsme sami z vlastní vůle? Samozřejmě, že jsme svobodní, jak nás utváří příroda. Byl to dar

pro mě to vánoce vlk caricua, ale on divoký vrozeným genetickým prostředím táhne jeho chromozomy do smyslu svobodného stavu čistoty ve své vlastní povaze. Enigmatický, co se týče způsobu života, ale poháněný touhou žít a užívat si své samotářské stránky, ale bez jakéhokoli omezení nebo vnucování.

Já a stínový vlk jsme přátelé, ale bezcharakterní ve svém netradičním způsobu jednání z donucení druhých, jsme svobodní od matky přírody, a tak rosteme a vyvoláváme to, co do nás proniká. Havanský klub je v podstatě šílenstvím stejné touhy po revoluci a ovládnutí našeho bytí, zde je svobodný, ale osamělý pakt se spoluprací psích instinktů.

Se vší úctou, dovolte sobě i mně! Co si myslíš ty o mně a já o tobě? Jsem vám vděčný, že mě čtete, snad mi rozumíte!

Přecházíme k části úvah pokud jste mě již četli jste již vzali své elações alespoň výmluvný dárek rozbalený v zákonnou hodinu již masa kohouta nebo hra kohouta zde je strašná otázka!?

Odras ke komunikační extázi srozumitelné minimální a prosté ozvěně ticha, které nás vzdaluje. Skutky jsou slovy bolesti i v prosté vroucnosti odmítnutí. Fyzicky nepřekonatelná překážka, ale ne hormonální a duchovní chemií světlé bytosti. Nebeská tělesa nás napadají pro rozkvět lásky-dokonalosti. Při hledání jetele lásky, neboť bohatství spočívá v pochopení mnohostranných bytostí a vždy s něčím, co k tomuto pohledu přidává. Ještě jedno doplnění, ještě jedno zvýšení té touhy po soucitu a něze, která nás vyhání do reprezentativního sebevědomí v

sociální prostředí. Viděno z perspektivy jediného a nedělitelného já, žádná vůle není spojencem bez ohledu na to, kolik vůlí v kruhu vzniká. Onen zlatý kruh, spojenectví dobré vůle a věrnosti a úcty, především povinnosti, neexistuje. Jsme čistí a divocí v tom, jak jednáme, a nic není sobečtější než já, které jen proto, že je takové, vždycky napadá druhé svým hlediskem. Když je mysl rozjitřena prostou konfrontací myšlenek, musíme se odvolat na zdravý rozum. Kdy bychom měli ustupovat nebo se vměšovat já do druhého. Není nic banálnějšího než odmítnout to, co nechceme, to je snadné. Milovat a milovat znamená ano cítit druhého, a ne sebe. Konstruktivní postoj vazby mezi námi bytostmi, trpí harmonií, kterou živou bytostí spolu s ostatními bytostmi. Otištění v instinktivním chování myslíme jen na sebe, pak na sebe a mimochodem zase na sebe. Konflikty, protože člověk je já přeměněné v já a nikdy přesně neví, kolik já musí snést, než se poddá druhému. Je to jakýsi příchod k nám, který se stále otevírá. Pozornost k vlastnímu já, s kterým já se mas- tváří a na jaké úrovni sobectví se nacházíme. No, brnění jáství bude jednoho dne natolik rozbito ty, které existují a které jsou více já než já, že toto brnění rozbijí. A jaké to pak je stát před zrcadlem a být jen tím odraženým já, které existuje, protože všechna já byla roztráštěna já světa. Zůstáváme totiž sami, a pak, když jsme chtěli být osamoceni jen kvůli sobectví různých já proti já. Samota to slovo, které má mnoho sebelásky, ale které nevytvořilo žádnou lásku k já plus ty. Láska: Já a ty omnia vincit amor láska vítězí nad vším.

Ai se tu sabes e quisesses ai que tu sabes e nunca deve porque esta ansiedade perdulária porque é saudade e é séria vens de lá para cá I nao vejo nem dá como seria perfeito seria um feito que tu viesses e trazesses

nepřinášíš ani se neobjevuješ ach jaká to bolest chtít a nemoct ale nemůžeš ani chtít přejí si setkání v jednom bodě je takové život je velmi pestrý barev mám mnoho které mi dávají tečku měla bys tu být blízko mě nevidím zahradu růže kvetou a opadávají bílé okvětní lístky vadnou touha a touha nikdy není sama, bez odhození jsem tu jsi tu a já tě tu chtěla tvé krásné a hnědé oči jsou jako olivy z moře že když na ně myslím jen díky tobě si vzpomenu že jsem se probudila, Probudil jsem se opustil jsem temnotu bez touhy našel jsem sám sebe a vášeň a touhu zabalil jsem do všeho viděl jsem a vzpomínal na silné polibky, silná objetí vše co jsem dal a dostal a nežádal vzniklo ze znovuzrození bytí a nežádal jsem být s láskou bez bolesti viděl jsem, přál jsem si, měl a vzpomínal vše co mi bylo dáno bylo vše na čem už nemohli trvat bylo dáno láska, cit, soucit vše pro vášeň to slovo které nikdy neřekne ne svobodnému srdci a čeká na to aby dalo to o co se ani nežádá tam je darování je pravda je dát, aniž bys žádal nebo vyžadoval pokud neslyšíš a nežádej, dej hledej lopatu a najdi elixír poklad, kterému není rovno, jen poklad, který není zlatý je trvalá láska věděla jsi dobře, co chci, ale neřekla jsem ti to viděla jsi, že je tam něco hlubokého, něco, co jsem viděla, ale nepřevédla to byla síla, aniž bych to měla bylo se narodit, aniž bych to viděla rostlo to ve mně tak, že mě to má rádo a pro tebe jsem psala, a neviděla jsem, co ve mně rostlo byla láska. bylo to něco, co jsem chtěl, ale neměl, ale toužil navíc miloval, jak rád jsem viděl, jak to roste za soumraku všechno se děje beze strachu, bez chvění, beze strachu, že usnu, hřeje samota jako ruka pod srdcem, byla jsi tam, u okna jsem tě neviděl, ale věděl jsem, cítil jsem, že parfém je její vůně santalového dřeva a jasmínu naslouchal jsem, ale neslyšel, nicméně jsem si uvědomil, že tam není, a poznal, že včera to bylo stejné, ale dnes to bylo jiné, viděl jsem, cítil a poslouchal, že je to přede mnou

předek bez rovného, bylo to něco zvláštního, bolelo to a pro mě bylo podstatné dýchat a vdechovat dýchal jsem pro tebe, neviděl jsem tě, necítil jsem tě a nebyl to konec, protože jsi tam byl, daleko, ale přítomný požádal jsem mnicha, aby mi ukázal předek, budoucnost a já uhodl, že jsi tam na konci, u okna díval se, aniž bych tě viděl, aniž bych ti dal vzal jsem tě k moři dal jsem ti poznat vůni mořského vzduchu vlhkého dýchání a radost byla to, co jsem viděl moře, písek, vlhký, vzduch a ano tvůj dech.

Zapálím si tu zamyšlenou cigaretu a užívám si souznění mezi bytostí a myslícím objektem, díky němuž bloudím mezi řádky a proudím v myšlenkových objektivních nápadech a interakcích mezi spisovatelem a čtenářem, nikdy jsem nečetl drát, abych si proutkem proklestil to, co jsem napsal, to je divné, ale vím, že někdo čte, proč se mu líbí, dosáhne toho, co chci sdělit, nebo je to něco neurčitého, cigareta zhasla a myslím, že pro mě bude ...! Nevím, ale píšu jako formu duchovního a intelektuálního uvolnění je mi dobře přeji si, aby ti, kteří mě čtou, byli šťastní a dobře se rozhodli pro jiný typ psaní v poslední době jsem konkrétnější ani ne tak pro světlo a energii, ale pro lásku a pochopení určení, mysl lásky volají slova láskyplná pro někoho, kdo rád čte něco láskyplnějšího, rozumného a já jsem otevřená náruč lásce k důvěře bez konfliktů a bez toho abych chtěl být ambivalentní ve svých slovech jsem přímější a konkrétnější chci dosáhnout pocitu ten pocit který spojuje čtenáře s pisatelem spřízněnost tak chci být tím co jsem vždycky byl spontánní ale přitažlivý k přátelským slovům souznění mezi písmeny které se spojují a tvoří věty vždy se spojením a velmi realistický očekávám zamyšlení slova, meditativní věty omlouvám se jestli vás nutím přemýšlet ale je dobré přemýšlet i když je to o absurditě protože je to něco co existuje jen říct že i já existuji

tento jednoduchý způsob, nebo temperament prostřednictvím obyčejného filipe moura pro všechny neobvyklé, kteří mě čtou, protože to není běžné tolik trpělivosti číst to, co píšu, a přiznám se,, Čtu málo, ale když to dělám, to také dělá mě přemýšlet a tady je moje výzva číst a pokračovat v čtení a přemýšlet. Jsem vděčný a šťastný, i když to není pro myšlení, že někdo také myslí myšlenky! Možná to necítíte, já to cítím, jako déšť na kámen vstupuje do děr chodníku jsou spojeny pod pískem a zemí tvrdé a náročné spojení není místo, není prostor ani jeden další kámen tady je účinný vztah kámen, země, písek chodíme po nich tak jsou vztahy mezi chladnými kameny s pískem nebo bez písku nebo země, ale spojené rukou kameníka, který je spojil a zdokonalil láska by měla být na celé zemi spojená jako kameny chodníku kameník je člověk, který spojuje několik kamenů a nespojuje kamenná srdce, ale city, které lze tvarovat do jakéhokoli jiného kusu měli bychom být souborem kusů, které společně vydrží jakoukoli zátěž ani opotřebením času se neodvážejí zničit chodník, po kterém chodíme tak jsou lidé trpí příliš velkou zátěží, ale pokud jsou spojeni náraz je menší spojenivý druhý kus s láskou bude písek a země, která nás spojuje bez křehkosti, jen opotřebením minimalizované pokud jsou všechny kousky pohromadě a dobře vydlážděné člověk zdokonaluje svůj kámen a spojuje ostatní dohromady jsou silné a tvoří dlouhou a pevnou cestu po celém světě je to něco co nás spojuje jako lego a to je nerozbitná pevnost vše spojené a bez kazů pokud každý kámen trpí opotřebením nic víc než písek je na místo postaví kameny jako lidé mají čas života stejně jako kameny člověk se vymění kvůli opotřebením a času života jsou malé kameny, velké a tak dále některé které se hodí podle přírody jiné

které jsou nezbytné k vyleštění tak je člověk na zemi je tvarován tak, aby zapadl na správné místo představte si s puzzle, ve kterém všechny kousky zapadají tak, že všichni lidé mají místo a nejsou méně důležité než ostatní, že bude puzzle bez kousků zkreslený obraz jsme všichni potřební na světě planeta země potřebuje všechny muže a ženy nikdo není nic, všechno má svůj způsob bytí a propojení s ostatními tady je obrovská skládačka země, kde žijeme a jsme propojeni jeden s druhým, aniž bychom o tom věděli, ale všichni hrajeme v této skládačce určitou roli někteří jsou rovnější, jiní křivější, ale je přirozené že vše do sebe zapadá vždyť chceme cestu ta dlažba je harmonie mezi bytostmi které všechny spolupracují pro stejný cíl láska a spojení mezi dvojicemi jak se můžeme vymezit když se ostatní neukážou cítit a neřeknou pravdu cítit je existovat je něco sdílet a když to bolí žít také sdílet náklady ale proč neřešit vše bez problémů protože lžeme a jsme vyfantazírovaní city jsou naše tvář naše tvář a když někoho milujeme měli bychom ukázat tvář takovou jaká jekdyž ukážeš tvář takovou jaká je omlouvám se jestli jsem taková jaká jsem ale ukazuji jaká jsem a ukazuji tvář a moje tvář se neprodává ne za to že je moc drahá protože peníze mě nikdy nekoupily ani nechci být na prodej a už vůbec ne někoho kupovat ale jedno je jisté jsem proti euru ve prospěch tváře ne koruny říkají že si koupí všechno protože já nejsem král a nechci korunu chci ale tváře s pocity s utrpením protože když člověk netrpí neexistuje a když netrpí byl prodán byl koupen je šťastný protože má peníze nikdy jsem neviděl tvář ukazuje všechno a je potřeba tvář předpokládat že nejsme dost dobří a musíme být dost dobří abychom předpokládali.j sme, protože nejsme dost dobří nikdo není dost dobrý, protože jednoho dne koruna nahradila tvář a to

byla by to koruna bez tváře stejná bolest stejný zápal byla to láska vášeň byla to naše představivost naše přenesení z představ do skutečnosti jsem věrný vášni lásce vroucnosti a i v bolesti pro tuto tvou nádheru existuji a jsem herec v našem světě ty jsi herečka němého filmu ale náš průchod je romantické filmové natáčení které intonuje píseň "tady je naše vroucnost láska bez bolesti" ty bys mohl být já budu ty jsi pak jsme oba díváme se a vidíme stejnou perspektivu stejný směr stejnou budoucnost náš koutek stejný prostor všechno se hodí všechno bere všechno já promítám idealizuji konečně pracuji na stejné cestě skrz stejnou cestu dýchám a vzdychám ty vždycky vzdycháš jestli ses bála budoucnosti bylo těžké vidět tě trpět aniž by tě to bolelo protože tě to nebolelo byl to život víš že ano nevím jestli ano protože si představuji a představy nejsou spolehlivé ale vím že ano jsme spolu i když odloučení jen abych tu byl komunikuji ti odpovídám vím kde jsi nikdy nevíš jestli budu ale nacházím se tu a tam jsem vždy s tebou pokračuji aniž bych věděl protože si to jen představuji ale představuji si vše dobré bez hranic nejsou žádné překážky jsme ty a já vždy tu spolu nebo odloučení jsme spojeni, potřebuji tě a ty potřebuješ mě ty jednáš já reaguji ty se směješ ty se usmíváš ty mluvíš ty schvaluješ ty se díváš ty vidíš ty si všímáš já souhlasím my jsme vždycky v souladu jak tě chci jak po tobě toužím jen pro polibek já cestuji já běžím já létám já vždycky klopýtnu ale nepadám ani se nezraním ty jsi lék na mou touhu já slibuji že tě potkám a objevím všechno a já nic nevím protože už jsem si představoval jak bude budoucnost já tě viděl a cítil ty jsi cítila jsi ty jsi cítila mě tebe a já cítil, že jsi cítila i ty mě, protože jsi četla, co jsem napsal, a to, co jsem cítil, bylo, že tě chci mít vždycky u sebe překonám vzpouru, ale žádná bitva se nekoná omlouvám se za překlep nikdo za to nemůže, protože chceš vidět i bez pohledu vím, že si to představuji

vidíte, že císařské dobytí je skutečné a že to nebyl výmysl, že to byl pohled bez klamu.

Nulovost neboli nula zde spočívá v tom, že nikdo neopouští hru, když někdo dosáhne toho, co chce, cítí se dočasně šťastný, protože ambicí je dobýt a pak znovu dobýt, takže je šťastný, že dosáhl, a frustrovaný, protože dosáhl a vždycky chce něco víc a teď jsem šťastný, ale pak mě napadlo další přání, teď mi tedy pan génius splní ne tři přání, ale arem přání a teď pane génie nezmizte, chci něco víc, za krásou je charakter, ta síla, která nás žene, abychom vždycky následovali osobní a uskutečnitelný idealismus, takže člověk hájí individuální ideál chování a sociální ideál. Za krásou se skrývá charakter, tato síla, která nás pohání, abychom vždy následovali osobní a uskutečnitelný idealismus, proto hájíme ideál chování a společenskou individualitu, milí přátelé, tento rozdíl, který označuje postoj jednání a zhmotňování podle představy, myšlenky, způsobu bytí v souladu, tedy v hledání, nebo dospívání k pýše tato přírodní síla, která nám umožňuje být tím, kým jsme jedinečnými bytostmi a generátory samotného důvodu, pro který každý z nás usiluje o to, aby byl výjimečný, ó nevěřte tomu, jednou už jste padli snášíme to, ale také milujeme a bojujeme stojíme s vírou padáme, aniž bychom chtěli jít padáme bez padáků vše nedotažené ve vině bez výmluvy a vzhůru! Tvoje zelená, tvoje hnědá tvoje kouzlo princezna tvoje duše hoří chci tě jako někdo kdo chce žít, dýchat radostně tvoje barvy mě léčí z mých bolestí tvůj lesk je moje fascinace tvoje krásné a milé vlasy bijí tam vytvářejí vazby mezi kořeny srdce zabíjí samotu blahopřeji si s vděčností k té vášni té ruce tomu doteku, tomu úsměvu který mě bere do ráje

Viděl jsem tě, podíval jsem se na tebe, všiml jsem si tě, znovu jsem se podíval, znovu jsem si tě všiml, líbila ses mi.

Líbilo se mi to, bylo to gesto lásky.

Byla jsi taková a řekla jsi mi ano viděl jsem že to tak není zeptal jsem se tě jak se máš a ty jsi skoro plakala bylo mi smutno a ty jsi mě požádala abych nebyl takový požádal jsem tě abych nebyl šťastný jsem jako ty kdyby jsi se jednoho dne ocitla ztracená mysli na mě jako na výchozí bod mysli že život je mapa a že jsi mě našla a já jsem řekl vítej začni cestu tady a že nic už máš účet u mě a že mě máš ve své skrýši dej mi pusku a všechno bude krásné.

Představovat si bez tvoření psát bez čtení poslouchat bez poslouchání studovat bez memorování tady je motto má téma vidět a cítit a nechat jít v písmenech ve slovech ve větách v básních se mnou je všechno téma dnes se cítím aktualizovaný modernizovaný bez minulosti i když si vzpomínám zapomínám a dělám všechno znovu v přítomnosti cítím pochopení pravdu cítím věk ve tváři dívám se do očí a vidím bez ironie a demagogie jsem spontánní jsem věčný, přesný a aktuální dnešek byl takový zapomeň na to udělej to tak, jak by to bylo, kdyby nebylo předchozího okamžiku vychází to zevnitř dívám se navenek vzpomínám si, že existuji a vidím se v přítomnosti okamžik už je pryč už je pryč já se dívám na přítomnost tváří v tvář okamžik událost ne z minulosti, ale teď se objevilo téměř vyvstalo to slovo činu jediného faktu touhy vůle nakonec radosti jen psaní nic neřeklo, ale odpovídalo vidění toho dne a psaní se zrodilo energie radost člověka, který žije svůj den-den se vznáší a téměř mizí průzračná a klidná voda, která stéká po něžné tváři jsou slzy, které stékají po tvé tváři dívky dámy ženy, která se někdy ztratí a neví dobře, co chce, ale touží být sladká jako třešně jsou písmena jsou slova někdy tak

hloupé jiné tak jasné, že přicházejí zevnitř se září, nevím, jestli dělají furor, ale cítím pálení rány cesty do tvého nitra, je to zlomový bod, průchod tvým světem a já vidím.hlubokým pohledem vím, co cítíš vím, čeho se bojíš vím, co chceš v těchto odpoledních nocích v těchto nocích samoty je vášeň je touha zavíráš oči cítíš se bojíš chceš a já myslím na tvůj šťastný a dychtivý úsměv čekám na někoho odvážného berou kradou napadají, ale neberou si mě, které je tvé náš sen naše setkání na břehu řeky usmívám se hraješ si s kamenem pod vodou, který se hýbe a hýbe kámen je tvrdý, ale ty a voda jste čistí majitelé největšího šílenství když si sednu, přemýšlím píšu mezi řádky v představách jako ryba v akváriu kde nic a nic ale neunavuje se dýchá okysličuje se a hledá svobodu plavání jednoho dne bez akvária aby ho držela a pak sní ahoj vidím tě tam ptám se jak se máš víceméně říkáš poslouchám a přemýšlím čím víc vidím ais z tvého méně vidím příliš mnoho nikdy méně vidím a cítím to, co tě trápí a neuvolňuje tvou pozitivní a tvůrčí mysl ale nikdy nebyla negativní byla konstruktivní piju kávu ztrácím víru někdo mě chytá cítím dráp, který mě chrání někdo, kdo na mě nikdy nezapomene a říká mi, že jsi tu ano chci tě šťastnou šťastnou a spokojenou jako pořádty šťastná a spokojená jako všichni ostatní to je to co si přeji pro tuto populaci ve vývoji tak je vášeň dívala jsem se dopředu viděla jsem tě přítomnou bylo to okouzující bylo to kouzelné vše co jsem chtěla jsi byla jen ty jen já a ty jak jsme byli šťastní dívala jsem se na déšť který padal a spojoval nás mokré a zamilované byli jsme všichni zaplaveni těmi kapkami kouzla a vším co se přenášelo byla radost kdykoliv se cítím kdykoliv píšu je to něco co vidím vzpomínám a vidím tě vždy před sebou v budoucnosti a v přítomnosti chci-

ty navždy kdykoli si vzpomenu vidím tě u sebe pupek na pupek rty na rty tělo na tělo spojení víc než přátelé bylo to vždy něco co jsem viděl a neřekl bylo to něco co jsem chtěl a cítil něco silného spojení bez trápení vložil jsem tě do své představivosti bylo to stvoření něčeho krásného v odstínech žluté jako slunce nikdy nezhasíná a vyzařuje energii po celý den když zhasnu světlo stane se tma vše zastřené vstoupím do té dimenze je tam tma důvod je tam tma není tam důvod v mých představách to bylo stvoření něčeho krásného v odstínech žluté jako slunce, které nikdy nezhasíná a vyzařuje energii po celý den když zhasnu světlo, stane se tma všechno je nejasné vstoupím do té dimenze je tu důvod tma není tu žádný důvod je tu představa nicoty prázdnoty toho, co není vidět všechno se promítá do tmy je tu představa zdi překážky jsou strženy horší než chapadla představení začíná rozsvětím světlo opona se zvedá až když

Já jdu snít, ty myslíš, ale ty nemyslíš, stejně jako nic není stejné, myslí myslí různě od lidí k lidem, ty si myslíš, že já také myslím dobře! Myslíme a jednáme vždy jen jedno bytí se má stát jak vidím tmu jsem pasažér ne světla lásky dokud jsem celý cítím části těla spící emoce přerušené tónem zvukem který mi říká uvolni se zdůrazněné a vstřebané uchem se znovu objevuji ne usínám ale možná je lepší něco zapomenout uvolnit napětí puls jsem zastavil svázaný znovu se nastavil možná už je to pryč osvobozuji se a jsem klidný ale vždy existuje řešení otázky nereaguji ale jedním beru situaci do svých rukou tady je dobrá příležitost ukončit utrpení.

Myslel jsem, že se mi to zdálo probudil jsem se a viděl tě ve snu vypadalo to jako pohádka ty jsi byla ta, která měla více půvabu více krásy ovzduší princezny byla jsi mou inspirací nebyla to představivost byl to tvůj rytíř tvůj bojovník pro tebe jsem měl jakoukoliv akci bez brnění chránící mé srdce byla jsi ospalá otevřela jsi ústa usnula jsem na tebe myslel

opíral jsem se o tvůj bok.

ležící jsem požádala o polibek splnila jsi jí přání chtěla jsem být s tebou našla jsem se s tebou ve snu vidím tě klidnou okvětní lístek lilie tvůj parfém mě svádí vede mě k tvému setkání točí se mi hlava a jsem zmatená jsme na tvé střeše vidím hvězdy opírám se o tebe a dokonce se ztrácím usmívám se cítím, že je to tak dobré nechat mě jít dál není nikdo jsi tak něžná jedna mezi více než tisíci nebo lepší nekonečná je to tak krásné co k tobě cítím víc je nemožné cítit je nechat se jít pro tebe pro tvé kouzlo pro tvou radost.

Jsi tak roztomilý, jsi dítě, které už chodí nahoru, jsi tak sladký, jsi přítel, kterého chci mít u sebe, jsi zábavný, jsi nejlepší, jsi největší, jsi všechno, co jsem chtěl a přál si krásného syna, jsi velmi milující, jsi velmi usměvavý, jsi sympatický, jsi největší radost, jsi můj syn, jsi můj svět, jsi můj zlobivý nezbedný chlapec, jsi ty, tiago, můj syn, jsi můj chlapec, můj roztomilý a chladný kluk, jsi skvělý celý den, tvůj úsměv, tvůj úsměv, tvoje radost jsou fascinující energie něčeho čistého přeskakuješ zeď přeskakuješ plot chodíš si ke mně pro bonbony chodíš a dáváš mi svůj pudink jsi tak milý tak hodný celý den jsi vždycky usměvavý a připravený jít na ulici, na zahradu jsi kluk rošťák mám tě rád a ty máš rád mě chci, abys věděl, že tě chci mít vždycky u sebe.

Cestoval jsem pod mraky letěl jsem pod oblohou byl jsem na planetách na Marsu a v Jupiteru na Marsu jsem se rozhodl tě milovat a v Jupiteru jsem tě chtěl a tady je moje bytost letící z pera na planetu byla v ní síla byla v ní energie byla v ní radost bylo to něco co se přenášelo byla to láska v podobě květu měla sílu slunce pohybovala se jako slunečnice měla vlastní vůli v neustálém hledání něčeho hořícího byl to sen bylo to dobytí byl to cíl vše s vášní bez rozměru bylo to velkolepé bylo to úžasné.

konečně velmi zamilovaný vyhlédl jsem z okna všiml jsem si obzoru přešel jsem očima kopec podíval jsem se před sebe uviděl jsem tvou hvězdu jasně jiskřila zvedl jsem oči uviděl jsem měsíc byl můj a tvůj byla to krajina byla to cesta viděl jsem tě cestovat po souši i pod mořem doprovázel jsem tě cestovali jsme dobývali jsme se navzájem po souši i pod mořem byl to jen měsíční svit.

Saudade je chtít, je toužit, je milovat, je myslet, je cítit, je postrádat tě, je chtít tě tu mít, je toužit po setkání, je milovat tě, je stále na tebe myslet, je cítit tvou přítomnost.

Mám chuť něco vytvořit, ale je to velmi nejasné, abych si představil, že vytvořím a přeměním psaní pro někoho, kdo bude číst, nevím co, ale vím proč, ale chybí mi inspirace Musím se postavit čelem k této situaci psaní a mít něco ke čtení Začínám přemýšlet, že se snažím nechat jít, vzdám se, protože to není snadné dosáhnout.

Kdyby byl den vyprávět dobrodružství nebo neštěstí jen v jeden den ani 1 rok dnes po 1 roce vidím 50 dní je 365 dní v roce 7 dní v týdnu 24 hodin denně tady je trochu 50 dní okamžiků pro tyto 365 rok některé dny v týdnu a některé minuty pro 60 24 hodin časy konečně, žít okamžik!

Byl jsem abstrahovaný, šel jsem tam, přišel jsem, byl jsem pohlcený, trochu pokroucený, bylo to trochu divné, ale nebyl to sen, byl jsem vzhůru, připravený hodit kostku, byla přímo přede mnou.

podle toho, jak fungovala mysl, jsem si představoval a především to bylo něco, co jsem si vytvořil, a pak jsem musel žít svým bytím, a to je žít a být.

Víte co? Existují věci, které transformují věci ,je to již něco a věc, která byla věcí vyvolává n věcí, ale kdy? Když se proměnila a byla to opravdu věc, která už něčím byla, no, věci života!

Byla to mlha pod těmi, kdo letí, byl to vzduch, který se jen tak dýchá, bylo to chtít zvítězit beze strachu, byl to měsíční svit u moře, byl jsem kapitán, měl jsem všechno po ruce, na palubě se objevil obraz vyhrané bitvy, byl to úspěch.

kdyby se to jednoho dne stalo, ó jaká radost, někdo by řekl, že zavřu dveře, otevřu okna a neohroženě poletím pod rájem, jsou ti, kdo nevědomky vynášejí soudy, já se utvrzuji ve vzájemné shodě, jsou tam volné noty, v atmosféře na velmi horkém místě jsou lilie, jsou tam měsíčky, chcete-li, je tam mokrá země, vlhká na stropě, tlumená a bezmocná lampa se držínapětí stoupá jsou tu tíživé chvíle, i těžké, ale nikdo, ale nikdo nevěděl, co jen jeden pochopil a pochopil, jak být sám v davu tady je jedna věc, ale žít bez existence a hlavně chtít žít usmíval jsem se pro chvíle plakal jsem pro lítost psal jsem, co jsem nechápal, ale hlavně jsem cítil, viděl jsem všechno a nic jsem neviděl, protože pak jsem plakal jen proto, že jsem se dal a nikdy tě neopustil, ale nic nevím a tady je ta parfém, který se rozšířil a zažehl ostrou bolest vášně bylo na čase říct ne jen proto, že pak něco existovalo něco se hýbalo v žilách krev tekla někdy vzdáleně ze srdce, které nepumpovalo šlo jen o to mít představu, jak vašeň bije silně a mocně i v duši chudého člověka především to byli lidé a měla rozum, protože se něčeho bojí cítí, že nakonec je vždycky konec a začátek myslím, že si to zasloužím

není to pro mě ani pro tebe je to pro oba protože milujeme a také odmítáme něco co končí něco co se rodí kvete a roste co všechno jeden den existovalo a ve vteřině zmizelo bylo to tak všechno co se stalo nejen proto že člověk chtěl žít jeden den a ještě jeden okamžik vždy nestálý aniž by byl velmi důležitý byl to okamžik byl to čas v nezdaru byl a přestal být stačilo věřit někdy se znovu narodit jak jsem se mohl dívat a ne si to představovat byla to pravda v něžném věku co je přesné to ukazujejestli v činu jediný čin dobývání srdce plod představivosti bylo to spojení aniž by něco nebo někdo řekl ne to co se stalo bylo něco čeho jsem se bál všechno co se chvělo nebylo marné bylo to jako když někdo podá ruku s mopem vždycky je někdo na straně ne protože pak člověk musí říct ano i přemýšlení ne to není správné ale ano je ne a vždycky to tak bylo nikdy jsem nechtěl ale někdy jsem dělal že ano se proměnilo v ne tady je upřímnost bojuje za svobodu jednat s pravdou ne je ne a ano protože nejsem a nejsem jen proto že chci být naživu protože existuji a byl jsem už když jsem si myslel že jsem byl čist rozšiřovat a psát spát běžel jsem při chůzi a byl jsem v klidu byl jsem v pohybu plodem svobodného a chytrého myšlení byl jsem pozorný k pohybu chodil jsem a chodil jen proto, že jsem miloval jsem i když nejsem na tomto světě milující nevěřím v pověry věřím v člověka a jeho vynálezy otázky domněnky představy iluze ať s ionty nebo protony i vytvořit rakety světlo je v energii a to člověk neviděl ale vyrobil bez vedení šel a dostal to bylo člověk byl tak sprostý byl jen představovat si a tvořit byl smysl ne šestý smysl jak se říkalo ale bylo to tak skutečné že se to stalo kdykoliv chtěl.

Kdybychom žili chvílemi, ať už by to byly chvíle

výmluvné nebo dokonce vřelé, nikdo by neřekl, že láska je bolest, která bolí představte si lásku bez bolesti, neboť ať je jakákoli, potřebuje vroucnost s žárem dechu delšího, než byste si dokázali představit pravda je v milování a dávání, i v utrpení, i v nevidění, ale především v cítění a působení bolesti k lásce, i v nevidění, ale především chtít chránit svou lásku před bolestí, ochranou, která vytváří vztah vycházející z citu lásky bez rozumu, protože pak bolest vychází ze srdce v tvém pohledu vidím moře, které jen pohledem mě nutí milovat řasy bijí do písku slzy se kutálejí ve vlnách vidím písčnou pláž s mušlemi klopýtám o hvězdy pláč, zrnko, aby se mé srdce nasýtilo.

Pokud jsem trpěla, bylo to proto, že jsem neviděla nebo nechápala, co jsem prožívala, usmívejte se slunečnice, rozveselte se a zkrášlete se slunečními paprsky zdarma.osvobod' se a ukaž svou krásu co dusno co šílenství co strach každý má trochu bylo to něco co se pohnulo neviděl jsem jak se to stalo bylo to trápení na dlouhou chvíli jak jsem mohl čelit šepotu teď se to nesmálo protože někdo viděl člověka který na chvíli zakolísal jen proto že se podíval a odešel tam čeho si nikdo nevšiml Proč bylo ticho trpěl jsem něčím žil jsem a trpěl jak jsem cítil noc byla chladná vracel jsem se u cesty se vším a s ničím nikdo nikdy nebyl dál ale jako někdo jsem se nestihl jestli ve tvých očích jsem viděl jistotu jednal jsem s jasností a měl obratnost smutku teď že pro nejistotu nejednáš, jsi se mýlil pak jsem se podíval na strop a všechno se mi zdálo opuštěné ach jaká bolest ach jaká smutná a úzkostná vize podívej se na mě slavný v hodině že jdu k zemi jen proto že jsem upadl a sestoupil jsem v pokoře všeho co existuje v lidstvu ticho znepokojující hlas znepokojující ticho někoho kdo pro to co neříká se stává šťastným probudil jsem se v den který jsem ztratil pro mě řekl že to nebyla radost

co jsem cítil a všechno v jeden den zítra bude lepší bylo to, co jsem chtěl jen proto, že je člověk dostane smutný

V temnotě osamělosti natáhni ruku, neodmítej bratra, neboť není marné dotknout se tvého srdce, kdyby bylo jen samo, nebylo by lítosti.

Na těchto kamenech sedím a píšu pro tebe, co jsem nikdy nezapomněl, tvůj úsměv, tvou společnost jsem vždycky cítil, když jsem byl sám, čas od času jsem na tebe myslel, když jsem se cítil dobře, když jsem si na tebe vzpomněl.

Kdykoli se mi zdá, probudím se a podívám se na sebe a ptám se sám sebe, jestli je to opravdu tak, jak jsem si představoval nebo myslel, nebo jestli jsem jen cestoval sen nic nestaví nic se nemění, je to špatné vnímání, takže se mi málokdy zdá, že je frustrující se probudit a všechno je stejné beze změny, nakonec snění nebo nesnění všechno zůstává stejné.

Ve smutném a mizantropickém nočním prostředí, tichém a mlčenlivém, velmi mlčenlivém, však svítí hvězda, svítí měsíc, který osvětluje i to nejdivočejší a nejkrutější prostředí, je tu naděje, někdo důvěryhodný, bytost, která nás povzbuzuje a táhne vzhůru, přítel, někdo, kdo se na nás dívá lhostejně, bez víry, nedívá se na nás s láskou, působí nám bolest, nějak nevěří, že je přítelem, a kdo se dívá jen na svůj pupek, i on jednou pocítí rozdíl, kdo je přítelem přítele a cítí víru v lásku i v hodině bolesti, čím jednou člověk bude, by nikdo nedokázal říct, kdyby řekl, že to bylo, aniž by to věděl, protože člověk vždycky dělá něco jiného, bylo zakořeněno v jeho způsobu života, od okamžiku zrození až po růst a nakonec smrt vše, co člověk udělal, nikdo nemohl předvídat, a dokonce ani

věděl, proč to udělal, to je člověk a jeho bytí.

V tvém pohledu jsem viděl jistý záblesk něco ho roznítlo bylo to intenzivní a mělo to důvod ten láskyplný znovu jsem se podíval dál zářil ten pohled mě dobýval zářil jako jiskřivá a silná hvězda která upoutala mou pozornost byl to krásný pocit ten vášně když vidím kde chci být chci aby jsi šel se mnou stejnou cestou je napsáno na tomto pergamenu že jsi můj přítel na rameni někdo s kým chci být vždy a stále toužím po tom místě které dobudeme s naším měsíčním svitem a stejnou hvězdou vždy zářící.

Nechápu nebo dokonce jen nevím stačilo pochopit pochopit vědět pak ano mohl bych tvrdit byl bych osvícený z toho co se stalo byl jsem mimo to co se stalo chtěl jsem jen vědět kde to začalo a nakonec skončilo chci abys věděla že i přes všechno co se může stát jehož konec nemohu předvídat že na tebe nezapomenu a že se můžeš vždy spolehnout na naši lásku v každé situaci protože to není jen vašeň podíval jsem se do tmy viděl jsem hloubku noci byl čas na odpočinek zesílit hudbu v rádiu a nechat mě vzít noc je společník můžeme sdílet ty nejcitlivější pocity, neboť ona dobře střeží svá tajemství rád jí říkám tichá noc neboť má vždy dobré ucho ale málo mluví i když je vždy záludná a tak jsem šťastný.

Jak žít jako vězeň celého světa závan svobody zmírnit úzkost tento pocit vězení dělá napětí zvyšuje nervy mrkají, aniž by ostatní viděli hle, jaké pouta, která jsou uvolněna na nás, že jsou rozvázány, jak to je být svobodný a přirozený k něčemu banálnějšímu nebo smyslné ani jsem si představit, jak to funguje bylo

psaní a mít něco, co si představoval a představoval mé bytí obyčejné bytí pocit a vidět mě psát vše, co prošel v mysli měl potěšení Doufám, že jste při čtení stejně.

Tato osamělá pozice, individuální a bez cíle, tato dezorientace, která nás tlačí k zapomnění až k úplné ztrátě citu, dýchání a touze věřit, to je to, s čím se každý setkává, když žije, jeden pohled, jeden povzdech, cigaretový kouř se rozšiřuje, jeden nádech za druhým, dívám se na hodiny, minuty ubíhají, cigareta pomalu hoří pro něco, co neustále hledám, od této chvíle další nádech, slovo, než uplyne hodina, doufám, že tahle závislost jednou zmizí, stalo se to, že pominulo kouzelné ovoce snahy vytrvalosti pozitivního přístupu, bylo to něco dobrého, ba výjimečného, bylo by to originální, kdyby se takové objevilo z podstaty chtění a bytí lepšího a víc než! Vítěz a ohromující konečně dobyvatel svítání v tiché noci vše v ruce bez háčku vše iluzí s následující podmínkou být šťastný nebo dokonce velmi šťastný jen proto, že jsem chtěl

A protože vše závisí na tom, jak věci cítíme dnes, v tento den kteréhokoli století, jsem předurčen ke štěstí žít to, co jsem nežil naslouchat tomu, co jsem neslyšel, a být tam, kde jsem nebyl. Nuže, znovuzrodit se k životu proměnit obyčejné v něco jemně neobyčejného je již přítomno v nevědomí, v něčem, co nám nelže. Ať to skáče a létá ve smyslech představivosti ať srdce bije silně, aby dosáhlo najednou

Nejvyšší svoboda člověka, který se nesoudí podle svých činů - být znamená žít svobodně.

Jednoho dne jsem jel příliš rychle, havaroval jsem a zůstal jsem pozadu, takže jsem začal znovu s povzbuzením havárie a důvěrou v uzdravení jsem trval na tom a žil, jako by nebyla žádná jiná šance, že jsem se pomalu, ale pevně a přesvědčeně vrátil do nejbáznivějšího závodu na světě, závod se nazývá život, že jsem bojoval a dosáhl cíle, že jsem šťastný, že jsem dobře umístěn na cílové rovince...Viděl jsem, že bojovat sám je nutná svoboda a to je sestra samoty, protože jsem vždycky začínal sám a stál z prvního a posledního místa. Být první a poslední je možné, jen když běžíme sami. To byl duch boje, ale nikdy nejsme sami a máme život před sebou a to je běh pro život a být první a poslední, když začínáme cyklus, je přirozené, že začínáme poslední, ale jsou body, kde jsme vítězové. To je život první na jednom místě a poslední na jiném, ale nikdy se takhle nezastavíme, není běžec v závodě života, vždycky vyhráváme a zároveň prohráváme a to je boj a vítězství v životě!

Hnán volným časem jsem meditoval, srovnával a nakonec se postavil na stranu akce o neklidu člověk se stává nešťastným, když nežije sám, když nevydrží být v klidu je třeba hledat štěstí, které vychází zevnitř, protože člověk netrpělivě hledá něco, co přichází zvenčí no a tento neklid nás činí smutnými vydržet samotu a být v klidu nás posiluje, pokud dokážeme žít sami se sebou, dosáhneme plnosti šťastný ten, kdo nic nehledá, protože našel sám sebe, nemyslete si, že je to autistický způsob života, ale největší štěstí je v nás.

6t there...6t there when you don't ask...6t there when it's not

Potřebuji... Být tu, když mě chceš... Být tu, i když tu nejsem... Být tu, když mě necítíš... Být tu, když mi voláš... Být tu, když na mě myslíš...# Být tam, když si to představuješ Být tam, i když tam nechci být Být tam, když mě miluješ Být tam, protože existuješ Být tam, protože o mně sníš. ...myslím na to, že jsem tam...

Kdybych tě jednoho dne uviděl a podíval se na tebe, řekl bych, jaká zajímavá dívka, měla jsi něco v očích jasný veselý a jiskřivý úsměv, byla jsi žena, pro kterou chce krásné a smyslné, byla jsi ta, která mě svedla a že jsem někdy chtěl jen pro to, co jsem cítil, že se ti líbilo kouzlo? To byl můj každodenní život.

Jednoho dne jsem si představil, že to všechno jen pro bytí, nevím, co řeknu později napsat, bylo to opravdu děsivé, že sen o bytí a nevím, co by se stalo, snažil jsem se popsat, co by nikdy vidět skončil tady výlet o tom světě ticha, který existoval a že někdo trpěl Myslím, že nikdo by neměl dělat jen pro to, co ostatní nedělají pro nedostatek odvahy nejednají, ale umí ignorovat blahobyť někoho, kdo se nemůže podívat a vidět přestat kouřit a přemýšlet! Típnu cigaretu, střet začíná jako lék na zbývající touhu.

Píšu, abych vymítal a tvořil. Po dvou minutách začíná pravda, že píšeš a máš něco jiného, než jsi ty. Cítím, že toho nejsem schopen, na druhou stranu se cítím bojovníkem toho, co má větší pravdu, dobývání. Je to 16 minut od zhasnutí cigarety, touha znovu ji zapálit roste. Vše pomíjí, když cítíte, co se děje.

Přemýšlím, takže si budete muset počkat. Od slabosti k touze po vítězství vše přijde jako západ slunce. Existuji v trvalém kontaktu s touhou. Přemýšlím o půlhodině po hodině, vidím se a cítím, jak chci překonat čas. Cestuji ve vteřinách, minuty jsou jako rakety oslavující každý pokrok. Cítím se lehce a přemýšlím o tom, jaký bude pokrok, kterého dosáhnu. Je tu krok zpět, protože je tu dostupná cigareta. Ve 35. minutě je tu čin, který chci zrušit.

Bylo to bez přemýšlení, bylo to mechanické a procedurální jednání.

Tento přístup jsem měl během procesu hašení situace.

Přesouvám se do okamžiku, do spontánního stvoření. Slova, fráze s akcí a spojením. Slyším v rádiu, že plán může být přerušeno, přemýšlím a cítím, že mám sever. Dalších 45 minut a je tu další cigareta, říkám si, samozřejmě! Všechno, ale skoro všechno mě nutí přemýšlet, a tomu je třeba čelit.

Je to hodina s výsledkem 20 let za 30, které mám.

Jak žijeme 66 % svého života a myslíme na 100 %, které nám může dát 33 %. Bylo to složité, ale vysvětlené.

Pokud opravdu toužím, musím bojovat a studovat způsob, jak vystupovat.

Není to snadné, sotva si ještě někdy zapálím "jednu" cigaretu. Vychází to na jednu hodinu a já jsem se vydal po trase, která nemá žádný projekt.

Logicky si nad situací zakouřím. Moje povaha musela obsahovat čistotu.

Uplynuly dvě hodiny a 03 minut a pak jsem si pomyslel.

Podaří se mi vynořit, něco se podaří. Začal jsem s úsměvem, s myšlenkou, že něco vyjde.

Nejjednodušší bylo vzdát se, ale já jsem hodlal trvat na svém. Posílil jsem a jediné, na co jsem myslel, bylo, že jsem vyhrál.

Něco ne přírodní bylo abnormální. Jak se píše na .
budu uvažovat, nejlepší je tak trochu předstírat spánek.

Vůle přijde, ale já neuteču. Jsem bez světla, ale energie nikdy neselže.

Cítím třpytivou sílu, která mě nikdy neoslňuje. Změním se, z toho neváhám proměnit vše.

Jdu tam a vím, proč tam jdu.

Tichá, banální cigareta, něco váhavého než dráždivého.

Až jednoho dne přiletí racek, požádám ho, aby tě přivedl zpět měl jsem, co jsem nechtěl, když jsem nechtěl nic, ztratil jsem všechno, jak bych byl bez tebe, zabalil jsem popis do té vášně, měl jsem obrovskou lásku a vždycky jsem cválal, když jsem na tebe myslel, viděl jsem, co jsem ztratil tady, ty tam, jak jsem chtěl být sopkou, jako by to otřásl tvým srdcem, ta obrovská láska, vždycky vítězná, všude jsem cítil, hluboká touha vycházející z mého světa, vždycky jsem tě chtěl, ještě víc, když ses smála ten pohled štěstí byl silnější než všechna elektřina, kterou prochází všechen proud, který nás poutá a nikdy nerozděluje nikdy neměl v úmyslu náhodný střet představ si most pod řekou, kde chodník už nic neznamenal viděl jsem sopku a utíkal a schoval se četl jsem na kusu papíru slova sladká jako med písmena nebyla kecy měly význam a byly pohřbeny v minulosti něco, co vítr myslel a

odval ten obličej namaloval

štětec na nemilovaném obraze jsi byl tou výslednou součástí umění, kterou jsi namaloval na plátno, byl to ten, který byl její.

Obrázek

Utíkala jsem pryč, utíkala jsem, ale on mě chytil a táhl mě, vzal mě s sebou.

Prokletá postava, kterou ani nevidíte, ale která se sama šíří. Je to nepoznatelná postava zážitku zjevení. Postava mumlá: Bojíš se muže bez tváře!

Ano - odpověděl jsem s jistým strachem. Neboj se, protože já existuji pouze v přítomnosti světla.

Mluvil jsem o světle a energii, ale nikdy o muži, jehož tvář neznám a který se smyslně objeví a uteče, aniž by dosáhl jeho postavy.

Stín je bytost temnoty, která nežije bez světla. Podivný jsi stín, který se skrývá ve tmě a v tichu. Ale vynořuješ se ze světla a s tím kloboukem, který nosíš bez tváře, černý. Stoupám k nebesům, zvětšuji se zkreslením tvého pohledu a metamorfním světlem. Nebi se směju jako nikdo jiný, směju se s nadhledem sultána a s nadhledem zmatku, odpovídám rychlostí černého nebe a zhušťuji se do kapky krystalického a ostrého deště. Ale pro muže bez tváře voda proniká mým tělem a můj vlastní plášť nenasákne. Je totiž vyroben ze stínu. Tyto imaginární postavy jsem ztvárnil, abych v tiché noci vyplašil ty, kdo prchají před tmou a hledají světlo.

Jsem stínový přítel neštěstí. Celé zlo

postavy je neexistovat.

Je to chybějící zjevení.

Křik jako forma vitální rozkoše se vynořuje ze zakalené duše,

Pocit ochrany druhých a strašlivé bzučení duše.

Ten, kdo se zvedá, ne vždy padá, ale zvedá podvod k drzosti.

Ve skutečnosti vidíte vzestup, nikoli pád z útesu.

Ve výšinách vln, kde zelená leží a modrá bledne.

Červená barva se objevuje jako varování před zásadami ostatních.

Temné, pochmurné, frivolní není vždy přítomno, jako by zostřovalo zoufalství pronikavého, tichého výkřiku.

Ve slovech se odkazuje na setkání s nadpřirozenou magií, která zahrnuje vášeň.

Bez háčku, písmeno po písmenu se staví literární hradba slov a vzniká nevyhnutelná skutečnost..., kam proudí psaní a slzy nezlomné spokojenosti, jejíž bytí se neprotiví, ale jako by se oživovalo a vynořovalo se průlomem v antarktickém ledu, který odpuzuje samotné kouzlo bytí mezi zázračnými bytostmi a jako by se vyprazdňoval do horoucího ohně touhy vyslovit to, co bylo dávno ohlášeno. Píše a převádí do své duše úlevu stroje stvoření. Mezi řádky a výroky je tu to, co si jeden myslí a druhý komentuje.

Vertigo

Začátek, propast, protože čas není pomíjivý.

Paralelní pád špatného startu, ochladím. Na špičkách balancuji a skáču, potápím se. Nezruším se, skáču a představuji si závrať. Rychle se srdce lekne, pro něco si představuji cestování. V popředí jsem ve vteřině viděl všechen život, jak plachtím vzduchem. Byl to volný pád, který pád dopadu na zem... přes mokrý asfalt, který se leskne na silnici, dýchám hluboký vzduch je ledový! Mokrý asfalt cítím chladnou vodu, která se leskne ve tmě, připomíná mi jasnou a třpytivou oblohu, a tak silná byla ta země, silně ten náraz zničí to, co mělo přijít. Hodiny se zastavily a zvěčnily okamžik jeho myšlenky. S rychlostí převyšující vítr se piruetou a klikatě vracely nahoru, nahoru, zpátky do předchozího okamžiku, aby žádný následující okamžik neexistoval.

Hrdost pocit vidím jak druhý trpěl někdo kdo cítil a že druhý nikdy neviděl v kůži druhého doufám že nikdy nebudeš trpět duch pomoci a vzájemné pomoci stoupá na cestách jsou balvany jsou to překážky které vzbuzují hrdost rodí se ve mně víra protože svět přišel bojovat až do konce a hlídat tě a nakonec být a jít do hloubky vstříc druhému a jeho světu šerm v umění šermu jsou úderu způsobit vše prochází pocitem úderu z hrotu meče boj trpí nechtěně, který přenáší sílu vítězství a mít a hle, září vítěz a poražený při pádu cítí bolest, ale vstává a vítězí je bojovník, který přemáhá bolest představuje si na vrcholu poslední dějství a zahlédne slávu vítěze a poraženého všichni, kdo bojují, si zaslouží vytoužené vítězství.

Toho rána

Bylo to frivolní a tísnivé svítání slza ne

velmi daleko od nezměrného výkřiku, který měl smysl na zvlhlé tváři svítajícího rána již noc předcházela uplynula doba vznikl nářek a řekl, aby byl pozorný na slunce, které přijde a které vypařilo slzu, která kapala a svět s mraky řekl usmál se prostý ohromený rozhodl jsem se rozhodnout pro to, co přijde. Rozhodl jsem se rozhodnout pro to, co přijde hodlal jsem se ovládnout a to vskutku zkouška rozhodnutí bylo učiněno neobjevilo se z ničeho podaří se mi vynořit ze dna pocit, že jsem cítil hodinu zvyků o odchodu odvaha a vytrvalost mě živily naději propast se vyjasnila a z mlhy a zrádného větru se objevila vůle dobýt něco, čeho bych dosáhl.

Štěstí se mělo spustit samo čas milovat sebe a postupovat v bojích a bitvách bez selhání to byla jistá trefa pro následující dny jsem udeřil do ruky četl jsem hodiny, minuty a vteřiny a osvobodil se, jakoby kouzlem to bylo to, co jsem ten den viděl šťastný a spokojený víc než mnoho lidí, bylo to jiné, přišlo to z mysli, určitě se to mělo stát, mělo to vést k jednoduchému výsledku.

Web

Podíval jsem se vážně na své okolí viděl jsem krajinu a ta nebyla ošklivá podíval jsem se na společnost viděl jsem pavučinu, kde je všechno, ale všechno propojené a představil jsem si pavouka byl děj skutečné drama smrt byla pavoukova návštěva a pavučina byla pro ni jakousi večeří, kterou si pavouk vzal. kdo nejvíc trpěl a utkal nejméně, bodal do lidí a jako by je uspával ten požírač dostal každého jednoho dne se mi zdálo, že ten, kdo zemřel v jeho síti, byl ošklivý pavouk smrt přestane existovat a smrtelnost podlehne to byl sen o tom, že budu nesmrtelný beze strachu z pavučiny, pavouka a života, kterému všichni podlehneme, ale je na nás, abychom si vytvořili

Jestli je možné být dobrý, aby se život nezvrhl v ošklivost, mít vůli žít a nevidět pavouka jako konec, ale jako konec cyklu společnosti/sítě, která se stále staví, stavba sítě byla evolucí a pro pavouka neexistuje řešení, zůstává jen síť, ošklivý pavouk a moje představivost.

Kavárna Luzes mezi sotva uhašenou cigaretou a opečenou kávou jsem přítomna v tomto prostoru je vzdušné a dobře navštěvované místo, kde se objevují lidé odkudkoli, kde se vidím v budoucnu, aby vytvořili vazbu v tomto prostoru, kde budu psát a mít cíl, který doufám, že dosáhnu asi za 2.000 hodin z toho asi jednu denně se věnuji v tomto prostoru konkrétněji nazvaném kavárna světla kde doufám, že osvětlím mezi řádky svůj každodenní život cítím uvolňující energii i když je to jen na okamžik budu udržovat každodenní proces psaní neustálé tvoření, bloumání, přemýšlení a psaní je něco, co považuji za vzrušující a náročné moře představuji si sebe mezi moři na dně mého světa je život! Ponořím se do oceánu psaní, kde vidím inkoust, který kape, aby vytvořil mezi krásnými řádky texty, věty, básně nebo i prosté úvahy bez velké pozornosti a spěchu, dokonce i napětí existuje ano záměry v mém oceánu loví písmena s harpunami, aby dosáhl hluboko do srdcí, které cítí rozmanité emoce, pocity, ale to, na čem záleží, je ponořit se do našeho moře a především láska k různým mořím.

Zapalují lucernu síly k energii a pak osvětlená prázdnota zhasíná, s pocitem naplnění se ve mně probouzí nekonečná touha. Stává se, že světelný plamen osvětluje odpoledne, které ubíhá pomalu, velmi líně, je to světlo probouzející zářivý pohled a jako by se rodilo vítězství v přítomnosti poznání

vydechovat hustý parfém, intenzivní a nakažlivý, vůni, při jejímž vdechování člověk cítí potěšení a jak je dobré každý den dýchat nikdy stejný vzduch úsměv úsměv, který není vždy přesný, ale který vás dělá krásnými diskrétní intimní úsměv znamená radosti a hýčkání jako by to byla fascinace nadčasová radost velmi přirozená a uvolněná když se moudře usměješ zasáhne mě záře, která záludně nelže a když se mě dotkne, je ohromně jiná zůstávám na okamžik lehce zahloubaná přemýšlím, jak štěstí vzniká ve skutečnosti z duality veselého úsměvu na pohled s velkým leskem, jak jsem to někdy zažila.

Fado a fado osud, který značí touhu bez vzdáleného věku poušť, ale velmi blízko žízeň vidět tě touha chtít patřit jen tobě pocit ne všechno, co cítím, píšu, ale cítím to, co píšu.

To je prostým, ale nikoliv zdrobnělým způsobem to, co mé srdce slyší slova větru. Kdyby ti vítr vzal pár slov, napsal bych ti deštěm to, co bych ti řekl na pohlednici, nakreslil bych obrázek slunce s jeho paprsky a řekl bych ti, že jsi moje energie a že pro tebe mé slunce bude vždycky svítit i ve dnech, kdy bude sněžit.

Myslet, uvažovat a jednat či nejednat se nevyjadřuje, člověk cítí, a protože je těžké cítit a nevyjadřovat se, někdy stačí jen existovat, ale uvažovat před reakcí jakoby cítit, zpracovávat a předstírat jakoby ovládat myšlení, jednat či nejednat okamžitě.

Je to pocit po zamyšlení, pak ano reakce, kterou nemusíme cítit, také nemusíme někdy reagovat.

za umlčení myšlenky a setrvání pouze pro přítomnost, která znamená bytí.

Překážka nebude překážkou samotná ukázka vítězství beze strachu někdy cítíme bolest, ale záleží na tom, abychom žili a bojovali, abychom se rozvíjeli, někdy je to růst a učit se v boji o život musíme vždy reagovat na prohru, na neštěstí překonávat překážky je maximalizace sebe sama v překonávání je maximální potěšení zvítězit a dát nám správnou hodnotu překonat sebe sama a získat hodnotu v učení se z porážek a nakonec vyhrát je podstatou života.

Mořský vír voda se valí v moři, písek se mění po kapkách zrno po zrnku vánek se valí po zemi, jednou rukou chytám kapky moře druhou písek mořské krajiny je nesmírnost ponořená v ruce se uvolňuje, osvobozuje, rozšiřuje pocit toho, kdo měl všechno v rukou, ale ne všechno je v rukou ani na všechno nedosáhne někdy uniká mezi rukama to, co chováme v srdci a cítíme v rukou všechno má cit a záchvěv, který vzniká tvořící vír.

Ne že by to, co vám říkám, byla pravda, ale není to absolutní lež!

Plamenná bolest ze ztráty. Kde, ale kde jsi? Co jsem to udělal?

Nesnil jsem, neboť bdím a čekám.

Přijdeš, zachráníš mě před tím reptáním, které mě odvádí, trhá, rozbíjí a kazí a říká, že nejsi! Tam, kde jsem, chci víc, nesnesu jen být a dýchat.

Procházím se po frontách a tady je něco, co mi nedá.

postupovat vpřed.

Protože ustoupím a vrátím se tam, kde ani nejsem nebo si myslím, že jsem.

Chci utéct, upustím cigaretu, ta dopadne na kameny a vzplane.

Mé srdce je jako cigareta, která zhasíná, dokud se nechce znovu zapálit, ty budeš ten, kdo se utáhne a rozváže. Protože já nechci, nechci být volnou nití, která se dál svazuje, už žádné utahování.

Nechci být tím, co o mně říkáte nebo říkáte, chci být tím, co cítím.

Ten slepý uzel, copak nevidíš, že škrtí, utahuje a ničí. Ten uzel se roztříští.

Vše se vrací k nulové hodnotě. Chci být jen nulou bez jakýchkoli logických návazností, nechci být ani kladný, ani záporný, ale vy trváte na tom, že musím a děje se.

Dovolte mi.

Proč pláču?

Nevím, ale slza vždycky ví, proč padá a uvolňuje se, vím také, proč někdy padám do cizích chyb a proč se držím, aniž bych se pustila.

Chce se mi plakat, chci to nechat být. Ta hořkost pocitů, která mě zanechává horkou zimou, z níž se třesu, ale stojí za to plakat a smát se a cítit. Konec se postará o konec, k němuž přijde slza ne vylitá, ale stále na očích a kape na tvář slza lhostejnosti.

Přemýšlel jsem, jak se máš. Tak banální, tak jako to, co si myslíš, že jsi, jsi vzor.

Je mi jedno, na co spoléhám, chci vidět, co mi nemůžeš dát, a to, co potřebuji, nejsi ty.

Chci sebe. Chci tě takovou, jaká jsi vždycky byla, jakou jsem si myslela, že jsi, nebo když jsi nebyla, jakou ses udělala.

Já jsem já.

Nevím, jak jsem začal tento příběh. Myslím, že několik zasáhne, ale také nemám šíp nebo luk, natož terč.

Nemírím, abych se trefil, nechci ani píchnout, cítím, že to, co jsem trefil, jsem já sám, šíp mi uvízl v srdci, proto ta bolest. Osamělé srdce, zjizvené ranou, která ho neoživí, bolest je příliš silná na to, aby vůle pumpovala.

Nejsem svobodný. Nikdy nebudu úplně svobodná, miluji svou svobodu, ale cítím se svázaná, protože on mě miluje.

Proč mě milují?

Milují. Chtějí být svobodní a k někomu připoutaní. Chci se cítit sám a nepovšimnutý.

Nechci ničemu rozumět, nechci o ničem přemýšlet, protože mě napadáš, chci mít odstup od toho, co se blíží.

Nechci lásku, o níž se říká, že je svobodou. Chci se jen zbavit toho, co je ve mně.

Úzkost, ztráta. Byl a už není. Přišel jsem v tu chvíli, aniž bych cítil, že jsi odešla.

Tato povaha dělání a rušení a ještě více, říkání nám, co máme dělat.

Nechci nic dělat, nechci chodit daleko, chci jít tam, kam nechodím.

Odejdu a nic si nevezmu.

Nepláču, nesměju se, nepřemýšlím, nedívám se a pro pocit nejsem mrtvý.

To je ale tragédie!

Jdu a musím jít, jednoho dne podlehnu i já.

Proč? Ano, ptám se, proč tohle, proč tamto, ale nechci přemýšlet o tom, co už bylo sděleno.

Nechci bojovat, nechci se tolik podobat někomu, kdo nikdy nebyl.

Hlas trápí ty, kdo truchlí. Počkejte.

Jezdím na cesty, trpělivě přicházím a odcházím.

Co na to říct, že nemám, nemám toho moc a chybí mi toho tolik.

Vtrhni do mě bytosti, která mi říká, že už nechci. Nechci.

Nechci se vrátit, chci být tady, když hraje hudba a fouká vítr.

Nechci být ďáblem, nechci být andělem, nechci nebe ani peklo. Chci zemi, kde existuje všechno.

Nechci odejít, chci zůstat tam, kde jsem, nechci všechno, co tam je, jen potřebuji prostor, abych v něm mohl dýchat a přemýšlet.

Představovat si a vytvářet svou vlastní existenci.

Chci jen dýchat vzduch. Chci být volný jako vzduch, který vyfukují.

Viděl jsem, cítil jsem, poslouchal jsem a řekl jsem vám i to, co jste si mysleli, že neuslyšíte.

Řekl jsem vám toho tolik a nic nebo téměř nic se vás nedotklo. Chtělo by to příliš mnoho tvé pozornosti, žádné další svádění. Chci tě vidět syrového.

Víte, že bych si někdy dělala peeling, abych měla pocit, že jsem živé maso a že trpím stahováním kůže, která se sama těžko vyvíjí a obnovuje.

Pro tebe jsem v živém těle plném znamení a ran.

Nevím, co chci vyjádřit. Ale něco ve mně hlodá, protože netoužím, ale chci.

V hloubi duše bych chtěl mít od všeho trochu nebo nic, protože to, co mám, pro mě nemá žádnou cenu.

Jsem sám a ty jsi ještě osamělejší než předtím. Psal jsem to, co po přečtení ukáže, co chce moje bytost předat.

Vím, že to není snadné. Myslím, že mnoho nebude řečeno, mnoho bude také toho, co nebude pochopeno.

Zamítnuto.

Rázně chci odmítnout to, co mě ochuzuje.

Banální věci nemají v srdci místo, je v něm příliš mnoho emocí.

To, co vidíme pouhým pohledem, může poznamenat naše srdce.

Nemůže to vystát, nechce to vidět, ale cítí to, co jeho oči vidí.

Nikdy neotvírejte oči svého srdce, protože by už nemuselo vidět a trpět.

Jsem tady.

Vidíš mě? Myslím, že ne! Cítíš mě? Taky si to nemyslím!
Co ve mně vidíš?

Hum, zůstal jsem tady, abys na mě nezapomněla, nesnesu, že tě nemám, protože to, co nás spojuje, nás někdy rozděluje, ale já jsem tady.

Nebudu předstírat.

Budu psát a nechám to plynout.

To, co chci napsat, je nepochybně slza.

Jak jsem napsal slzu, jaká je, smutná, osamělá, mokrá, uvolněná.

Dovol mi, abych očistil tvůj pláč, tvou bolest, tvůj smutek, tvou osamělost, tvou dušnost, kterou představuje samota.

Nech mě lízat tvé slzy, chci pít tu bolest, kterou cítíš.

Sám, sám. Se mnou, to jsem já, jen já! Jaký

jsem? Jsem to jen já.

Pocit se rozšíří na skutečně pocíťovanou bolest.

Jaké to je cítit, že jsme to my. Přemýšlet o sobě znamená překonat to, co přichází zvenčí.

Obrácený dovnitř vím, že existuji, k existenci pro ostatní stačí se na nás podívat, ale nikdy neuvidí totéž.

Chci volné stránky, volné listy, volné věty, volné stránky, volné listy, volné věty, chci, aby se všechno uvolnilo, nechci si nic nechávat, chci se vyprázdnit, jen tak se budu vyvíjet, aby se všechno, co napíšu, všechno vypařilo, bolest z další věty, každé slovo svou bolestí, chci psát, abych se osvobodil. Nechci trpět.

Další den ráno, čerstvý ranní vzduch, také hlučný. Chci noc, tichou noc, kdy ve tmě vidím světlo, které s sebou přinášíš.

Spojme ticho a tmu.

Udělejme světlo ve výpadku. Verše, písně, kouzla, čáry, básně, fráze.

Chci být tvým světlem v temné noci.

Když se nechávám unášet v zákoutích hlubokých přílivů, harfy sirén hrají hlasitě. Chci zůstat a dívat se na tebe, aniž bych ti řekl, co ti napíšu.

Nikdy na tebe

nezapomenout. Nic!

Nic jsem nechtěl,

Účel těchto slov je nulový. Nechci, abyste četli, také už nechci psát to, co vám chci jednou říct.

Teď jsem ale chtěla jen kousek ničeho.

Nevím, jestli si přečteš, natož abys pochopil, co ti chci říct.

Chci, abyste pochopili, že se mnou počítáte, ano, počítáte se mnou, a od té chvíle se na mě můžete spolehnout. Ale nikomu to neříkám.

Počkám, až mě smrt oklame. Smrt?

Smrt neexistuje!

A ten je vždy přítomen. Nebojím se smrti, ale toho, že tě ztratím.

Ne že by něco bolelo, ale bolest z toho, že máš a nemáš, je rozdíl bytí, jak je to možné?

Nechci nic, protože chci málo a nic moc, nechci nic, opakuji, měl jsem všechno, když jsem nevěděl, a teď, když vím, co je, nechci nic, když odmítnu, co je a není, budu svobodný, svobodný od všeho, co mě svazuje, a pustím hořkost, co je to mít.

Dost, chci jen být!

Mohu být sám sebou? Ano, já a nic jiného, nechci ani tuhle nicotu. "nadčasový"

Tlouklo a tlouklo znovu a znovu bez ustání tlouklo s nebývalým proudem anomálie či rány pak se jednoho dne otevřelo a už nikdy se neotevřelo bylo to otevření a v okamžiku zavření jak to vyslovit, bylo moje, vždycky moje, ale nakonec tvoje on, ty a já jedním slovem pak srdce! Hluboký smutek z bytí

Je to nepoznání sebe sama, být pozorný a učit se žít se svým nitrem, a hle, propast je nekonečná. Mít a patřit je něco, co se vždycky vytratí, jako by se chtělo vzdát.

Vždy utopické a hle, bytost se rodí, žije a učí se, a když si skutečně uvědomí, že dobře ví, že se posunula o velký kus dál od poznání všeho a svého vlastního bytí, co se změnilo?

Všechno v mém světě se mění! Proč?

Proč jsem ochotná se změnit a čelit všemu, ale téměř všemu, co pochází z mého světa, mého hloupého světa? Je to intelekt, který mi říká, abych jednal správně! Umíte si to představit?! V dimenzi stratosféry, bez hranic expanze vstupuje deziluze magie nadčasově nedostupné na úrovni samotné iluze vždy s tenebrózním zjevem pravé iluze slova již vyslovené deziluze; generátor intimních konfliktů prosté agonie, která překonává jakoukoli harmonii.

Enigmatická, hluboká a citlivá, to je nezávazná energie písmene plus písmena nebo příliš mnoho písmen, málo slov.

Zde je menhir, který se usazuje, a při psaní je v krátkém čase řečeno mnoho věcí.

Marně k vám budou přicházet věci, mnohé budou ty, které vás opustí, jiné nebudou stát za to. Říci vám, že největší bude pro statečného bojovníka, ale "používám" vás, že málokterý bude stát za to, ale ti v nejmenším nitru uvidí hodnotu, kterou můžete získat jen vy. Žít, růst, učit se a v pozadí vždy utopické malé poznání.

Zde je den, kdy se postupně dozvídáme, že písmo bylo určeno k tomu, aby sjednotilo poznání běžného člověka od vědeckého poznání, že obojí lze vysvětlit pouze hlubokou moudrostí, kterou je četba.

+

Začnu tam, kde chci skončit.

Kouř se v mém pokoji rozšiřuje. I skrze mé nitro je tento narušen. Chci se rozejít s tebou i s ostatními.

Zvládnou to?

Síla, síla a síla, která mě pronásleduje a říká mi, abych šel beze strachu vpřed!

Skončíš dřív než já.

Vše, co budu odmítat, jak se budu cítit... nevím, ale tady nechám svůj malý příběh, pokud jste na této stránce, byli jste zvědaví na můj malý příběh.

Na těchto stránkách vám budu vyprávět o tom, jak najít pravou bytost, která ve mně přebývá, bez vnějšího světa.

Jak je to možné, uvidíme, jak popíšu svůj příběh.

Zatím nepostupuji, ve skutečnosti se stahuji a jsem připraven k postupu. Kouř nadále prostupuje tímto prostorem.

Tento příběh začíná tam, kde skončí.

Chci vám říct, že bojujeme proti všemu. Uvidíme, jestli se mi podaří dostat se na konec a říct, že mám všechno a nechtěl jsem nic, jako maximalizaci vnitřního já.

Teď jsi tady, za pár okamžiků jsem se v cigaretách vyrovnal počtu stránek, které jsi přečetl.

Pokračujme v boji, bude trvat tak dlouho, jak dlouho bude.

Foukejte na hodiny, minuty a vteřiny. Je konec! Začnu tam, kde jsem skončil.

Jsem připraven, tento kouř prochází oknem a vypouští se do vzduchu, chci být tímto kouřem, který existuje jen ze vzduchu.

Chci jen dýchat vzduch

Chci se vznášet a představovat si, co zde budu vyprávět. Dělán to, co nechci, začínám tím, že dělám stále stejné chyby.

Bitva, to je daleko od toho, aby se bojovalo.

To, co vám chci sdělit, jsou pocity, situace a konflikty.

A boj je překonat bytost, kterou jsem byl. Chci být tím druhým, postavou, která mě pronásleduje.

Mé vlastní svědomí, které mě varuje a říká mi: vynoř se, překonej sám sebe.

Tady stojím na místě, ale bojuji proti pohybu, který sleduji.

Vult of mine, come to my self. Osvobod' se, rozšiř se, nech mě být jako ty skrze mě.

Tady začíná to, čím budu. Jaké pochybnosti, pohyb vpřed bez ustupování, tady je postava, která mě pronásleduje.

Dělat, stát se a znovu se narodit, abyste žili a cítili. Bez demagogie a iluzí žijte to, co nevidíte.

Jedině tak totiž dosáhnete pokroku, vstanete a řeknete. Chci být tím, čím jsem, jsem sám sebou.

Bytost, kterou jsem byl, a postava, kterou budu.

Budu takový, jak si představuji. Tomu, kdo mě pronásleduje, řeknu, ať si jde.

Tváří v tvář e me osvobodit se. Podle konečně stále je teprve začít.

Všechno, co jsem si myslel. Dejte si pozor na bytost, která vás pronásleduje a nakonec je vaším přítelem.

Tohoto okamžiku už nelituji. Přišel konec trápení, dotkl se mě a zašeptal mi: Jsi tam?

To je konec principu, o kterém zde budu informovat.

Zatím říkám: dost, pojd' ke mně a začleň mě až do vítězství.

Vult do mě se stáváš. Vezmi si mě! Naposledy budeš mou vůní. Ano, odcházíš.

Ne já ukázat se smutný s a tvým tvým odchodem. Ve skutečnosti Těším se na váš odjezd.

Odejdi, jak jsi přišel, odejdi, jak jsi přišel. Nechci tě, ale jsi neúměrné neštěstí. Vaše přítomnost je urážkou.

Vím, že jsem pro vás nikdy nevyhrál, pouze prohrál.

Jste jako cigaretový kouř přítelem nemoci.

Odejdi a jdi, jdi pryč, protože až přijedu, už tam nebudu. Jak jsem ti řekla, vyzařuji tvou vůni, že stačí odejít... Získávám jinou chuť a vůni.

Možná nevíte a nemáte na mysli, co jste vyprovokovali.

Co si pamatuji, znám tě už několik let. Dost dlouho na to, aby teď tady ležela vůle

pokračovat s vámi.

Zpočátku budu při vaší přítomnosti v myšlenkách kaprovat, ale přízeň pro menší zlo.

Ty jsi objekt a já vytvářím naše pouto, ale pohřební a iluzorní potěšení pro poněkud slabé životní podmínky. Odvážuji se deprivací. Neboť jen tak být lehký a přirozený, pro to, co mě živí.

Svěží, klidné, teplé a harmonické bude kompenzace

Přirozený vítr, který běží jako počasí vždy ve směru svého severu. Proudů vzduchu vanoucí proti nám budou bouře, které nám čelí, nic přirozenějšího než kouř samotného vzduchu.

V ní nacházíme ve vnější i vnitřní přirozenosti harmonii osvobození od pout.

Rozkvétá, roste a usazuje samotný kořen osvobození. Vůle nepochybovat o našem setkání je samotnou růží časů pouštních písků, které pevný rozum. Osvobození obrazu obyčejného člověka, k výstřednosti intimního vztahu, který nás vzdaluje. Jsme odlišní, já jsem přirozený a organický, ty jsi umělý a syntetický. Bez aktu, který já neutralizuji, ty mě učiníš šťastným.

Otevřu ti dveře, abys mohl přijít a promluvit si se mnou. Ale nechám je pootevřené, abys mohl brzy poté odejít. Vult jste si vědom svého rozletu, sžíráte mou trpělivost neklidem. Jsi a budeš bezvýznamný.

Všichni máme taková hloupá období, většinou je to v dětství.

Ale pokud je nám jako dospělým řečeno, že máme uvolnit dítě v nás, pak jsem měl také špatný

fáze. Vracím se k trpělivému klidu.

Můžeš jít a já zamknu dveře. Víím, proč jsi přišel, ale také víím, kam máš namířeno.

Propast je široká, širší myšlenka na to, že tě pustí.

Uteč, beze mě, uzavři se a vybuchni. Od prvního dne je tvé slovo mou frází, ale nepočítej se mnou, až příště pozdravíš, jsem tady, ale jistě tvá cesta bude návratem do tvrdé, ale harmonické reality pro ty, kdo se chtějí nechat napadnout, co máme, co hledáme? Jen jedno slovo od tebe, to je sbohem.

A ty jsi přišel, odcházíš, daleko odcházíš...

Bylo to naposledy... touha se blížila ke zlomu. Slza ukápla a smazala výkřik.

Provaz, který mě napíná, není ten samý, který mě dusí. Uzel v mém hrdle, který drží na vlásku.

Dusíte mysl a dusíte svědomí.

To, co poskytujete, je pomalá smrt omlazení a chůze tímto způsobem a mluvení, jak jsme to dělali my. Nikdy to nevymaže ostrou bolest, která jediným převaleným úderem rozetne křečovitě žití.

Vysoko ve vzpomínkách trhavý a fantasmagorický úder. Byla to tvá dichotomická přítomnost mezi bytím a nebytím. Život putující ve fotografických okamžicích, který vše ukládá a v okamžiku se vymaňuje. Protože žiješ ve mně mimo mě. Vymazat svůj osud a žít zlomek.

Tento nadčasový pocit se šíří následujícími okamžiky. Jako když letíte, aniž byste opustili místo.

Tento instantní že ne se zastaví protože dýcháte
e nikdy

můžete zastavit, což vás nutí dýchat.

Život je stejně silný jako nutkání dýchat. Ale pouhé dýchání není život.

Když jsi přestal žít, nepřestal jsi dýchat.

Proto k nám přichází bezmocný obraz.

Bez omezení a následků do další fáze. To, co se vynořuje z bytí jiného, nás v každém okamžiku smete z toho, čím skutečně jsme, ta iluze propasti je sebeobelháváním žití, dokud žijeme, to, co námi hýbe, je ta příroda, která nás obklopuje a neustále nás jen rozptyluje, chci říci, že veškeré pohlčení okamžikem je pouhou iluzí, neboť příroda odráží všechny rámce náhodně a nadřazeně nad každý okamžik lidského pohybu.

Vše, co vzniká kolem vultu já, je vnější, co zvětšuje vnitřní, avšak zachycení pouze pocitu rozptýlení je větší bytost, která nás pohybuje matka-příroda. Pokud v jakémkoli okamžiku, ctnostné, rozporuplné vniká vás je asimilován v okamžiku myslí tyto vstupy nemohou rovnat učení a vycházení jakéhokoli impulsu.

Jsem ráda, že ses vynořil, z nesmírné a vzdálené myšlenky.

Rád bych si promluvil o... Ty rozhoduješ, ty vždycky manévruješ. Obrácení rolí říká, že máš zmlknout.

Let slova je čin. Jak tě ignorovat a odvést pryč.

Vy tam jsou létající na stín na
větru. Protože vy

skrýváte a objevujete se, když chcete. Copak to
nevidíš?

Dejte si práci z další, budete mít další přátele
který ne o vaše prosté neštěstí.

Vše se vypaří.

Bylo to tak, že když jsem počítal do deseti, uvědomil jsem si,
jak moc se záblesk okamžitého okamžiku okna budoucnosti
otevře a uvidím jen poslední kouř, který se rozšíří, a jak se
kliknutí budoucnosti stane velkým a obrovským.

Autorská práva Filipe Sá Moura © 2009